

JOY ROCK

cu Andrei Partos

revistă dependentă de toți fanii muzicii

REDNEX DEMASCAȚI!

pag. 4

SOPHIE B. HAWKINS:

"Se spune despre mine că-as fi lesbiană..."

PAG. 10

Cronică de rocker la Gala Tele 7 abc

pag. 5

Coca-Cola

LIVE!

Zvonuri pentru care nu băgăm mîna!

Tumultuosul showbiz românesc nu-și poate permite știri exacte decât foarte rar, așa că, pentru a nu mai greși, vom grupa mereu ce ni se spune, ce se aude pe ici-colo cu ce vedem scris, fără să garantăm că vreuna din formele de deplasare a mesajului este 100% sigură!

► S-ar putea ca ediția (a 25-a) a **Festivalului de la Mamaia** să se desfășoare în perioada 26-30 iulie.

► E posibil ca **Toto Cutugno** să cînte la București chiar pe 12 aprilie, dar nu pentru marele public, ci doar pentru cei care vor fi invitați la un **Cazino**. Dacă vom ajunge acolo, vă povestim. Dacă nu, citim de pe undeva!

► Proiectatul concert **Chris De Burgh** pentru 23 aprilie s-a amînat, ne anunță cei de la **Antena 1**. Este posibil ca în luna iunie, **Antena 1** să ne răsfete cu un concert grandios.

BLUR

Fișă de cadre

PAG. 13

DE TOATE ● de toate ● DE TOATE ● de toate ● DE TOATE ● de toate ● DE TOATE ● de toate ● DE TOATE

MIX TOP 25 V.P.R.
ediția a IV-a

- 1 (3). About A Girl - Nirvana
- 2 (5). Stere - Timpuri Noi
- 3 (1). Thank You - Page & Plant
- 4 (6). White Dove - Scorpions
- 5 (13). Nu ești chiar un inger - Mădălina Manole
- 6 (11). Tears Don't Lie - Mark Oh
- 7 (21). Strong Enough - Sheryl Crow
- 8 (18). Think Twice - Celine Dion
- 9 (-). Old Pop In An Oak - Rednex
- 10 (12). Viața ca un cazino - Gabriel Cotabiță
- 11 (2). Intr-un dans - Mădălina Manole
- 12 (14). Helga - Timpuri Noi
- 13 (23). Not For You - Pearl Jam
- 14 (19). Here Comes The Hotstepper - Ini Kamoze
- 15 (22). Sweet Angel Child - Voltaj '88
- 16 (25). No More I Love You's - Annie Lennox
- 17 (9). Cine-i vinovat - Compact
- 18 (10). Africa (Ce vis fierbinte) - I.G. Pascu
- 19 (-). Love Can Build A Bridge - Cher, Hynde, Cherry, Clapton
- 20 (-). Believe - Elton John
- 21 (-). Let It Rain - East 17
- 22 (-). Ploaia - Compact
- 23 (-). Here I Go - 2 Unlimited
- 24 (-). Can't Stop Loving You - Van Halen
- 25 (-). Perfect Day - Duran Duran

LOCURI DE MUNCĂ
LA V.P.R.

1. După ce două candidate au trecut prin proba necesară de o lună, postul de **SECRETARĂ** și **P(ublic) R(ela)ti(ons)** a rămas neocupat. Repetăm datele problemei în noua conjunctură: căutăm o persoană agreabilă între 22-32 ani, căreia să-i placă muzică și care să cunoască terminologia de bază în limba engleză, să se descurce onorabil cu dactilografia sau cu computerul, să știe să preia și să transmită mesaje, să fie discretă, respectând cu sfințenie secretul profesional, să știe să facă cafele, atunci când este cazul. Precizăm că programul redacției nu este unul normal, dar nu începe decât de la ora 10,00. Uneori se lucrează și în zilele libere, acordate în scopuri electorale de unii.

2. Căutăm, pentru viitoarea structură a revistei, un **redactor de pagină video-film**. Este obligatorie pasiunea pentru film, surse de informare proprii și cunoașterea limbilor engleză sau franceză (dacă nu ambele) pentru traducerea materialelor primite de redacție.

3. **Agent publicitar** cu salariu (negociabil) la care se adaugă un procent (10-15%) din suma adusă sub formă de publicitate revistei. Este de dorit ca aspiranta(tul) să fie posesor de mașină personală, urmînd ca benzina consumată în interes de serviciu să i se deconteze. Limite de vîrstă 24-40 de ani.

● În cazul depășirii cu succes a perioadei de probă (salarizată și aceasta) V.P.R. angajează cu carte de muncă, în condiții legale, persoanele selectate.

Inscrierile (fotografie, curriculum vitae) se fac pînă la sfîrșitul lunii aprilie. Relații suplimentare puteți obține la telefon 659.09.12, zilnic între orele 12.00-17.00, cu excepția zilelor de sîmbătă și duminică. (V.P.R.)

Concertul lunii martie la Arad

Vineri, 24 martie 1995, Clubul "Rock Only" din Arad a fost gazda unui nou concert. Este deja cunoscut că aici au loc (săptămînal) concerte cu trupele arădene și (lunar) cu oaspeți din țară. De astă dată oaspeții au fost băieții de la **Interitus** (Constanța). "Încălzirea" au făcut-o arădenii **Slammer**, o trupă tină, cu renume deocamdată numai pe plan local, însă seara a aparținut constănțenilor, care au incendiat publicul în cele 70 de minute ale recitalului. Pe lângă piesele mai vechi, au fost prezentate în premieră piesele ce vor figura pe cea de-a patra casetă demo a doom/deatherilor, care va apărea în această lună (aprilie). Showul s-a încheiat cu piesa "Watchers Never Die", care, deși nu-i reprezintă pe cei patru (Cristian Tenju c/voce, Bogdan Boeru - bas/voce, Adrian Stavian-k și Ionuț Micu - tobe), este totuși un hit al scenei underground din România.

Publicul ar fi dorit și o apariție **Grimegod**, dar a trebuit să se mulțumească doar cu Tibor Kati, pe post de vocalist la ultima piesă din showul Interitus. Ceilalți Grimegos lucrează la definitivarea noii casete demo, "Under The Sad And Silent Sky".

Carmen Vioreanu

Hara-Kiri chemat la datorie

Ne-a scris **Vasile Dascăl** (București), semnând două abateri mici, dar grave: **George Martin** a devenit **Marin** (nr. 3) iar **Vangelis** a fost făcut **Cangelis** (nr. 4). Vasile propune să fim mai drastici de acum încolo. □ A stat două zile în holul Hotelului Dorobanți noul echipier **Valentin Popa Scurtu** □ **Gabi Nicolau**, zis și Gurijă, a fost maltratat devenind **Nicolae** (așa-i cu nostalgiciu aștia!) în nr. 6 □ Articolul din "The Sunday Times" (pagina 10) a fost tradus de **Manuela Boatcă** și doar adaptat de **Ana Călin**. □ O piesă Nirvana a pierdut un s (Smells), **Green Day** s-a mai scris și într-un cuvînt, deși nu era bine, **Nightlosers** așa-i corect. La articolul despre **Rednex** am aflat că ar fi trebuit să fie "are rude în orașul Brunekflo". □ Lovitura de grație a corecturii vine din zona psihanalitică. Cineva, acolo, nu suportă sinii goi (și frumoși), pentru că altfel nu apărea "**chipurile doamnelor s-a înșeninat**". □ Din acest număr ne întoarcem la scrisul pe care l-am învățat prin școli. Dacă ziarele de cultură au procedat astfel, noi de ce să ne chinăm cititorii și ochii?! **CHI-TZI-BUSHAR**

Colecționari, abonați,
ATENȚIE MARITA AICI!

Din colecția pe 1993 lipsesc numerele 2, 4 și 11. Celelalte 10 numere se mai găsesc, dar în număr redus (30 de colecții). Pentru cei care vor achiziționa colecțiile pe 1993 și 1994, prețul total rămîne cel de 4500 lei (în care este inclusă și taxa de expediere). În numărul 50 al revistei găsiți toate copertele și scurte rezumate ale aparițiilor noastre în cei doi ani. Pentru cei care optează numai pentru anumite numere, tot în nr. 50 sunt înscrise și prețurile per exemplar: 50% din această sumă, plus taxa de expediere (între 200 și 500 lei în raport de greutate și distanță) vor trebui expediate prin mandat postal pe adresa: **Adriana Neacșu, Calea Victoriei 101, sc. B, et. II, ap. 10 cod 70176, București**. Vă rugăm să scrieți cu LITERE DE TIPAR și să precizați numerele cerute precum și anul apariției lor.

Pentru abonamentele pe trimestrul II (aprilie, mai, iunie) numărați din două în două zile de marți și înmulțiți cu 250 lei. Taxa poștală o suportă redacția, alături de diferența de 100 lei/exemplar. Avînd în vedere apropierea schimbării de preț, este bine să vă grăbiți. Cei care se abonează în următoarele 15 zile nu vor fi afectați de majorarea prețului pe abonament. Majorare care va coincide cu creșterea numărului de pagini!

Pentru corespondența folosiți adresa: **VOX POP ROCK** (sau numele redactorului, căruia doriți să vă adresați) **CP 307, OP 22, cod 71100, București, sector 1**. Pentru a ne ajuta, vă rugăm să indicați și rubricile cărora doriți să vă adresați!

Numărul nostru de fax este **659.71.47**, și funcționează non-stop. După trei apeluri primiți semnal de fax. Colaboratorii noștri din țară pot folosi acest număr, cu condiția ca textul să fie scris foarte clar și apăsător.

COCA-COLA JAZZ BLUES FESTIVAL -
BRAȘOV 3 - 5 MAI

Sala Teatrului Dramatic din Brașov va găzdui în perioada 3-5 mai, o nouă ediție a tradiționalului festival internațional de jazz & blues. Programul festivalului permite iubitorilor genului să urmărească în ultima zi evoluția grupului elvețian **TOAD**, una dintre cele mai bune formații europene de blues ale momentului. Lider este chitaristul și vocalistul **Vic Vergeat**, italian de origine, care a realizat două CD-uri solo, colaborînd cu diverși muzicieni, membri ai grupurilor **Scorpions**, **Ratt**, **Quiet Riot** sau **Krokus**. A participat ca muzician de studio la înregistrarea a două albume **Simple Minds**. Chitarist și compozitor extrem de talentat, se afirmă cu **TOAD**, albumul de debut al grupului, "Hate To Hate", bucurîndu-se de o primire excelentă atît în Elveția cît și în SUA, Anglia, Franța, Germania și Italia. Discul single "Stay", extras de pe acest album, s-a aflat pe locul 1 în topul elvețian. Alături de **Vic Vergeat** evoluează în grupul **TOAD** basistul **Kelvin Bullen**, originar din Trinidad, fost colaborator al unor nume celebre (precum **Mike Oldfield**, **Richie Havens**, **Lucio Battisti**) și toboșarul **Claudio Salsi**, singurul elvețian din trupă, absolvent al școlii de jazz - rock din Freiburg - Germania. Dar iată programul complet al festivalului: 3 mai, ora 18,00: **Titel Popovici Octet** - Iași, **Anda Parghel Trio** - București, **Trio Sofia** - Bulgaria, **Hanno Höffer Blues Band** - Cluj Napoca. 4 mai, ora 18,00: **Albiter Blues Company** - Brașov, **Dan Ionescu Acoustic Version** - Timișoara, **Marius Popp Quartet** - București, **Nicolas Simion Trio** - Austria, SUA. 5 mai, ora 18,00: **Romeo Cosma Quartet** - Iași, **Garbis Dedeian Quartet** - București, **Mircea Tiberian Quintet** - București și **Toad Blues Band** - Elveția.

Coca-Cola Jazz Blues Festival
București

Iată și primele informații despre festivalul jazz-blues care se va desfășura în București, în perioada 22-24 mai a.c. Organizatorul festivalului, dl. **Alexandru Șipa**, ne-a comunicat că acesta se va ține la Sala Palatului. Prima conferință de presă, cînd va fi comunicat și programul festivalului, va avea loc pe 10 mai. Pînă atunci, vă putem comunica capul de afiș al fiecărei serii: **White Eagle Blues Band** featuring **Sidney Ellis** (SUA), **Jan Harrington & Kenn Lending Blues Band** (SUA) și celebra formație **John Mayall's Bluesbreakers** (Anglia). Se așteaptă confirmarea pentru încă o trupă străină, **SOFIA BLUES BAND**, iar dintre formațiile autohtone nu vor lipsi **ELECTRIC RED ROOSTERS**, **WEINBERGER BLUES MACHINE**, **HANNO & THE NIGHTLOSERS**, **ALBITER BLUES BAND** și, probabil, **QUO VADIS**.

În numărul viitor vă vom oferi alte amănunte despre acest festival care se anunță deosebit de interesant. Poate că n-ar fi rău dacă amatori de jazz din provincie, care doresc să urmărească "live" acest festival, ar solicita ofițierii de turism județene organizarea de excursii la București, cu prilejul acestui eveniment de excepție. (Nelu Stratone)

CASA TINERETULUI din Cîmpina (în imagine), pune la dispoziția tinerilor în afara de discotecă (înființată în 1982, cu o capacitate de 2000 de locuri) și următoarele:

- O sală de spectacole (600 locuri), dotată cu lumini și sonorizare.
- Pomicărie electro-mecanică (6 piste).
- Opt săli multifuncționale.
- Un hotel (60 locuri).

Discoteca este singura care difuzează muzică din topurile de orice gen ale revistei **VOX POP ROCK**.

Marcel Popescu

COLABORATORII LUI ZAPPA
LA BUCUREȘTI!

O veste ce m-a scos din amorțea zilnică mi-a fost dată vineri, 31 martie, de către un prieten: "**La Ateneu** va concerta simfonia **Ensemble Modern** cei care l-au acompaniat pe Zappa pe ultimul lui album, "**Yellow Shark**".

Iar sîmbătă, încercat de gîndul că s-ar putea să fie o păcăleală de 1 Aprilie eram prezent în fața Ateneului examinînd afișul: **Varèse, Hindemith, Xenakis** și alți cîțiva compozitori mai tineri. Deci un program de muzică contemporană.

Înăuntru, dezolant de gol. Programul de sală îmi oferea detalii cu privire la repertoriu și grup.

Din cei 17 muzicieni profesioniști ai Ansamblului Societății pentru Muzică Nouă din Frankfurt pe Main, 11 aveau să urce și pe scena Ateneului Român.

Varietatea stilistică a repertoriului grupului cuprinde de la clasicii epocii moderne pînă la noile curente de compoziție, inclusiv în domeniul jazzului, iar concertul de la București a fost structurat astfel încît să surprindă în mare etapele importante ale evoluției muzicii contemporane, precum și sublinierea noilor curente: atonalismul, dodecafonia...

Ca element ce a predominat, este de remarcat extraordinara acuratețe a interpretării (deși toate lucrările au fost executate fără dirijor) și travaliul interpretativ, unele compoziții, cum ar fi cele ale lui **Wolfgang Rihm**, **Helmuth Lachenmann** sau **Iannis Xenakis**, dînd prilejul unor adevărate mostre de virtuozitate.

De o factură aparte a fost compoziția lui **Helmuth Lachenmann** "**Gran Torso** pentru cvartet de coarde" din anul 1988, detașîndu-se prin folosirea neconvențională a instrumentelor: arcușul frecă instrumentul oriunde, numai corzile în zona obișnuită, nu.

Arta interpretativă capătă accente de spectacol. În cazul unor momente de pianissimo împins pînă la extrem, aveai impresia că, dacă scriștii scaunul sau tușești, strici toată armonia lucrării.

Pentru o parte a pușinilor spectatori acest concert a fost într-o surpriză. Bineînțeles că erau și cunoscători. Dar aplauzele ce au fost culse de către **Ensemble Modern** au arătat că surpriza a fost plăcută.

Alcor Vlad

PROCESAREA FOTOGRAFIILOR
PRIN

ORADEA **DEVA**
STR. REPUBLICII NR. 7 **B-DUL DECEBAL NR. 22**
BUCUREȘTI
STR. N. IORGA NR. 55
STR. G. ENESCU NR. 25

**RADIO
MINISAT
TIRGOVIȘTE**

98,5 MHz stereo

Primii clasati în TOP 20 difuzat pe 1 aprilie 1995 de realizatorul Alexandru Inoșel: 1. Here Comes The Hotstepper - Ini Kamoze, 2. Never Say Goodbye - Bon Jovi, 3. An Angel - The Kelly Family, 4. All I Wanna Do - Sheryl Crow, 5. Love Religion - U96 ș.a.m.d.

Adresa: **Bd. Prieteniei, Hotel Turist, camera 1, Telefon 045/629283 și fax 045/620761.**

Vineri, 7 aprilie, la ora 13.00, clubul de jazz "Lăptăria lui Enache" a fost asaltat de un număr foarte mare de persoane. Motivul l-a constituit lansarea cărții lui Jim Morrison, "O rugă americană și alte scrieri" (ediție bilingvă). Cartea este editată de editurile "Quo Vadis Press" și "Karmat Press", iar traducerea a fost asigurată de Virgilia și Mara Popa. Cuvântul de deschidere l-a avut Marian Irimia, care a mulțumit tuturor celor care au ajutat la promovarea acestei apariții editoriale. El a mai precizat faptul că data acestei lansări nu a fost stabilită la întâmplare, mai ales că pe 8 aprilie s-a împlinit un an de la moartea lui Kurt Cobain, solistul grupului Nirvana. La rîndul său, lectorul acestei cărți, Danuț Ivănescu, apreciază că a sosit și vremea fanilor The Doors. Chiar dacă România nu a

cunoscut un Vietnam, atmosfera de aici este propice pentru un cult al lui Jim Morrison. Pe de altă parte, una dintre inimioasele traducătoare ale cărții a adăugat: "Dacă am fi stat vreo 10 ani la această traducere, probabil că ar fi ieșit mai bine. Aceste texte constituie o adevărată poezie". Au urmat autografele, evident, pe fundalul muzicii The Doors.

Valentin Popa-Scurtu

P.S.: La redacția V.P.R. puteți achiziționa contra 2400 lei cartea "JIM MORRISON - O RUGĂ AMERICANĂ și alte scrieri". Ar fi bine să vă grăbiți, pentru că exemplarele primite sînt destul de puține. Sau prea multe? Acum vom afla cîți sînt dispuși să renunțe la o sticlă Coca Cola pentru o carte despre JIM MORRISON!

ROMULUS CRUCEANU - "ETERNA RECOLTĂ"

Lansat sub forma de caseta audio și disc vinil de către Casa de discuri Electrecord, L.P.-ul Eterna recoltă reprezintă o apariție cu un profil bine individualizat în peisajul discografic românesc al acestei primăveri. Romulus Cruceanu, muzician de jazz stabilit de 10 ani în Statele Unite, a reușit să se distingă în acest timp printr-o performanță pe care au atins-o puțini practicanți ai jazzului străini de patria acestuia, America. Este vorba despre obținerea unei nominalizări pentru premiile Grammy, în 1993, cu C.D.-ul Garden Of Silence. Din convingătoare prezentare realizată la lansarea de la magazinul Muzica de către Florian Lungu, am reținut faptul că geneza discului Eterna recoltă, are ca punct de pornire culegerile de folclor realizate de Romulus Cruceanu nu cu mult timp în urmă. Muzica discului a fost compusă și înregistrată în studioul propriu al lui Romulus Cruceanu și nu propune o redimensionare a folclorului românesc, prin prisma personalității muzicianului și a genului pe care îl practică. Ar putea fi, așa românesc, în contextul "universalului" muzicii electronice. În orice caz, mai departe de ineditul abordării temei substratului folcloric cu mijloace componistice și orchestrale foarte moderne prin Eterna recoltă, Romulus Cruceanu ne propune o muzică plăcută, învâluitoare, diversă și extrem de "picturală". (Oltea Șerban-Părău)

Astăzi seară a murit un artist

Cîntecele mele au un frumos început/Se aseamnă cu primii pași în viață/Însă omul, cel mai adesea/Se transformă în baladă/ Un cîntec trist, din ce în ce mai trist/Oare nu ne recunoaștem?/Crești, cînti, Sînt alții oameni în jurul tău/Pe care îi faci fericiți/Dar artistul, genul, în sinea lui,/Este fericit?/Poate bucuros și mîhnit gîndindu-se/Cum oare îl înțeleg ceilalți./Cînd pe sine nu se poate înțelege./Și renunță. La modul natural de viață./Brusc/Vor trece nopți, luni,/O să te întreb de ce-a făcut-o./Iar răspunsul vine din suflet./I se făcuse lehamite. Fără drept de apel.

Kurt face parte din trupul meu, așa cum inima lui îmi este așezată în piept.

Kurt a spus ceea ce avea de spus prin cîntecele sale. În fiecare ne-a făcut să trăim starea sa de spirit. Ne-a făcut să-l înțelegem și să-l iubim. (...) Pe 8 aprilie s-a împlinit un an de cînd Kurt s-a dus spre un loc mai curat și mai liniștit. A plecat să scrie versuri. În Țara Poeziei. Cred că a atins cea de-a doua NIRVANA.

Cristina Dan (București)

Trofeul trofeelor '94

În zilele de 20, 21, 22 martie, la Râmnicu Vâlcea a avut loc prima ediție a Festivalului de muzică ușoară Trofeul Trofeelor '94. Organizatorii (Ministerul Culturii, Inspectoratul Județean Vâlcea, Prefectura Județului Vâlcea, Consiliul Popular Vâlcea) și producătorul festivalului - Art Studio M & M București intenționează ca, prin acest gen de concurs, să desemneze în fiecare an, pe cel mai bun dintre câștigătorii trofeelor obținute la diverse concursuri de profil organizate în țară. La Râmnicu Vâlcea, dintre cei 14 concurenți așteptați, s-au prezentat doar 10. Juriul (Traian Miricioiu, consilier la Ministerul Culturii și președintele juriului, Mihaela Dobos - redactor șef redacția muzicală Radiodifuziunea Română, Gh. E. Marian - realizator TVR, Marius Micu - compozitor și directorul festivalului, Viorel Gavrilă - compozitor, Irina Iana Baltă - redactor la Radio România Tineret, Alice Stănescu - secretar al juriului, Mihai Bușe - consilier șef în cadrul Inspectoratului pentru Cultură Vâlcea) a ales patru laureați pentru podiumul de premiere. Trofeul, în valoare de 500.000 lei și o statueta din lemn de mahon, a revenit lui Cristian Roman din București (câștigătorul festivalului de la Fetești). Premiul I, în valoare de 400.000 lei, a ajuns tot în București, adus de Georgiana Trandafir, care se poate lăuda cu un palmares mai bogat decât cel al lui Cristian (a câștigat Trofeul la Călărași și la Corabia). Loredana Rusu, din Galați, a primit 300.000 lei, valoarea Premiului II și 200.000 lei din partea revistei Exclusiv Magazin. Loredana e deținătoarea trofeului la Galați '94. Premiul III a revenit Dinei Dobre din Buzău, firește și ea câștigătoare a unui trofeu în '94, cel de la Buzău. Valoarea (materială) a premiului ei a fost de 200.000 lei. Dl. Marius Micu, care ne-a și oferit aceste date, ne-a precizat că Dana, în vîrstă de 17 ani, are toate șansele să devină un nume cunoscut al muzicii ușoare românești, evoluția ei în acest festival fiind apreciată nu doar de cei mai mulți dintre membrii juriului, ci și de către public. Întregul spectacol a fost prezentat de Florin Silviu Ursulescu, iar recitaluri au susținut Sanda Ladoși, Carmen Trandafir, Aurelian Teșan și Adrian Enache. Ideea de a organiza un asemenea festival la Râmnicu Vâlcea aparține Ministerului Culturii, care a considerat că în acest oraș nu a mai fost de mult timp vreun eveniment artistic important.

COLTUL VIZITATORULUI

◆ Lume multă și diversă pe la V.P.R. Azi rubrica va fi ceva mai scurtă, din motive de spațiu. Tot spațiul, dar de astă dată localiv, ne împiedică să-i primim și omenim pe toți cei care ne trec pragul. ◆ Mona Roșoga s-a întors dintr-o excursie plină de impresii nemuzicale. În Dubai a făcut și plajă, a primit un cadou frumos și valoros de la prietenul ei și e potărită să facă treabă. Primul pas pe scenă va fi cel din cadrul Galei Tele 7 abc. ◆ Omul de text al Sărilor Recii a ajuns din greșeală pe la noi. Florin Dumitrescu ne-a informat că trupa va avea în curînd un disc, o casetă, ceva acolo, pentru postenitate. Pregătim o întâlnire cu toată echipa și poate vom comenta împreună fiecare piesă. ◆ Marcel Breazu, de la Celelalte Cuvinte, a venit însoțit de bunul său prieten Ovidiu Trusca. Un orădean și un brașovean la București. Viața muzicală a trupei nu este foarte intensă, dar există. Oricum, nu se poate trăi numai din cîntat. O venire la București este dorită, dar nu oricum. Sunetul trebuie să fie bun. Probabil că îi vom vedea la viitoarea Gala rock din luna mai. ◆ Au mai fost fete frumoase care n-au vorbit cu noi, dar și-au făcut abonamente. ◆ Au fost și oameni de știință, cercetători, sociologi, psihologi preocupați de sub-cultura rock. Au cerut sfaturi și le-au primit. ◆ Alexandru Andrieș și-a rupt din timp pentru a ne ajuta la construirea noii machete, de 24 de pagini. ◆ Gabi Cotabița ne-a lăsat să comentăm cele cinci piese produse și cîntate de el. Nu spunem mai mult. ◆ S-ar putea ca Mariana Turcanu să ne părăsească pentru vreo șase luni. Va pleca, dacă toate lucrurile vor decurge normal, în Japonia. Sayonara! ◆

Gazda

Show la Ploiești

... aprilie 1993. Radio Prahova transmitea primul semnal în eter. Au trecut doi ani și, în total, peste 17.500 ore de emisie. Vineri, 7 aprilie, tîrînd (media de vîrstă e 25 de ani) echipajul radioului, cel care prin arderea sufletului lui a fost energizant zilnic al ascultătorilor fără vîrstă din Ploiești, a fost prezentat publicului larg, într-un show ce a avut loc la Sala Sporturilor Olimpia, din Ploiești. Cel mai tînăr membru al echipajului - Raluca (14 ani) - a apărut dintr-o cutie de palării. Cum deja atmosfera în sală era încălzită de french can-canul, tangoul și dansul țigănesc al Formatei Cabaret, condusă de Marișna Eftimie, spectacolul a continuat cu nume de vîrf ale muzicii pop românești. Gheorghe Gheorghiu a anunțat oficial căsătoria sa cu Anca Turcașiu, prezentă și ea în sală. Împreună au interpretat două piese: "Cît de mult te-aș iubi" și "Astăzi e ziua ta", aceasta fiind o dedicație pentru sîrbătorii. Vasile Seicaru, după piesele "Actorul", "Biletul de tren", a preluat un hit al lui Bob Dylan, iar refrenul l-a interpretat în toate limbile europene. Apoi a cîntat împreună cu sala două piese din folclorul ardelenesc: "Așa-mi vine cîteodată" și "Fost-am dorul pădurii". A urmat Laura Stoica și Band-ul său. Printre piesele interpretate s-a numărat și "Cui îi pasă", piesă care în această lună se află pe primul loc în Topul R al Radio Prahova. "Focu" a dezlănțuit spectatori, astfel încît partea muzicală a serii s-a încheiat "incendiar". Vacanța Mare a mai pus și ea pale pe foc. Ce mai, spectatori, invitați, realizatori, organizatori vor ține minte frumoasa zi în care RADIO PRAHOVA și-a aniversat ziua de naștere.

Maria Triandafil

Lansări audio-video la Suceava

Colaboratorul nostru Florin Prodan, prompt și atent la viața muzicală din orașul său, ne anunță că pe 22-23 martie Divertisii au lansat video-caseta "Ce s-a întîmplat în ultimii 5 ani", iar Ioan Gyuri Pascu le-a oferit sucevenilor "Mașina cu jăzolină". Trei spectacole cu casă arhiplină la Casa de Cultură s-au dovedit insuficiente pentru pofa de ris, cîntat și dansat a localnicilor. • La numai două zile distanță, Voltaj '88, prin reprezentantul său, Bertl Barbera, și-a lansat caseta "Sweet Angel Child". • Pentru a-l liniști pe sponsorul unor evenimente trecute (Miss Preuniversitaria), precizăm că Fl. Prodan ne-a furnizat lista lor integrală, dar noi nu avem obligația să-i publicăm, atîta timp cît nici organizatorii nici alți factori implicați LEGAL în acțiune nu ne-au contactat. De la informație la publicitate mai este ceva drum de parcurs!

RADIO ROMANTIC - ANTENA 1

TOP 5+5

ediția a X-a (8-9 aprilie 1995)

1. Hoinarul - Compact; 2. Dragă vecină - Silvia Dumitrescu; 3. Pentru viața mea - Oana Sirbu; 4. Violeta - Sarmalele Reci; 5. Nu vreau - Corina Dogaru. Propuneri
1. O viață, un destin - Monica Anghel
2. I Still Love You - Mona Roșoga
3. Coming Out Of The Maze - Floare Albastră

4. Biografia unui cerșetor - Doru Tufis
5. Dragostea fugară - Raluca Ocneanu

Clasamentele și propunerile le puteți face pe adresa: Șoseaua București-Ploiești, nr. 25-27, sector 1, București, pentru emisiunea TOP 5 + 5 RADIO ROMANTIC - ANTENA 1, emisiune realizată de Dana Crivăț și Florentin Milcof. Începînd de vineri, 7 aprilie 1995, Radio Romantic emite în paralel pe 72.68 FM STEREO și pe 101.7 FM STEREO, între orele 19.00 și 21.00. În prezent, Radio Romantic emite 24 de ore din 24 pe 72.68 FM STEREO, iar, în curînd, va emite 24 de ore din 24 și pe 101.7 FM STEREO.

Sondaj Cu reportofonul prin Capitală

De cîțiva ani buni, în România, tinerii au posibilitatea să fie la curent cu tot ceea ce este nou în lumea muzicii. Indiferent de gen (pop, rock, disco, jazz, blues, electronică sau clasică) informația circulează, iar accesul la ea nu mai constituie o problemă. Străzile Capitalei sînt pline de tonete cu ziare, reviste, casete audio sau video și, mai nou, compact-discuri. Important este că am scăpat de acel stress al anilor '80.

Și totuși, "fructul oprit" ne-a ajutat foarte mult să ne fon. Am o cultură muzicală. Astăzi însă, în ciuda tuturor surselor de informare existente, se pare că interesul nu mai este la fel de mare, cel puțin în ceea ce privește muzica adevărată. Spun acest lucru, deoarece, cu puțin timp în urmă am efectuat un sondaj pe străzile Bucureștiului. Au fost vizați în primul rînd tinerii între 18 și 35 de ani. Sondajul s-a rezumat la două întrebări, deloc complicate:

1. "Care este publicația din care vă informați în ceea ce privește muzica pop și rock?"
2. "Ce părere aveți despre publicațiile muzicale românești?"

Iată la ce concluzii am ajuns:

Din răspunsurile pe care le-am primit la prima întrebare, rezultă că 35% dintre cei 100 de intervievați se informează din "Vox Pop Rock". 26% sînt adepți altor publicații cotidiene, publicații străine, cataloage, reviste de tip magazinistic. 20% ascultă emisiuni ale radiourilor particulare, iar 6% nu sînt atrași decît de MTV. Mai trist este faptul că 13% din totalul celor intervievați nu se informează deloc.

Motivele sînt multiple:

"N-am bani!", "N-am timp de așa ceva!", "Nu cunosc astfel de publicații", "Nu citesc reviste, din principiu!", "Nu sînt deloc interesat!" sau, efectiv, "Nu mă interesează capitolul ăsta!".

La cea de-a doua întrebare, răspunsurile au fost care de care mai diferite. Iată, pentru voi, cîteva exemple în acest sens:

"Publicațiile sînt destul de slabe. Am găsit puține informații despre trupele mai puțin cunoscute. Se bazează mult pe trupele consacrate."

"Nu sînt la nivelul dorit. Crede că ar trebui să găsiți acei oameni care știu muzică."

"Sînt bunicele pentru vremurile astea."

"Publicațiile sînt slăbuțe. În afară de «Vox Pop Rock», celelalte nu se prea ocupă de artiștii noștri."

"Sînt destul de bine informate."

"Nu citesc decît «Vox Pop Rock», deoarece acolo se scrie mai mult despre rock. E o publicație destul de interesantă."

"Din păcate de multe ori un ziar se inspiră din alt ziar. Astăzi citești într-un ziar ceva ce ai citit în urmă cu două zile în altul."

"Nu am nici o părere. Prefer să ascult muzica, nu să citesc despre ea."

"Ar putea să aibă mai multe noutăți."

"În afară de «Heavy Metal Magazin», nu mai cunosc nici o altă publicație care să mă intereseze."

"«Vox Pop Rock» este o revistă foarte bună. Restul, lasă-mă de dorit."

"Există o colecție de publicații care traduc ce au făcut alții. Cînd va apărea o revistă creată de la prima pagină pînă la ultima, atunci va fi O.K."

"Au o formă cam... necomercială."

"În general, sînt de proastă calitate și nu se spune prea mult despre muzica adevărată."

Trebuie să știți că reporterul care a efectuat acest sondaj le-a spus celor intervievați că aparține unui post de radio și nu revistei de față.

Valentin Popa-Scurtu

COMPANIA DE SUNET - Studioul B'NIȘOR

București, str. Inșor nr. 8, sect. 2, tel.: 642 41 84

COMPANIA DE SUNET srl asigură la Studioul B'NIȘOR:

- Înregistrări (demo, albume etc.)
- Spațiu de repetiții cu instrumente
- Producție de casete audio.

Contacte zilnice la tel.: 642.41.84.

Această pagină aparține
direct de proiectul

COCA-COLA LIVE! SHOW LA POLIVALENTĂ

Mr. Vain vine și la București!

După succesul uriaș de la Brașov, Tania și Jay revin în țară pentru a-și testa piesele la "capitaliști". Tania Evans (născută la 28 mai 1967) și Jay Supreme sau Jeffrey Carmichael (20 august 1965) au pornit pe drumul deschis acum șase ani de regretatul Torsten Fenslau și de Jens Zimmermann. Inițial, Jo Van Nelsen era vocal, iar coautorul primului single (Erdbeermund) a fost Nosie Katzmann. Jo a fost înlocuit cu doi debutanți, Jay (venit de la New Jersey) și Lara E. Au urmat alte piese de succes (I Like It, No Deeper Meaning ș.a.) incluse pe albumul Horizon.

După ce Lara și Zimmermann au plecat pentru a urma cariere individuale, a început căutarea unei soliste. Ea a fost descoperită în clubul londonez Xenon. Tania (provenită dintr-o familie jamaicană stabilită în Anglia) avusese propria ei trupă și o vreme a cântat în grupul vocal de acompaniament al solistei Neneh Cherry. Testarea pe ringul de dans a pieselor create cu noua componentă s-a făcut la discoteca Dorian Gray din Frankfurt. Acolo era pe atunci DJ Torsten. Titlurile de referință le știți, le-ați dansat cu siguranță. De la Got To Get It la Anything sau Mr. Vain, întregul conținut al albumului Serenity a circulat în voie pe la noi. Despre alte evenimente din scurta istorie Culture Beat am mai scris, iar în perioada Cerebului de aur presa v-a oferit nenumărate date. Dacă primirea de la București va fi la cota celei de la Brașov, Tania și Jay vor fi nevoiți să povestească peste tot, unde se vor deplasa în lume, că avem un public extraordinar!

● Schimbarea de ultimă oră a zilei ne-a prins cu revista în tipar. Poate nici nu-i rău că v-ați luat biletele din timp. Nu este vina noastră și nici a producătorului G.D. Total Service. În acest moment, când citiți (poate) revista, ori vă aflați în Sală, ori concertul s-a încheiat și impresiile vă sosesec pe toate căile (prietenii, presa, TV sau radio). Pe lângă datele furnizate de noi în numărul trecut (preluate din presa britanică) am mai adunat altele suficient de interesante pentru a fi reținute.

● Din fișa primită oficial de la G.D. Total. Producătorul suedez Pat Reiniz își căuta în vara lui 1992 rudele îndepărtate emigrate în America, pe care le-a descoperit într-un sătuc izolat Brunkeflo City din Idaho. Pat și-a găsit 67 de rușeni, de fapt toți locuitorii așezării. Muzica s-a dovedit singura genă pozitivă care a supraviețuit condițiilor dure. Pe cei mai talentați i-a luat în Suedia și astfel s-a născut Cotton Eye Joe. Datele de naștere nu se știu, pentru că la Brunkeflo City nimeni nu-i înregistra pe noii născuți.

● Revista germană Bravo din 30 martie prezintă nașterea noului video-clip, iar Popcorn (aprilie 1995) ne surprinde cu dezvoltările sale SENZAȚIONALE.

Preluăm fragmente din acest articol, care, recunoaștem ne-a șocat puțin.

REDNEX- ÎN SFÎRȘIT DEMASCAȚI!

Mary Joe

"Sînt cei mai mari mincinoși care au existat vreodată în pop-business. Timp de mai multe luni au reușit să-și ascundă adevărata identitate; acum însă, adevărul a ieșit la lumină: nici unul dintre ei nu s-a născut în Brunkeflo, nici unul nu-știe să scrie la vioară, nici unul nu compune.

Păcat! S-a terminat cu haioasele poveștioare ale clișiei Rednex. Ideea îi aparține producătorului Patrick "Pat Reiniz" Edenberg. El se află la baza tuturor tromboanelor demne de baronul Münchhausen. Mary Joe (25 de ani), de fapt Annika Ljungberg, este o femeie de afaceri extrem de educată și bine plasată social. Ea a fost de acord să depene firul basmului mai departe. A înființat în 1994 firma Personal Profilen și a recrutat muzicieni din toată Suedia. Jonas "Billy Ray" Nilsson (25 de ani), Anders "Bobby Sue" Åhrstrand (25), Urban "BB Stiff" Landgren (26) și Kentar "Ken Tacky" Ohlander (23) s-au prins în jocul propus. Toți sînt niște suedezi normali. Jonas era vinzător de discuri, Anders este un chitarist talentat (dar nu știe să cînte la vioară), care a lucrat în fabrica de ceasuri a tatălui său, Urban este clăpăr și pînă la Rednex își ciștiga pîinea la o firmă de import al instrumentelor muzicale. În plus, superhitul "Cotton Eye Joe" este un cîntec foarte vechi, pe care l-a cîntat Nina Simone în 1959. Și ca și cum toate "păcăleliile" n-ar ajunge, nu Kentar este cel pe care-l auzim. Este artistul country Goran Danielsson. Annika poate cînta cu adevărat, pentru că a absolvit o

școală de muzică. Nici unul dintre băieții din Rednex nu cîntă pe albumul "Sex & Violins". Pentru aceasta au fost folosiți membrii grupului Mötley Crüe (specializat pe cover-uri) din orașul Tyresö. Pînă la lansarea noului videoclip și single, "Wish You Were Here", nimeni nu știa nimic. "Membrii" trupei susțineau că filmările s-au efectuat în orașul natal, Brunkeflo.

Annika a mărturisit fără nici o jenă: "Fani adoră povestea asta. E ca și cu Moș Crăciun: toată lumea știe că nu există, dar de Crăciun tot îl așteaptă".

Cu toate gogoșile lor, cei de la Rednex creează în timpul concertelor o atmosferă extraordinară, fiind niște contemporani drăguți și puțin nebuni. Putem fi supărați pe ei? La urma urmei, spre deosebire de alte trupe aflate în topuri, ei chiar au ce povesti!

Traducere și adaptare după
Popcorn
Manuela Boatcă

E greu de spus dacă povestea contează sau muzica. Odată ce lumea se bucură și dansează cu Rednex, dezvoltările din Popcorn pot influența consumatorul? Merită să culegem părerile voastre legate de această "farsă" suedeză, replică îmbunătățită dată "cazului" german Milli Vanilli!

E bine să știți cui îi datorăm acest concert: Tarom, Funtime Production și G.D. Total Service precum și sponsorilor Sabina Product, Swissair, Radio Contact, Hotel Intercontinental, Avis, Radionet, Național

Jonas Nilsson

Goran Danielsson

Pat Reiniz

Protguard, Banca Dacia Felix, Evenimentul zilei.

Billy Ray

Ken Tacky

BB Stiff

Bobby Sue

Mai valoros
decît astăzi nu
a fost nicio-
dată. După
droguri, beții
și drame
personale,
ERIC CLAPTON
se află la
apogeul
carierii sale
de 30 de ani.
Dar nu banii
îl interesează.
Zeul chitariei
trăiește numai
pentru blues.

unui artist răsfățat de public. Și într-adevăr, în studio se află Eric Clapton și cei opt membri ai trupei lui, care se pregătesc pentru un mare turneu american.

Atmosfera e degajată. Clapton, la fel. Îmbrăcat nepretențios, în blugi și tricou verde, zeul chitariei e bine dispus, împarte glume în dreapta și-n stînga. Ceea ce nu înseamnă că nu redevine serios cînd e vorba să treacă la treabă. Și treaba lui Clapton este bluesul. Iar asta chiar de la începutul carierei sale, adică de acum 30 de ani. Dar poate înclinarea lui pentru blues nu a fost niciodată atît de clară ca pe noul album, "From The Cradle", din care își va alcătui repertoriul viitorului turneu. Discul conține cele mai bune piese ale genului - printre care bucăți clasice aparținînd lui ROBERT JOHNSON, ELMORE JAMES, WILLIE DIXON și MUDDY WATERS. "Muzica lui MUDDY a fost prima pe care am simțit-o aproape de suflet", povestește CLAPTON. "Cîntecele sale alcătuiesc pînă astăzi cea mai importantă muzică din viața mea. Îl iubesc pe omul asta atît de mult, încît vreau să-l interpretez cîntecele absolut perfect. Însă, bineînțeles, asta nu e posibil".

Totuși, la repetiții, Clapton nu acceptă nici cea mai mică greșală. O bătaie greșită a tobarului? Totul se ia de la capăt! Scuza bateristului, cum că partea respectivă nu putea fi interpretată altfel, nu ține la Clapton. "Adică tu vii să-mi spui mie că asta nu se poate cînta altfel? Asta faci, nu?" Răspunsul vine de la alt chitarist care, arătînd cu degetul spre Eric, spune: "Cînd omul asta îți explică ceva, tu spui «da». Întotdeauna «da». Riset pe scenă. Deci totul n-a fost decît o glumă? Deloc. Clapton e serios; asta o știu toți. Și, în ceea ce privește bluesul, șeful nu știe de glumă!

"Acest gen de muzică trăiește din profunzimea sentimentului, din seriozitatea lui. Exact ca și vechii eroi ai bluesului, muzica asta e o pîrtică de trecut, care a supraviețuit timpului și îi transmite ascultătorului un sentiment de siguranță. Aproape la fel ca o clădire veche într-un oraș nou". Un sentiment pe care nu mulți adepți ai bluesului îl pot transmite, la rîndul lor. Clapton poate. Și asta, spre deosebire de mulți alți colegi mai tineri, care încearcă din toate puterile să-i depășească performanțele, nereușind, însă, nici măcar să

le atingă. Fapt care pe maestru nu-l miră deloc: "În privința bluesului, e vorba de maturitate. Cu cît înaintezi în vîrstă, cu atît ai mai mult acces la acest gen de muzică, pentru că dobîndești posibilitatea de a-ți recunoaște adevăratul mesaj. Cum vrei tu, ca om tînar, care încă nu a suferit, să înțelegi bluesul? Pentru a putea pricepe cu adevărat această muzică, trebuie să ai o anumită experiență de viață".

Și cum se face, atunci, că Eric Clapton s-a numărat încă de tînr printre eroii bluesului? "Am avut o copilărie foarte ciudată (Clapton a crescut la bunicii lui - n.r.). Probabil că am trăit încă de pe atunci niște experiențe care mi-au înlesnit accesul către blues". Eric a știut, încă de la relativ frageda vîrstă de 9 ani "că eram altfel decît alții, cel puțin într-o privință. Eu auzeam în blues o suferință, care corespundea lumii mele interioare".

Deci suferința este cea care l-a făcut pe Clapton cel mai bun muzician de blues din lume? Sunt multe indicii în acest sens. Pentru că, oricît de paradoxal ar suna, Clapton nu a avut niciodată afită succes ca după accidentul mortal al fiului său, Conor, în martie 1991. O lovitură a soartei care a survenit la numai cîteva luni după moartea lui Stevie Ray Vaughan (unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Eric).

Chitaristul își pierduse viața într-un accident de elicopter, împreună cu alți trei membri ai trupei lui Eric. Piesa "Tears In Heaven", dedicată fiului său Conor, a fost un hit în întreaga lume. Un succes proiectat pe un fundal tragic, care a fost chiar întrecut de albumul lui Eric, "Unplugged" (pe care se află și cîntecul în memoria lui Conor). Albumul, vîndut în peste 14 milioane de exemplare, a adus cu sine și o mulțime de bani. Dar banii nu l-au făcut fericit niciodată pe Clapton. Nici pe vremea legendarei sale trupe, Cream, nici ca veteran (49 de ani) al scenei rock. Bluesul e mult prea adînc înrădăcinat în el: "Cum se simte un om în propria piele nu depinde de mărimea contului său în bancă. Mult mai important este dacă te simți bine sau dacă ai prefera să fii altcineva. În decursul vieții mele, am avut mai mulți bani decît îți poți imagina, și o femeie frumoasă, și mașini - și tot voiam să mor. De-asta am bătut..."

Deși a avut deseori probleme cu sănătatea din cauza drogurilor, a alcoolului și a altor otrăvuri, Clapton a atins punctul critic acum opt ani: "Asta se petrecea într-o perioadă cînd aveam totul și cu toate astea voiam să mă sinucid". Astăzi, însă, lui Clapton îi merge "foarte bine", din cîte se grăbește să ne asigure. Numai de un anume viciu nu a reușit să se elibereze: "Sînt dependent de blues", mărturisește el spre sfîrșitul conversației noastre. Iar de această dependență nu-l vindecă nici noile curente muzicale despre care află de la radio: "Îmi plac puține chestii din tot ce aud acolo. Muzica făcută de computere și sintetizatoare începe, la un moment dat, să mă enerveze. Mie îmi place muzica făcută de oameni, mai ales de negri".

Și ce crede despre foștii lui colegi de la Cream, Jack Bruce și Ginger Baker, care, împreună, cu Gary Moore, ca înlocuitor al lui Clapton, au scos un LP prin care încercau să reînvie sound-ul anilor '60?

"Eu n-aș fi făcut acest lucru, pentru că, mai înfil de toate, eu nu voiam să revin la acel sound anume. Poate mai tîrziu. De fapt, eu nu pot fi obiectiv cu privire la Cream, așa că n-ar fi prea corect să dau eu un verdict despre Baker, Bruce & Moore".

Mult mai categoric este Clapton cu privire la posibila regroupare Beatles: "Cred că se va ajunge pînă acolo", ne lămurește bunul prieten al lui George Harrison. "În orice caz, ar fi bine pentru ei, chiar dacă jocul ăsta pentru copii mari n-o să dureze mult. În plus, foarte mulți oameni, inclusiv Beatles-ii vor fi foarte fericiti".

Pînă se va ajunge acolo, Clapton se mulțumește cu muzica vechilor maeștri - ca interpret - nu mai puțin genial - al pieselor lui Robert Johnson ("He's The Master"), Elmore James, Willie Dixon și Muddy Waters.

Și cum rămîne cu compozițiile proprii? "Există deja trei - rezultatul unei aventuri romantice".

In același stil blues?

"Nu, cînd compun eu, nu fac decît să scriu niște cîntece de dragoste penibile. Dacă nu întotdeauna, atunci, în majoritatea cazurilor".

După "Musik Express Sounds"
Manuela Boatcă

Studioul său se află într-o zonă industrială de la periferia Londrei. Singurele lucruri care dau de bănuț că sumbra clădire cenșie

ar avea ceva de-a face cu muzica sunt panoul cu inscripția "HDS Studios" și Ferrari-ul albastru închis, care nu ar putea aparține decît

ÎN BOXĂ

Nr.: 009
Nume:
MERCA
Prenume:
IULIAN
Vîrsta: 47
Seme-
particulare:
ascunse

1. Ai
antecedente
penale?

Aș fi vrut. Da!
Înainte de '89.
Acum nu e
cazul...

2. Ai furat vreodată ceva?

Da!!! Prese. La muzică mă refer.

3. Dacă ai fi să te apuci de altceva, de ce
te-ai apuca?

De muzică!

4. Ce boli ai avut?

Pai, cele pe care le am și acum. Una e de
netratat, pentru că îmi asigură inspirația.
Restul... Unele sunt legate de frica de dentist,
dermatolog...

5. Cu ce se "trage" cea mai crîncenă
betie?

Cu ce se trage? Adică cu ce te dragi o' cu
ce te-mbeți? Da, am eu o rețetă unică, valabilă
pentru amindouă situațiile. Cea mai crîncenă
betie se trage cu 5 BIRIȘI. Să explicăm:

1 biris = o bere + o vodcă

2 biris = 2 beri + 2 vodci

3 biris = toată lumea vorbește, nu ascultă
nimic

4 biris = îți trebuie însoțitor pentru acasă

5 biris = ... ehe, asta ar trebui explicat și
exemplificat onomatopeic; așa, cum scrie, s-ar
traduce "evacuarea forțată a celor 4 biris".

6. Ai fost vreodată confundat cu
altcineva?

Da! Am fost confundat de către toți fanii
mei și mai ales de către Fane cu un oarecare
Johnny din Galați, care era unu la unu cu mine
și care a zăpăcit toate fetele de acolo.
Saracel! Ele credeau că-s eu.

7. Cînd ai dansat ultima oară, la modul
romantic?

Ultima oară? La modul romantic? Apai la
nuntă, în '73.

8. Blonde sau brune?

Brune.

9. La ce te gîndești cînd auzi de Vox Pop
Rock?

La Andrei Partoș, prietenul meu de 25 de
ani. În toate. Și la bune și la rele.

10. Care-a fost cea mai mică notă pe
care-ai avut-o la purtare?

Sase. No Comment!

11. Cea mai penibilă situație în care-ai
fost vreodată pus?

Acum trei ani, cînd n-am mai rezistat
obligărilor familiale. Și... no comment.

12. Cînd ai cîntat ultima oară?

No... Acum o jumătate de oră, dragă, la Big
Mamou.

13. Dar prima?

Hmmm! Vrei să-mi încerci memoria. Da! eu
știu. Tîminte tot, iacă, nu uit. În 15 noiembrie
1965. A fost prima cîntare pe scenă. Vezi tu,
fac asta de 30 de ani!

14. Cel mai mare defect?

Of... că m-am născut în '48. Dacă eu mă
nășteam în '78, eram cea mai mare vedetă a
României.

15. Ce crezi depre revenirea
Zeppelinilor?

D-abia aștept să-i văd pe sus.

16. Numeste cele mai dragi trei lucruri!
Muzica, viața, moartea. Le voi avea pe
toate trei.

17. Ți-ar plăcea să cînti cu: a) Annie
Lennox, b) Marilyn Monroe, c) Barbra
Streisand.

Mi-ar plăcea să beau un pahar cu Joe
Cocker.

18. Meniul unui dejun copios!

După un mic dejun copios, 200 de vodcă.

19. Ce înseamnă "provensală"?

Pai... 1. vine din franceză; 2. vine de la o
provincie din Sudul Franței; atunci "provensală"
ii limba vorbită acolo sau femeia lor. Acuma,
sudul Franței n-are nimic cu sudul României. Și
atunci nici eu n-ar trebui să am nimic cu acest
sud, pentru că eu îs "provensală", că-s din Cluj.
Și pentru bucureșteni, eu îs provensală. Și eu
chiar n-am nimic cu sudul, în afară de Andrei
Partoș. Multămită?

20. Un banc!

Acuma, la ora asta, dimineată? No, bine! Îți
zic unul cu ardeleni, ca noi. Fii atentă! Ion și
Gheorghe se trezesc devreme și ies în ogradă.
Gheorghe: "Mă Ioane, mă, ce tare-i aerul
dimineată asta!" Ion: "Pai cum Dumnezeu să
nu fie maaa tare, dacă-o stat afară taaa
noaptea!"

Ana Călin

009

009

Un rău necesar "care ne vine lunar"!

Pe 28 martie a.c. am lăsat deoparte su-
perstiția că marța sînt trei ceasuri rele și am luat
în piept aglomerația din stația de metrou (Bucur-
Obor) și cu prietena de mină am reușit să ajungem
la vreme la întîlnirea cu Galele TELE 7 abc, la
Sala Polivalentă. Gale rockistice. Adică, cool!

Ceva îmi spunea că o să fie o seară pe cînte.
Așa că nu am fost surprins cînd am găsit sala
populată corespunzător. Asta după ce am tras
cîteva fumuri de "Lucky Strike". Mi-am pus

In imagine, Ioan Gyuri Pascu
fara The Blue Workers

repede basmau pe cap și totul era O.K.

Sarcina cea mai delicată a avut-o baciul
Gyuri Pascu și The Blue Workers, care la fix
18,23 au invadat scena. Și atmosfera s-a încălzit
brusc. Odată cu "Babele se piaptănă". Asta
voiam să le cînt și eu cîtorva în costum și cu
cravată, care țineau ritmul cu degetele pe servieta
doldora de dosare de cadre. Dar după cîteva
momente am zis în sinea mea: "Nu-i bai". Sînt
"Oameni liberi". Așa că "Lumina din ochii
tăi", interpretată de Gyuri și trupa, mi-a dat
posibilitatea să-mi apropiu (fizic) amica. Dar de ce
a fost melodia atît de scurtă? Amărăciunea mi-a
trecut repede, și am dat o fugă în "Africa", unde

Timpuri Noi in mare forma

ritmurile m-au bine dispus și am revenit în țară
odată cu "Morcovul românesc".

Ora 19,07 a adus pe scenă grupul Krypton.
Docan și ai lui au început "Fără teamă", deși cu
un nou vocalist, în persoana lui Sandu Costel
"Damigeană". Așa că, normal, s-a cîntat "Ziua
schimbării". Reacția publicului a fost destul de
slabă, ceea ce l-a determinat pe "Damigeană" să
recunoască "Sînt vinovat" (piesă de pe viitorul
album). Spectatorii au aplaudat furtunos.

Și cu asta, experiențele noi au luat sfîrșit,
noul Krypton aducînd în discuție mai vechiul
album "Lanțurile", cu piesele "Poziția de
drepti", "Trecerea în neființă". A urmat "Fără
bani" și am înțeles perfect textul, pentru că și eu
fusesem între timp "ușurat" de unul cu mîini de
aur. M-am mai calmat cînd am auzit de pe scenă
că poate altă dată "Va fi rîndul tău". Și nu arăta
spre mine! Bucuria, care nu vine singură
niciodată, mai ales într-o zi de marți, a explodat
odată cu refrenul "Cheamă-mă!", spus de vocal,
la care amica mea a adăugat bineînțeles,

Gyuri Pascu acordînd
interviu la BBC

"săptămîna viitoare". Astfel am încheiat acest
capitol al serii, ca și Krypton, la ora 19,55.

Am trecut repede peste necaz, deoarece s-au
anunțat Timpuri Noi. Și cînd ele se numesc Dan
Iliescu, Adrian Pleșca, Cătălin Neagu, Marian
Moldoveanu, Adriaan Borțun și Maria Radu,
atunci să știi că sînt într-adevăr bune.

Artan-rockerul a început cu "Tubire, bibelou
de porțelan", timp în care mi-am zărit bibeloul
blond în brațele unui tatuu. S-au spart visurile
mele. Dar și eu m-am răzbunat și i-am "găsit"
cheile pe jos și le-am dus la scenă lui Andrei,
care, la momentul potrivit, le-a arătat fraierului,

Dan "Marlboro" și Dan Bittman
pe extreme, Teo (Altar) și Teo
(Compact) în centru

timp în care eu am bătut obrazul puștoacei și am
cîntat din tot sufletul "Tanța, mi-ai ucis
speranța". Apoi am făcut o pauză pe hol,
lăsîndu-l pe Artan să explice publicului cum e cu
"Fumatul". Am revenit în sală odată cu "Helga"
(așa s-a recomandat) și am auzit imediat în
urechea dreaptă "Stane, las-o!", ceea ce am și
făcut, văzînd bruta care se juca deja cu mina mea
stîngă, întoarsă la spate. N-am avut ce face și am
participat la refren cu "las-o mai ușor, mai
moale!". Sala a dat în fiert. Toată lumea cerea
"Luca". Chiar și prietenul, care a uitat că mina

Fetele de la Lucky Strike
ne-au trimis după sosete,
posete, brichete

mea este la spate și striga sărînd în sus,
provocîndu-mi o plăcere atît de mare, încît va
trebui să ascult îndemnul grupului de pe scenă și
să mă tratez cu "nămol, chiar la Techirghiol".

Publicul a luat foc odată cu sosirea lui
"Luca", iar aplauzele frenetice generale m-au
eliberat. Concluzia: "timpurile noi" sînt cele mai
frumoase, dar și dureroase.

Dar, iată, ora nouă (21,00) a sosit și
Compactul a venit! Adică Teo Peter, Adrian
Ordean, Vladi Cnejevici, Emil Laghia, Leo
Iorga și Leuț Vasilescu. Ei ne-au propus pentru
început o călătorie imaginară cu "Trenul", ca să
ne dam seama că "drumul e lung". Uneori însă e
scurt. Și chiar schimbător, căci la o cunoscută
atingere blondă am reacționat cu întrebarea lui

Leo Iorga, "Cine ești tu oare?". Însă
în gîndul meu strigam cît toată sala
"Cu tine aș vrea să fiu/În seara asta
pînă tîrziu..." Dar nu a fost decît o
alarmă falsă. Uitase abonamentul
RATB la mine. Așa că i-am înțeles pe
Compacti cînd spuneau "Să te
gîndești din cînd în cînd la mine".

Piese noi prezentate mi-au mers la
suflet, ele numindu-se "Cine-i
vinovat?" și "Hoinarul". Căutînd un
punct de sprijin, pentru gînduri, mi-am
rotit privirea prin sală și am văzut
oameni fericiți. Această gală i-a făcut
fericiți! M-am molipsit și eu și mi-am
zis: mare lucru e să fii artist și să ajuti
oamenii!

Aripa tinăra a Compactului

Am părăsit Sala Polivalentă după "Cîntec
pentru prieteni", un medicament numai bun
pentru mine. Afară m-au izbit frigul, vîntul și
fulgii de zăpadă. Într-un cuvînt, realitatea.
Metroul nu mai circula, mijloacele RATB nici
atît, așa că m-am auzit fredonînd "Sîngur în
noapte". L-am cîntat de vreo trei ori pînă s-a ivit

Krypton revine în forță

un tramvai rătăcit. Cu toate astea, vă garantez că
la viitoarea gală TELE 7 abc "Mă voi întoarce!"

Marian

"Editie limitata nr. 4"

Cu ocazia Galei pop TELE 7 abc din 29 aprilie
1995, CMMC Production lansează un disc LP
intitulat "EDITIE LIMITATA nr. 4". Realizat
într-un număr de 1000 exemplare, discul conține
opt piese reprezentative din repertoriul celor patru
artiști participanți la această gală - Loredana,
Gabriel Cotabiță, Mona Roșoga și Daniela Györfi
(cite două piese fiecare). Discul are o valoare de
colecție deosebită prin unicitatea evenimentului și a
materialului muzical conținut și nu va fi reeditat
niciodată. Fiecare exemplar va fi numerotat și va
purta semnăturile celor patru artiști.

Se intenționează realizarea altor asemenea
discuri cu ocazia fiecărei ediții a Galei TELE 7 abc

și includerea lor în campania promoțională a
Galelor. De asemenea, din materialul sonor
înregistrat în concert se vor realiza la sfîrșitul anului
cîteva discuri LP (și, foarte posibil, un CD) sub
numele de "EDITIE LIMITATA LIVE".

Producătorul discului este CMMC PRODUCTION,
sponsor principal este SABINA PRODUCT, sponsorii
sunt TELE 7 abc, Radio 2M+ și Master
Print Offset. Discul va fi pus în vînzare cu ocazia
Galei TELE 7 abc din 29 aprilie 1995. Post-
procesarea și multiplicarea sînt realizate la Casa de
discuri Electrecord.

RADIO 2M+
92,7 FM
Bucuresti

Jurnal
intim

Fila 3

Azi sînt amărît. Nimic nu mai merge cum
trebuie. În fiecare minut se schimbă ceva în
viața mea. Nici nu știu cum să completez
această filă din jurnalul meu intim. Și totuși, e
singurul loc în care pot fi sincer cu mine și cu
ceilalți. Am suferit un accident. Șeful meu, cel
pe care chiar îl iubesc - Ghighe Bejan - nu
mai e șeful meu. Iar eu am fost, pe deasupra,
și operat. Mi s-au înlocuit diverse
"compartimente". Unele chiar mi-au fost scoase
de tot. Dar trăiesc și fără ele. Și mai trăiesc,
acesta este momentul meu de sinceritate
maximă, cu sora mea mai mare - Tele 7 abc.
Avem acum multe în comun. Ce-i la ea e și la
mine. Lumea nici nu mai știe ce să
urmărească. Ei... și lumea, se obișnuiește
ea. Dar am totuși și particularitățile mele.

CASA MANGU. Cum era să renunț la
ceva prin care eram unicat. În toată piața FM
din țară nu mai există așa ceva. Îl fac pe
orice ascultător să devină dependent de
mine, îl antrenez în tot felul de intrigi. Dacă
americani au avut timp de 365 de episoade
de Dallas, românii vor avea timp de tot atîtea
episoade, și chiar mai mult decît atît, Casa
Mangu. Ca și în Dallas, în Casa Mangu
există o familie onestă. Acolo stătea la
Southfork, aici stă în Vitan-Bîrzești. Bunicul,
Anastasia, e pensionar SRL, iar bunică
Mangu Eleonor Ester, născută Friedman,
este casnică. Cine este Valerica Mangu, fiica
lor, și cine este la rîndul ei, fiica acesteia,
Venera Belearina Mangu, și cine este
prietenul ei, Bebe Tânăsie, zis Cornelius, în
cîntecul primului dozator adus în cartier, și

cine mai sînt... puteți afla ascultînd de luni
pînă vineri, la ora 21,40, aventurile acestor
personaje bizare crenelate de Ioan Grosan,
Doru Antonesei și Viorel Moțoc. Și încă
ceva: dacă vreți și dacă aveți cumva de
transmis vreun mesaj lui Bebe Tânăsie sau
lui Anastasia Mangu, sau unchiului Alecu,
sau, cine știe, Venerii Belearina, o puteți
face în deplină libertate. Producătorul,
Dragoș Roua, vă dă voie. Răspunsurile le
veți primi în cadrul emisiunii Exclusiv, de
luni pînă vineri între orele 18,00 și 22,30.

ROM TOP SRL

EDIȚIA NR. 13 (9 aprilie 1995)

1. Sweet Angel Child - Voltaj '88
2. Joe - Crown
3. Angel - Underground Bad Guys
4. Dusty Road Blues - Quo Vadis
5. Toți suntem puțin luați - Pasărea Colibri
6. Waiting For The Darkness - Survolaj
7. Clasa muncitoare - Cargo
8. Blues-ul băiatului sărac - Sarmalele Reci
9. Ești frumoasă - Antract
10. Watch Out - Help
11. Alone - Axial
12. Fly Over Me - Weinberger Blues Machine
13. I Still Love You - Mona Roșoga
14. Soldatul - Poesis
15. Africa (Ce vis fierbinte) - Ioan Gyuri Pascu

Stă să intre: Născută toamna - Loredana Groza
Propuneri: Manifest Yourself - Altar; Without
You - ZOB; Așa e viața mea - Celelalte
Cuvinte.

Realizatori: Anca Lupeș
Cristi-Chirulescu

COSMAR PE STIL MORTII EMPEROR

Ihsahn (v/c),
Smoth (c), Sverd
Steinar (k),
Tchort (b),
Hellhammer (t)

Numeroase scrisori trimise de prietenii noștri în ultimul timp ne cer insistenț publicarea unor biografii black metal, lucru perfect explicabil, dacă ne gândim că acest stil muzical extrem devine tot mai popular în Europa pe zi ce trece, iar marile publicații rock oferă din ce în ce mai mult spațiu celor mai importante trupe ale momentului cantonate în acest teritoriu. După publicarea unui amplu profil **Mayhem**, apărut în VPR nr. 4/95, (însoțit și de o consistentă rubrică Black News), continuăm astăzi să vă prezentăm fioroasa scenă norvegiană, referindu-ne la **Emperor**, un alt monstru sacru al nordului muzical.

Fiindcă o scurtă caracterizare a blackului este oricând binevenită, mai ales atunci când sosește din partea unui personaj implicat în fenomen, să începem cu un fragment dintr-un interviu acordat de bateristul **Baard Faust** redactorului Metalion de la fanzinul "Slayer". "Definiția black metalului e simplă: metal rock cu texte satanice. Chitarele nu sînt stridente, ci chiar înfundate, ritmica e infernală, vocile sînt tipate (desori în registru înalt), iar producția este, în general, foarte rea. Acesta e sunetul tipic al grupurilor black metal. Pe de altă parte, trupe ca **Blasphemy**, **Death S.S.**, **Mayhem** sau **Mercyful Fate**, deși aparțin toate genului black metal din punct de vedere muzical sînt diferite ca ziua de noapte. (...) Personal, nu cunosc decât patru grupuri adevărate în Norvegia: **Burzum**, **Mayhem**, **Darkthrone** și **Emperor**, dar trebuie să recunosc că ele adună mai mulți fani black metal decât în orice parte a Europei. Toate aceste trupe nu au nimic în comun cu așa-zisele formații de metal care activează în alte țări. Inspirația lor provine de la grupuri black metal norvegiene (sau scandinave) mai vechi, își imprumută inovațiile una alteia, descoperind un stil original și absolut nou, adevăratul black metal".

Să nu credeți că, în comparație cu **Burzum**, să zicem, **Emperor** e un grup "cuminte". Dimpotrivă! La 28 august 1993 bateristul **Baard Faust** a fost arestat și acuzat deuciderea la Lillehammer a unui homosexual ce-i făcuse avansuri. Cel ce avea ca model de viață deviza "Death And Destruction" a fost condamnat la 14 ani de

închisoare. Și tocmai cînd toate păreau să se liniștească, odată cu cooptarea percuționistului **Hellhammer** aflăm că **Emperor** ar putea fi închis (între unu și patru ani), la locuința sa găsindu-se o mare cantitate de dinamită, exact în perioada ulterioară asasinării lui **Euronimous**, cînd campania antiblack metal declanșată de poliție avea drept "represalii" sabotajele asupra locașurilor de cult creștine. Dar cum pe noi problemele personale (și interioare) ale protagoniștilor ne interesează mai puțin, ne vom referi, ca și în alte cazuri, strict la aspectul muzical și la datele biografice, lăsînd ca celelalte aspecte să fie analizate de către oamenii de ordine, judecătorești și, în mod special, de psihiatri.

O adevărată aglomerare de trupe black metal (din care unele de certă valoare) caracterizează scena underground norvegiană în prima parte a deceniului zece: **When**, **Enslaved**, **Immortal**, **Satyricon**, **Gorgoroth**, **The Third And The Mortal**, **Mortiis**, **Mysticum**, **Munch**, **Thule**, **Hades**, **Gehenna**, **Thorn**, **Arcturus**, **Ulver** și multe altele, unele constituite chiar de către muzicienii de bază ai cvartetului mai sus amintit. Între aceste insecte ale întinericului, care se zbat să supraviețuiască în peșterile black metalului, **Emperor** poate fi considerat pe

n-au știut să profite de gramul de prestigiu obținut pe scena locală. Chitaristul **Snorre** a colaborat o perioadă cu **Mythem**, iar vocalul **Marius** a format **Arcturus**. În aceste condiții, **Emperor** l-a angajat imediat pe dinamicul baterist **Baard Faust**, rămas disponibil. În scurt timp, trupa semnează cu labelul britanic **Candlelight Records** și, în decembrie 1992, **Ihsahn** (v/c), **Smoth** (c), **Mortiis** (b) și **Faust** (t) înregistrează mini-LP-ul "Emperor", care conține patru piese: "I Am The Black Wizard/Wrath Of The Tyrant/Night Of The Graveless Souls/Cosmic Keys To My Creations And Times". Tras în Studio S, avînd muzica semnată de **Smoth** și **Ihsahn**, iar textele de **Mortiis**, discul apare astăzi în variantă Mini-LP/casetă, cit și sub forma unui Split CD pe care mai figurează **Enslaved**. Succesul grupului este evident și, în vara lui 1993, **Emperor** întreprinde primul turneu britanic (6 concerte împreună cu **Cradle Of Filth**) organizat (mediocru) de **Candlelight/Plastichead**. A fost o bună ocazie de a-l testa live pe noul basist **Tchort**, înlocuitorul lui **Mortiis** (care va continua independent). Revenit în Norvegia, **Emperor** are plăcută surpriza de a fi invitat de **Morbid Angel** în deschiderea unui turneu european, dar arestarea lui **Faust** a zădărnicit (și) acest proiect. În perioada următoare, grupul s-a reorganizat, prin cooptarea bateristului **Hellhammer** (ex-Mayhem) și a clăparului **Sverd Steinar** (ex-Arcturus), devenind cvintet. Tot în 1993, americanii de la **Wild Rags** au reeditat demoul (1), cuplat cu două piese înregistrate în aceeași perioadă, dar nelansate pînă atunci, rezultatul fiind mini-LP-ul (4). Alte trei piese, imprimate odată cu (2) și rămase în rezerva studioului, au fost achiziționate de labelul **Nocturnal Art** pentru 7" EP-ul (5). În ultimul timp, grupul, afectat de nenumărate probleme (arestarea pentru cîteva săptămîni a lui **Smoth**, relații nu

tochmai amicale cu presa și cu poliția locală) și-a amînat de mai multe ori apariția albumului de debut, "In The Nightside Eclipse". Apărut la **Black Mark**, o firmă cu adevărat prestigioasă, (6) a entuziasmat întreaga presă muzicală, fiind însoțit de recenzii precum: "unul din cele mai inovatoare discuri din panteonul black metalului" sau "o capodoperă de artă black metal, un disc simfonic și monumental". La începutul anului 1995, presa rock anunța inițierea unei selecții pentru postul de baterist părăsit de **Hellhammer**.

Să amintim în final și proiectele paralele ale componentelor **Emperor**. **Ihsahn** a reformat **T.S.S.** și își ajută la sintetizator amicii din **Satyricon**, **Smoth** oficiază ca membru permanent în **Satyricon** și muzician de studio în **Gorgoroth**, iar **Mortiis** își conduce cu o mină tot mai sigură proiectul **Mortiis** și colaborează cu **Harvard Vond**. Ca amuzament final, notați că nici **Faust** nu stă degeaba în pușcărie, el repetînd acolo (alături de alți doi deținuți și un extern) sub vechiul - nume **Thorns**.

Norocul a făcut ca entuziasmul **Smoth** să intre în legătură cu basistul **Mortiis**, care își dorea foarte mult o trupă black metal fioroasă și totuși simfonică. Și cum **Ihsahn** părea decis să abandoneze proiectul **T.S.S.** (a revenit asupra lui după cîteva ani) în toamna lui 1991, **Smoth**, **Ihsahn** și **Mortiis** au construit **Emperor**. Demoul "Wrath Of The Tyrant" (tras în 1992, pe care **Mortiis** se ocupa de baterie) se vinde incredibil de bine (1000 de exemplare) și stîrnește valori uriașe în undergroundul black/death.

Exact în acea perioadă se dizolva un grup efemer, dar destul de promițător, **Thorns**, ai cărui neexperimentați muzicieni

componenta era: **Florin Coșeru** (chitară solo, voce), **Daniel Bandici** (vocal), **Florin Demea** (chitară solo/ritm), **Adrian Boldan** (bas) și **Liviu Olaru** (baterie). În decembrie '93 a fost înregistrat un foarte bun demo, conținînd piesele: "Temptation Of Existence", "The Day After..." și "Red Desert". Temele sînt inspirate de filosofia lui **Emil Cioran**, atacă mentalitatea duplicată sau prezintă "bine-facerile" comunismului. După ce piesele au fost difuzate la **Radio Timișoara**, băieții s-au orientat spre cele mai importante posturi de radio din țară și astfel cele trei piese au putut fi ascultate și la **Radio România Tineret**, **Uni Plus**, **Fun Radio**, etc. Din păcate, în 1994 problemele personale ivite odată cu terminarea studiilor au determinat o pauză prelungită și au generat o serie de probleme în urma cărora mai întîi a plecat **Florin Demea**, urmat ulterior de **Adrian** și **Liviu**. La începutul lui 1995, fondatorii **Florin Coșeru** și **Daniel Bandici** s-au decis să reformeze grupul **Panta Rhei**, apelînd de data asta la **Dani Trotes** (claviaturi, ex-Rameses), **Sorin Birsan** (bas, ex-Rameses) și **Ovidiu Sighin** (tobe, ex-Silex). Așa cum înregistrările amintite anticipau, stilul a devenit mai complex, situîndu-se în zona metalului progresist, la intersecția muzicii unor **Yes**, **Rush**, **Dream Theater**. Nu cu mult timp în urmă, cei cinci timișoreni au filmat pentru **Video Rock 5**, această primăvară programîndu-le concerte în Arad și Timișoara. Și-ar dori să ajungă cit mai sus posibil și să concerteze alături de bucurăsenii **Floare Albastră**. Pentru orice manifestare (credeți-mă, merită!) pot fi contactați la adresa: **Coșeru Florin**, str. Intrarea Romei, bl. 13, sc. B, ap. 19, Timișoara, cod 9000/Timiș sau la telefonul: 056/115745. ♦ Altă reformare de senzație pentru lumea rockului progresiv - **Profesor Brenner** din București. Băieții și-au

Un nou grup din Bacău se afirmă în ultima vreme: **Bonus**, alcătuit din trei elevi ai liceului de Artă "George Apostu": **Viorel "Spider" Mihailă** (baterie), **Lucian Dedulean** (chitară), **Ben Niță** (ex-Infractor, bas/voce). Înființat la 20 iunie 1994, trioul cîntă un thrash metal influențat de heavy și punk și a participat la "Gala Rock Aid 94" (Bacău) și "Rock For Youngs" (Piatra Neamț). Mulțumim corespondenților locale Teo pentru informație. Pe cînd o fotografie și o casetă demo? ♦ În ianuarie 1993 cinci studenți la diverse facultăți timișorene alcătuiau **Panta Rhei**, un veritabil grup heavy-metal cu influențe power și chiar sesizări speed-thrash (la nivelul riffurilor și al vocii secunde). Pe atunci

ACTUALITATEA ROCKUL NOSTRU

procurat deja sala pentru repetiție și trag tare ca să-și achiziționeze toată aparatura tehnică necesară. Un interviu în exclusivitate ne-a fost promis pentru unul din numerele viitoare. ♦ Excelente cronicile rock semnate în ziarul brașovean "Observatorul" de către **Mihaila Moraru**. Desconspirăm faptul că, sub pseudonimul **Mayla**, talentata brașoveancă ne-a ajutat ani de zile cu reportaje și corespondențe locale. Și dacă cineva se mai îndoiește de talentul acestei rockerițe inimoase, îl invit să citească (și) reportajul despre **Psykaos** la care este co-autoare. ♦ Apropo de Brașov: **Leo** este teoretic noul chitarist al **Experimental-ului** și înlocuitorul lui **Cuki** (aflat de peste o lună la **Ura De După Ușă**). Am zis teoretic, pentru că la ora actuală trupa nu activează, doi dintre componenții săi fiind plecați în Germania (la muncă). Reuniunea se va produce, probabil, pe la sfîrșitul verii. Pînă atunci, **Coco** trage tare să termine "cel mai redutabil P.A. pe care l-a avut vreodată Brașovul". ♦ Noutăți de la **Gothic** din Lupeni. Bateristul **Donath Francisc** a plecat în armată, fiind înlocuit cu **Daniel "Dani" Căteanu** (ex-Metronom, Petroșani). Cele două piese promo analizate de noi la rubrica play ("Regrets/Pain") au fost cuplate cu mai cunoscutele "Blasphemy/Realms Of Despair" (remixate) și alcătuiesc demoul "Evolution", care are și o grafică foarte atrăgătoare. **Gothic** pune la dispoziția fanilor demourile: "Spheres Of Madness" (1900 lei) și "Evolution" (1900 lei). Și tricoul "Spheres Of Madness" (7000 lei - la aceste prețuri adăugîndu-se și taxele postale). Le puteți comanda prin **Gothic Factory**, Str. Aliea Narciselor 2/23, Lupeni, 2696/Hunedoara (tel: 054/565283). ♦

Noutăți de pe malurile Mureșului transmise de **Tibor** de la **Grimegod**. Prolificul club Rock Only a organizat anul acesta (aflat la Baza Constructorilor, cit și în alte săli) nu mai puțin de nouă concerte arădene. Printre invitați, menționăm grupurile **Wellington** (Ungaria), **Scandal** (Ungaria), **New Age** (Suceava), care s-au produs în compania a numeroase formații locale. Unul dintre cele mai apreciate gig-uri i-a avut ca protagoniști pe **Quo Vadis**, alături de **Grimegod** și **Makrothumia** (grup nou, de reală perspectivă, din Timișoara, care combină black metalul cu vioară și claviaturi). Concertele vor continua cu o frecvență medie de două ori pe lună. Organizatorii au în vedere invitarea unor formații din București și Brașov, singurele orașe importante care nu au trimis trupe underground pe scenele din Arad. Cel mai apropiat show are loc pe 15 aprilie, cu participarea trupelor **Psychosymphony** din Carei, **Inborn** din Satu Mare și a grupului **death Atomic** din Ungaria (cărora le-a apărut recent primul LP, la o casă de discuri din Austria). Să menționăm și imediată lansare a demo/albumului **Grimegod**, "Under The Sad And Silent Sky", produs realizat în condiții grafice de excepție și care va tulbura serios, se pare, apele undergroundului național. Un interesant și amplu interviu cu **Grimegod** va apărea în curînd la rubrica "Face To Face". ♦ Pentru A.D.R.N./Play/Coșmar/Studioul M.F. așteptăm scrisorile voastre pe adresa: C.P. 42 OP 11, sector 2, București/72400 (pentru **Gabi Gomboș**).

Nu va fi un non caz!

Un gest elegant și benefic pentru atmosfera și așa destul de tensionată din rockul nostru. După ce a citit declarațiile lui **Eugen Mihăescu** (nr. 6) notate de **Gabi Gomboș**, **Dragoș Docan**, liderul grupului **Krypton**, a decis să NU ceară dreptul la replică. Asta, deși numeroase neadevăruri și inexactități au fost exprimate de fostul său coleg. Salutăm maturitatea acestei hotărîri, fiind conștienți că se va face lumină (la un moment dat) și-n istoria modernă a rockului românesc. Disputele de orgoliu pot aștepta (ne putem lipsi de ele), în schimb publicul vrea competiție în ale creației, ale valorii. (A. P.)

PLAY ■ PLAY ■ PLAY ■ PLAY

GOthic - "Evolution" (Demo/1995)

A: 1. Regrets; 2. Blasphemy (X)
B: 1. Pain; 2. Realms Of Despair (X)
(X) - remixat without vocal performance.

După promo-tape-ul "Regrets/Pain" primit la începutul anului, iată că grupul **Gothic** revine cu un demo profesional, marcat de calitate și feeling. Două piese lungi death-doom... gothic, în același timp tehnice și melodice, cuplate cu două "instrumentale", notate cu (X), de fapt două remixuri de pe anteriorul demo "Spheres Of Madness" (iunie 1994) creează un veritabil mini-LP (durată - 30 de minute), ce nu poate lipsi din colecția nici unui admirator death/doom. Pentru achiziționare și contact, vezi rubrica A.D.R.N.

PANTA RHEI - "Demo" (1994)

A/B: "Temptation Of Existence/The Day After/Red Desert"

Trei piese superbe de heavy-power-progressive la acest cvintet din Timișoara. Voce solistică superbă, înaltă și caldă în același timp (școala Steelheart), o secție ritmică precisă, cu o prestație de calculator (chiar dacă nu evadează în experimente solistice), riffuri de intensitate medie foarte bine gândite, teme la unison ale celor două chitare și ale basului exuberant și peste toate o invazie răcoroasă și binevenită de solistici antrenante (un chitarist seducător, suferind de "digitalită") sunt tot atâtea atuuri pentru un grup aflat la primul produs (și singurul, din păcate, în această componentă). Un grup care sugerează pe parcursul celeiași piese și **Queensrÿche** și **Iron Maiden** și **Savatage** și **Yngwie Malmsteen**, fără a semăna în mod particular cu nici unul. Pînă la noul experiment al trupei (în manieră progresivă la **Dream Theatre**), procurați-vă acest produs unic, al cărui material (bine produs) ar fi meritat cu siguranță un 7" E.P. (Adresa: la rubrica A.D.R.N.)

CHROMDIOXID - "Chromdioxid Tape '93/'94"

A/B: "Menestrelul/Cîntec printre grații/Stefan Cel Mare/When?/The Holy Man"

Produsul pe care l-am primit este foarte simplu. N-are copertă color (de fapt nu are decât un simplu carton cu numele trupei scris în viteză), n-are deci față comercială, nu posedă explicații, date biografice, iar piesele sînt scrise de mină. Dar toate acestea n-au nici un fel de importanță. Căci pe casetă descoperim un material excelent. Un produs adevărat profesional (studioul Radio?), de la sunet pînă la calitatea interpretării. Este clar că **Octav Parciou** și băieții săi au evoluat foarte mult în ultimii ani. Piesele **Chromdioxid** nu pot fi disecate sub microscop. Ele sînt plectate din hard-rock, sînt simple, eficiente, aerisite, includ pasaje arhaice (Stefan cel Mare), show-uri melancolice și profunde (Menestrelul), foarte multă melodie (When?). Pe scurt, sînt veritabile hituri. Ceea ce mi se pare un lucru foarte important, căci puține sînt trupele de la al căror concert poți pleca fredonînd un pasaj melodic. Români, sînteți pe mîini bune. **Chromdioxid**, **Panta Rhei** și **Kapela** pot duce oricînd mai departe stindardul hard rockului național, purtat de peste un deceniu de **Iris**, **Compact** și **Holograf**.

Discografie:

- (1) "Wrath Of The Tyrant" (demo) 1991; (2) "Emperor" (Mini LP) Candlelight/1993; (3) "Emperor/Enslaved" (11 song Split CD/LP) Candlelight/1993; (4) "Wrath Of The Tyrant" (8 song CD) Wild Rags/1993; (5) "As The Shadow Rises" (7" EP) Nocturnal Art/1994; (6) "In The Nightside Eclipse" Black Mark/1994.

Contact: Emperor Horde - Box 53, 3812 Akkerhaugen, Telemark, Norway.

© Kiss Zoltan (Resita). 1) Grupul black metal **Enslaved** va apărea în curând în "Cosmos". Este un grup faimos în Norvegia! Habar n-am de existența unui alt grup în Finlanda, cu același nume. 2) Original din Wisconsin, SUA, cvartetul **Acrophet** își ascunde caracterul hardcore în compoziții thrash fundamentale. Rezultă un crossover salbatic impregnat de thrashcore. Chitarii redutabili ca Todd Sake și Dave Pelino fac deliciu albumelor "Corrupt Minds" (1988) și "Faded Glory" (1990), ambele ieșite la Roadrunner cu D. Baumann (b) și J. Moonet (t). 3) Si **Saint Vitus** va trece obligatoriu prin "Cosmos". Al doar pultifica răbdare. Babes în Toyland nu face parte din categoria grupurilor care mă preocupă.

© Robert B. (Craiova). 1) Indiscutabil unul din cei mai avangardiști și inovatori bateriști ai scenei britanice este **Mick Harris**. După ce în 1982 alcătuiește celebrul **Napalm Death**, înregistrează în 1986 prima față a LP-ului "Scum", alături de Justin Broderick (c, azi la Godflesh), Nick Bullen (b) și Lee Donnan (v, azi la Cathedral). După nenumărate discuții și turnee cu Napalm Death (vezi istoria detaliată a trupei în VPR nr. 35-36/94) părăsește grupul în septembrie '91, dezamăgit de refuzul colegilor săi de a se alina unei mode ceva mai industriale. Aventurieri și avangardiști înăscuți, Mick apare pe albumul saxofonistului de senzație din SUA, **John Zorn**, "Torture Garden" (Earache/1991) înainte de a forma cu același Zorn și basistul Bill Laswell (de la Last Exit), cel mai avangardist grup american, **Painkiller**, în care maniește tobele și cântă vocal. Acest proiect "free-jazz-noisecore", prezentat live ca "Earache All Stars Project", va înregistra pentru cunoscutul label britanic albumul "Guts Of A Virgin" (1991) și "Buyless Secrets" (1992). Dar cel mai important: combo ex-

Napalm Death rămâne trioul industrial/death/avangardist **Scorn**, alcătuit în Anglia în componența: Michael John Harris (t/v), Nicholas James Bullen (b/k/c) și Justin Broderick (c/sampler). Adică exact componența Napalm din 1986! Pe albumul (5), pentru concertele din 1994 este cooptat la chitară și chitară sintetizator James Plotkin, și acesta trio apare pe concertul (6) tras la Arena Prod din Birmingham.

Discografie Scorn: (1) "Lick Forever Dog" (4 song mini-CD) 1992; (2) "Vae Solis" (Dublu LP/CD) 1992; (3) "Deliverance" (5 song Maxi - 50 de minute...) 1993; (4) "White Inses Blind" (5 song mini CD) 1993; (5) "Colossus" 1993; (6) "Evanescence" (Live) 1994. Toate la Earache Records. Pe ultimele produse este lipită eticheta "Industrial grind metal". 2) În unul din numerele viitoare, va figura un profil **Devold**. Până atunci toate cele bune și aștept o nouă corespondență de la tine.

© Mureșan Octavian (Sighet). Ai băut la ușa Găstii și ți s-a deschis! Aștept întrebările și corespondențele locale.

© Max Deatherul (Vaslui). 1) Titlurile pieselor de pe **At The Gates** - "Terminal Spirit Disease", "The Swarm/T.S. Disease/And The World Returned/ Forever Blind/The Fevered Circle/The Beautiful Wound/ All Life Ends (live)/The Burning Darkness (live), Kingdom Gone (live)". 2) Titlurile de pe **Atrocitiy** - "Blut", "Tria/Miss Directed/ In My Beins/ B.L.U.T./ I'm In Darkness/ Calling The Rain/ Moon - Struck/ Ever And Anon/Begotten Son (Of Wrath)/Intro The Maze/ Leichenfeier/ Goddess In Black/ Threnody (The Spirit Never Dies)/Soul Embrace/Land Beyond The Forest". 3) Nu posed **Dawn Of Winter**, **Fleshcrawl** și **Prong**, iar pentru piesele **Macabre** mai așteaptă puțin.

FACE TO FACE EVCE LO EVCE

(Urmare din numărul trecut)

R. - Faptul că interpretați blues/rythm'n'blus se asociază cumva contextului actual dezvoltat în România după Rock '91 de Florian Pittis, tendinței de a se crea în acest spațiu european o nouă oază hippie?

L.F. - Cred că nu numai traviul nostru se încadrează în acest context, dar și al bluesilor de la Survolaj, al lui Sorin Chifiruc sau Attila Weinberger. Toate aceste trupe sunt mai puțin "hippie", dar marchează reînnoirea rădăcinilor rockului.

R. - Credeți că o să aveți succes rămânând în acest context?

S.B. - Credem că da, în contextul românesc. Adică, din moment ce maximum 1% din oameni au pick-up acasă, nu poți vorbi de un succes care "sparge".

R. - Și totuși cred că există o problemă. Piese voastre au între 5 și 7-8 minute, nefiind pretabile difuzării pe posturile F.M.

Z.G. - Nici o problemă! Repertoriul conține și suficiente titluri mai scurte, posibile hituri, care pot lovi. Nu toate piesele sunt de meditație, veți vedea aceasta pe viitorul album.

R. - Ce vă doare cel mai tare în rockul românesc?

L.F. - Tot! Lipsa unei generații noi, lipsa artiștilor adevărați în ultimii ani. Sunt foarte sceptic față de fiecare trupă nouă care apare, fie că este heavy, thrash sau death. Este o părere deschisă, aș vrea ca timpul să-mi dovedească faptul că mă înșel, dar sunt cunoscut dacă formații vor mai exista și peste zece ani. Noi avem de gând să existăm, căci muzica din vechia generație este cea care are încă cea mai mare priză în țara asta.

R. - Și atunci, ce facem? Negăm publicul și discurile unor grupuri ca Altar, Neutroica, Metrock, Tectonic?

S.B. - Într-o țară normală, sunt sute de grupuri care au un disc. O trupă nu are voie să devină un fenomen numai pentru că are un disc. Numai la noi acest lucru înseamnă ceva. Și totuși, trupele vechi, Holograf, Compact, Iris nu au adversari.

R. - Care au fost cele mai mari satisfacții artistice pentru Quo Vadis?

Z.G. - Indiscutabil, Buzău Top T '93. A fost un eveniment aparte, major. O mare eroare a constituit-o însă Buzău Top T '94, prin amenajarea sculelor față de sală. Se conta pe umplerea unei întregi săli de sport, de sărbători. N-a fost așa. A lipsit esența rockului - comunicarea cu publicul.

R. - Există rivalitate sau corupție în țara la nivel rock?

L.F. - Mulți muzicieni buni există în țara asta, dar ori tind spre populism, ori nu le iese pasența cu muzica, ori sunt dificili ca fire. Puțini sunt dispuși să ajute cu scule, P.A.-uri și lumini trupele mici. În tabăra

Z.G. - În țara asta, dacă vrei să poți trăi din muzică nici nu e cazul să-ți pui problema dacă merită să te sacrifici, căci nu merită! Muzica o faci pentru comunicare, pentru calmarea spiritului sau ca să te descarci.

R. - Și care au fost zonele (geografice) în care, scenic, "v-ați descărcat" cel mai tare?

L.F. - Buzău, în primul rând, tabăra studențească Homorod (unde am avut peste 2000 de spectatori) și, bineînțeles, Timișoara, unde lumea are bani pentru pick-up și discuri și, în plus, e un public foarte educat. La Timișoara, prezența rhythm'n'bluesului e o chestie normală, nu mai reprezintă o senzație.

R. - Este construcția rolului presei în rockul național?

S.B. - În ultimul timp s-au mai îmbunătățit relațiile cu presa (dovadă acest dialog), dar mult timp presa și radioul au încercat să bage fițile între noi și Survolaj. Am fost două trupe cu aceleași rădăcini și nimeni n-a avut nimic cu nimeni. Eram chiar prieteni.

R. - Apartine hazardului faptul că la Top T '94 Quo Vadis a crescut în ochii publicului și ai specialiștilor (în urma aceluiași concert a semnat cu Electrecordul), în timp ce Survolaj a suferit un mare eșec și, la scurt timp, a urmat destrămarea?

Z.G. - Survolaj a fost o trupă mai rotundă ca noi, dar care a intrat într-un cerc vicios: o trupă pretențioasă are un preț adecvat. Și cum cei dispuși să-i plătească stau în general prost cu banii, trupa ieșea tot mai rar pe scenă și își pierde popularitatea.

L.F. - De aceea Quo Vadis cântă atât de des și, în plus, acceptă orice invitație, în limite rezonabile, desigur.

R. - Mulțumesc pentru interviu și în final divulgați-ne adresa unde puteți fi contactați.

S.B. - Szilard Borbely, str. Ungureanu 17, 1900, Timișoara, tel. 056/133213, fax 056/132253. S-auzim cu toți de bine!

cealaltă, a responsabililor muzicali, mulți uită că artistul trebuie tratat ca un om. Cine vrea să înregistreze sau să scoată un disc trebuie să se înjosească până la corupție: să împartă bani în dreapta și în stânga, să aducă palinci, să deschidă ușa cu capul...

R. - Este și cazul vostru?

S.B. - O întrebare sensibilă! Eu n-am dat nici un fel de exemple, dar sunt oameni în interiorul Electrecordului care afirmă că "este o firmă în pragul falimentului", caracterizată de două aspecte. Pe de o parte, umblă ca disperatul pe la tot felul de evenimente rock, pentru a descoperi câte o trupă nouă, vandabilă. Pe de altă parte, refuză trupe cu adevărat bune, pentru că efectiv nu le cunosc. Sau le pretind niște sume deloc neglijabile.

R. - Și așa apar tonele de discuri care zac prin magazine și tot mai puține sunt trupele care pot trăi din muzica.

(Urmare din numărul trecut)

Foarte deprimat, Glenn, Robby și Jerry s-au întors în februarie '80 acasă, jurând să nu mai aibă vreo dată nimic de-a face cu ticălosul de Joey. Perspectivele de viitor, însă, nu erau atât de întunecate; faptul că atrăseseră atenția unuia dintre monștrii sacri ai industriei muzicale le-a dat băieților încredere. Noul baterist a fost **Arthur Googy**. Succesul dorit s-a mai lăsat, însă, așteptat. Chitaristul Bobby Steele părea că găsisese înlocuitorul ideal pentru succes și anume heroina. În curând s-a declarat atât de entuziasmat de această terapie pentru ghinionisti, încât a părăsit trupa, nu înainte de a face gestul, foarte colegial, de a-și asigura un succes, pe nume **Doyle**. Ulterior, Steele a revenit pe scenă cu o trupă numită **Undead** și câteva single-uri. Ultimul semn muzical pe care l-a dat a fost single-ul "Never Say Die/In Eighty Four" din '85.

În mai '80 apare un nou EP Misfits. Se numea și conținea "3 Hits from Hell" ("London Dungeon/Horror Hotel/Ghouls Night Out"). Pe 5 august '80 (ziua în care a murit Marilyn Monroe), Glenn Danzig a scos pentru prima dată un disc solo (pe care era nu numai vocalist, ci și instrumentist), single-ul "Who Killed Marilyn" ("Spook City USA"). Coperta o reprezenta pe Marilyn Monroe într-o grafică de Andy Warhol. În octombrie a apărut un nou single The Misfits, intitulat "Halloween" (având pe față B remixul aceluiași single în limba latină - foarte inspirată chestie).

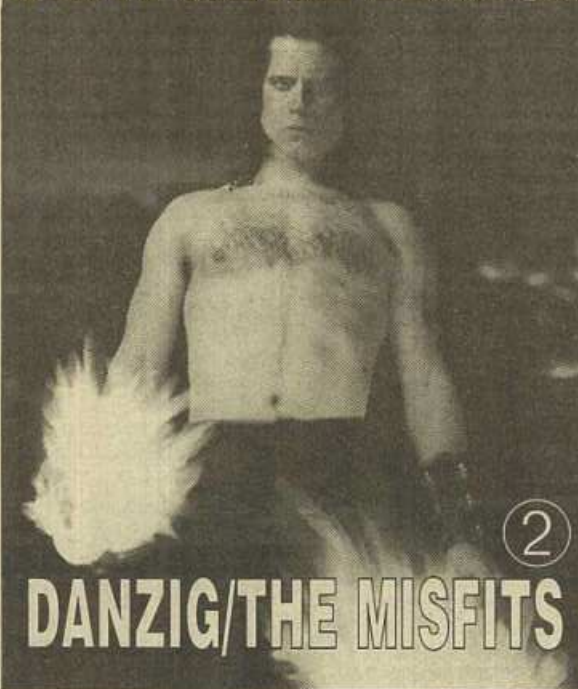
În loc să încheie un contract de lungă durată cu o casă de discuri serioasă ca Elektra, băieții au preferat un contract pentru un album cu Slash, o casă de discuri indie, la care a apărut în 1981 LP-ul "Walk Among Us", o compilație a pieselor de până atunci, printre care se numărau remarcabilele "Night Of The Living Dead" și "All Hell Break Loose", plus alte 13 bijuterii muzicale. Slash a vândut 35000 de exemplare din acest album, până ce Danzig a reușit să oprească reeditarea, să cumpere drepturile înapoi, ca să poată distribui ulterior "Walk Among Us" prin Warnes Bros.

În cadrul turneului din 1981, "Misfits Walk Among Us", trupa și-a câștigat nenumărați noi adepți; și asta nu în ultimul rând datorită frontman-ului care-și compensează lipsa în înălțime printr-o voce care inspiră respect și un corp asemenea (slavă bodybuilding-ului) - diferențiindu-se astfel de punkiștii "originali" din cartierele sărace ale Angliei. Dacă din punct de vedere social-ideologic Danzig și The Misfits nu corespundeau premiselor genului punk, ei împărtășeau sentimentul de revoltă împotriva societății sus-puse (din care făceau și ei parte) al acestei mișcări. Din această perioadă este și discul Live - '71" (1982), intitulat "Evillive", cu piesele: "20 Eyes", "Night Of The Living Dead", "Astro Zombies", "Horror Business", "London Dungeon", "All Hell Break Loose", "We're 138" - la ultima cântă și Henry Rollins. Cele 1000 de exemplare din acest disc (numerotate și cu autograf de la membrii trupei) au fost distribuite prin Friends Club, pe care Danzig îl înființase ca să se ocupe de serviciile poștale și merchandising. "Evillive" a reapărut în 1988, sub formă de LP, scop în care i-au mai fost adăugate câteva piese.

La sfârșitul lui '82, când trebuia să apară noul album, bateristul **Arthur Googy** a întors spatele trupei, sătul fiind să lucreze cu un dictator suspicios și încăpățânat ca Danzig. Postul a fost ocupat de **Chuck Biscuit** de la D.O.A., care n-a făcut prea mulți punci acolo, spre deosebire de succesorul său, **Robo** de la Black Flag, prezent la cele două sesiuni de înregistrări din '83. Rezultatul a fost LP-ul "Earth A.D." și un genial 12" intitulat "Die, Die My Darling". Casa berlineză Agressive Rock Produktionen a preluat "Earth A.D." (cu o altă copertă), adăugând ca bonus cele 3 piese de pe 12". Sound-ul LP-ului evoluează mult în direcția US-hardcore, la modă în acei ani. În vara lui '83 a avut loc un turneu în SUA și, pe 31 octombrie, la Boston, concertul de adio The Misfits. Consumul de heroină, practică intensă de Doyle și Jerry, crease probleme din ce în ce mai mari între ei și Danzig. Trupa avea acum un oarecare statut, dar lui Danzig nu i se mai părea că merită ateneală.

Glenn, vocal și chitară, a tot făcut sesiuni experimentale de studio cu **Al Pike** (bas) și **Eerie Von** (tobe) pentru piese noi ca "Samhain" sau "Arch Angel". După diferite alte încercări cu o serie de muzicieni din Boston, Glenn și Eerie l-au ales pe **Steve Zing** ca baterist, Eerie a preluat bas-ul și astfel au apărut în iarna 83/84 piese noi ca "The Howl - The Shift", pentru o trupă, nouă și ea, care nu avea nume. La chitară era **Lyle Preslar**. În august '84 a ieșit, la casa lui Danzig, "Plan 9", primul LP al trupei sale, care trebuia să se numească Samhain. Acest nou început este indicat și în titlul albumului: "Initium". Cele 10 piese

HEAVY METAL LEXIKON

dau senzația de nesiguranță, nu se leagă între ele, au refrene bune pentru spectacole de revistă ("all murder, all guts, all fun"). Pe scurt, un disc de hardcore pentru fani de hardcore care nu știu nici ei ce-i ăla hardcore. În vara lui 1985, Samhain începe un turneu în SUA, care se dovedește a fi un dezastru, drept pentru care este urgent și diplomatic transformat într-un turneu Misfits plin de publicitate și aducător de public. Eșecul turneului i-a deschis ochii lui Danzig asupra a ceea ce publicul voia de la el: sound-ul puternic, bizar și supărat al fanteziilor sânte macabre, un sound aspru și neglefiut. De toate aceste atribute amintesc în mod de dreptul binefăcător LP-ul Samhain din '85, "November Coming Fire", intro-ului sinistru "Diabolos '88" și urmează triumfală piesă "In My Grip" (cel mai bun cântec al albumului), ca și o reluare a piesei Misfits Halloween. Multe pasaje din cântecele mai vechi și-au găsit utilizare pe acest album, dând fanilor lui Danzig puternicul sentiment de déjà vu. Acest fapt scotea, însă, în evidență și lipsa libertății de mișcare în plan sonor. Ceea ce trebuia schimbat. Danzig, unul, n-o știa decât pe-a lui și n-a văzut decât o singură soluție: să înceapă o carieră solo și să facă pe viitor cum îl taie pe el capul, ca să ajungă mare și tare. Aceste idei au fost vehiculate cu ajutorul noului său proiect, Danzig, și tot materialul sonor din perioada Misfits e preluat fără urmă de jenă.

În 1988 apare la Def American albumul de debut, intitulat simplu "Danzig". Alături de Glenn se afla **Eerie Von** (bas), **John Christ** (chitară) și **Chuck Biscuit** (tobe). Cele mai bune piese ale unui LP cu instrumentație slabă: "Souls on Fire", "Am I Demon", "Mother". Tempoul nu e prea rapid, nici sound-ul prea dur și, în general, și piesele bune, și cele mai puțin bune, prind viață doar datorită vocii lui Danzig. Vocea lui amintește, de altfel, la pasajele lente, de cea a lui **Jim Morrison** (The Doors, idol al anilor '60).

Dacă odimnoară vocalul lui Glenn era întruchiparea răzvrătirii, maniei, chiar spaimii, acum avem de-a face cu o variantă îndulcită. Conținutul ideatic e mult sub așteptări.

În 1988, Danzig a plecat în turneu cu Metallica, asigurându-și astfel buna vânzare a discului de debut. În 1990 a apărut LP-ul "Danzig II - Lucifuge", făcându-l pe A. Nieradzik să exclame, abia stăpânindu-și entuziasmul: "Danzig iubește blues-ul, era clar încă de pe

albumul "Danzig", iar cu "Lucifuge", el duce această dragoste încă mai departe (I'm the One). Surpriza: superba baladă "Blood & Tears". În rest, ca pe albumul de debut rock'n'roll în forma sa cea mai economică - și probabil cea mai de efect. Notă maximă pentru perfectă reducere" (Metal Hammer 17/90). Dacă n-ai căzut și tu în butoiul cu fani Danzig, atunci LP-ul o să te plictisească grozav, cu excepția pieselor "Devil's Plaything" și "Blood & Tears". Danzig se consideră altfel decât ceilalți, netributar normelor și regulilor. Și are dreptate. Albumul acesta, deci, se sustrage și el normelor, lăsând deschisă orice posibilitate: 11 piese care pot oferi ascultătorilor extaz și entuziasm, sau plictiseală și negare. Hotărăște-te singur! Și pe cel de-al treilea album Danzig, "Danzig III - How The Gods Kill" - căruia i se potrivește perfect aprecierile făcute pentru celelalte două - este prezent sound-ul răzbătător și inconfundabil. Spre deosebire de primele două LP-uri, cel de-al treilea are ca design pentru copertă o lucrare fascinantă a elvețianului H.R. Giger ("Maestrul și Margareta"), care suscită interesul.

Ultima apariție a fost Mini-LP-ul "Thrall Demonsweatlive" de la sfârșitul lui '93, pe a cărui față A se găsește trei piese noi (foarte slabe). Pe față B sunt prezentate patru dintre cele mai tari versiuni live (Snakes Of Christ/Am I Demon/ Sistinas/Mother). Cu două tăisuri, mini-LP-urile astea. Ca de altfel tot ceea ce este semnat Danzig. Dar acest ultim disc, în special, e atrăgător din pricina pieselor live, se vinde la un preț bun - de preferat varianta picture disc. În vara anului '91 și iarna lui '93, Danzig a dat o serie de concerte în Germania, ca să se simtă și el stăpân pe o sală care geme de public și să apară el, entertainer-ul musculos și virulent, cu pieptul lucind de transpirație. Tare-i mai plac chestiile astea. Eu am fost la ambele concerte din Berlin și depun mărturie: "Tempodrom" ('91) și "Neue Welt" ('93) vibrau de entuziasm. Pare să fie un tip ciudat, Glenn Danzig ăsta. Presa îl numește adesea un "tâmpit arrogant" (printre alții, Mark Day în Metal Hammer 12/88) numai pentru că nu-i suferă pe ziaristi de muzică (și doar nu e singurul). Asta nu înseamnă că este satanist, cum i s-a mai spus pe undeva. Eu încă nu l-am cunoscut personal și nici nu vreau! Dar S. Chirasi l-a întâlnit și povestește în "Rock Hard" 43: "Glenn Danzig petrece mai mult timp cu fani săi decât cu angajații casei de discuri sau cu ziaristi. Poate este aceasta o prioritate mai puțin profesională, dar categoric nu greșită. Într-un domeniu în care există atâția lingăși și iepuri frigosi, Glenn Danzig merită tot respectul, pentru că se numără printre cele mai plăcute excepții". Bine, hai să-l credem!

Final: Glenn Danzig posedă un statut de star de pe vremea când era un punkist sintetic (care, deci, nu provenea din mediul social original, ci dintr-o familie burgheză din Insoritul New Jersey). El nu recunoaște acest lucru! Însă a fost interpretat. Statutul poate să-și fi înă. Ca live-performer este de asemenea convingător, chiar dacă are doar 1,50 m. DAR metalist nu e! Și nici n-a fost vreo dată! Și nici n-are intenția să devină vreo dată așa ceva! Însă tocmai asta e impresia (GRESITA) pe care și-o face cineva citind presa muzicală din '88 încoace și toate foile pseudometaliste din întreaga lume, care una-două îl pun pe copertă. Cu toată simpatia, el n-are ce căuta acolo! Și din acest unic motiv nu vă pot recomanda NICI MACAR UNUL din cele trei discuri Danzig. Pur și simplu, nu au nimic de-a face cu heavy metal-ul! Despre eventualele calități ale acestor discuri, din alte puncte de vedere, le poți informa citind cele de mai sus, dar asta depinde de tine. Și să nu spui că nu te-am avertizat...

Discografie The Misfits:

- 1979 MLP: "Beware"
- 1981 LP: "Walk Among Us"
- 1983 LP: "Earth A.D."
- 1986 LP: "Legacy Of Brutality"
- 1988 LP: "Evillive"
- Samhain
- 1984 LP: "Initium"
- 1985 MLP: "Unholy Passion"
- 1985 LP: "November-Coming-Fire"
- Danzig
- 1988 LP: "Danzig"
- 1990 LP: "Danzig II - Lucifuge"
- 1992 LP: "Danzig III - How The Gods Kill"
- 1993 LP: "Thrall - Demonsweatlive"
- Proiect solo instrumental LP: "Black Aria"

Traducere și adaptare
Manuela Boatcă

Iată întrebarea pe care și-o pun mulți și de mulți ani. De când hip-hopul a făcut ochi și ursitori mai mult sau mai puțin bine intenționați nu încetează să îi prezică moartea prematură. E clar, de multe ori gurile rele sau bune pot influența sau deturna soarta cuiva. În povești de obicei, forțele binelui înving până la urmă. Asta înseamnă luptă, încercări și etape de trecut. La nivel de individ sau de fenomen, sint pilde și legi general valabile. De pildă: să nu arunci noul născut odată cu apa de scăldat, sau - nimic nu moare, totul devine...

Ce a devenit hip-hopul în cei mai bine de 10 ani de existență ai lui în Europa, unde a ajuns cu 10 ani înțiriere față de SUA? Dacă trecerea frontierelor de tot felul necesită cam 10 ani, așa se explică și faptul că între Europa de Vest și cea de Est decalajul muzical se situează cam în aceeași furculiță de timp. Dar, ce înseamnă 10 ani în viața unui curent muzical? Ca să înțelegem mai bine, să ne amintim care era situația rockului prin anii '60, pe când avea vârsta hip-hopului de azi. Tânăr, sfidător, insolent, contestatar și mai ales contestat. Dacă s-ar fi sinchisit de tot ce se spunea despre el, nu ar fi ajuns așa departe... Cum arăta sau cum suna? Evident, altfel decât tot ce se făcuse până atunci. Apoi, cu vremea, cu tehnica, totul a devenit din ce în ce mai dur... decibelii în detrimentul acusticii... hardul câștigă teren... cuvântul se pierde în vacarmul sunetelor. *Make love not war* devine *make noise not war*... unii spun chiar că dacă nu ar fi existat muzica asta, s-ar fi iscat mai multe războaie. Rock or not rock... generația ultimelor decenii a preferat să țină în mână tot felul de instrumente - chitare, percuții, clape, în locul armelor de foc... o luptă și asta, din ce în ce mai crâcnă pe cîmpul show business-ului presărat cu trofee dar și cu victime... Prețul gloriei pe acest tărîm e bine cunoscut...

În timpul ăsta, undeva în marginea metropolelor, departe de scenele muzicale din ce în ce mai inaccesibile, o nouă generație, de dezmoșteniți înainte de a se naște, începe să se manifeste... Și cum sistemul generează mijloacele, în lipsa de altele la îndemână, grupurile de boys inventiv, doritori să își exprime și ei oful și măiestria, au recurs la ce au putut. Se pare că pentru această generație X a urgenței prioritare e **cuvîntul**, instrument necostisitor, pe care încep să îl modeleze și să îl exploreze în toate trăsăturile lui: ritm, rimă, încălțarea mesajului, transmisă prin forța articulației. Pentru mai mare efect unii recur la *beat boxe* (acompaniament bucal de sunete ritmate cu ajutorul mîinilor) iar cei ce au norocul să posede un *ghetto blaster* (radio-casetofon portativ) își debitează sau scandează *lyricurile* pe un *beat* emis de post, în plină stradă. Pe unele posturi de radio sau în localuri unde tinerii se adună ca să asculte muzica și să danseze, *disc-jockeyii* (D.J.) volubili improvizează în versuri istorioare, provocări, în timpul muzicii anume mixate de ei. Astfel stimulați, intervin măiestrii cuvîntului, ziși *masters of ceremony* (M.C.). Pe același fundal sonor, alți tineri se întrec în performanțe de mare agilitate corporală, *hype* sau *break dance*-ul, în timp ce, pe zidurile înconjurătoare, *bomberii* ejectionează din bombe de aerosol un univers viu și colorat (graffiti). În jurul nucleului creativ format din: D.J. + M.C. = rap, break-dance + graffiti, gravitează *posse-ul* (în engleză americană: mic detașament militar - se pronunță *posi*) sau trupa de susținători care, spre deosebire de *fani* (admiratori), sînt motorul în mișcarea artistică numită Hip-Hop.

Noul cerc al "poetilor citadini" e la bază o replică concretă, brută, mai mult sau mai puțin brutală, la antipodul elucubrațiilor artei și poeziei ermetice ce nu mai spuneau mare lucru, fiind neadaptate schimbărilor din societate. El apare ca un fel de sistem alternativ de creație și educație.

Precursori ai rapului sînt considerați *The Last Poets* - "Ultimii poeți" sînt primii de fapt în folosirea unei tehnici de scandare a versurilor care îmbină influențele griților (povești) africani și ritmul contemporan al ghettourilor americane. După o dispariție de mai mulți ani, grupul devenit legendar trăiește un *revival* în Franța, unde a scos un album în 1993.

Cum spuneam, la începuturile mișcării hip-hop, totul se învîrtea în jurul D.J.-ilor ce trona la pupitrul de comandă al celor două platine pe care le minuiuau simultan cu multă dexteritate. Ei creau ambianța prin selecționarea

HIP-HOP WILL NEVER DIE!?

discurilor de vinyl, cărora le imprimau propriul groove, prin mișcări rotative sau manipulări numite *scratch-uri*. Folosirea

discurilor existente în fabricarea noilor texturi muzicale, *sampling-ul*, nu este altceva decât o artă a colajului de diverse mostre în vederea unui concept original. Contestat de unii, sancționat adeseori în cazul înregistrărilor discografice pentru așa-zisă piraterie, procedeul a atins cu timpul un nivel și chiar o sofisticare demne de cele mai savante compoziții.

Text sau muzică, importantă era transmiterea mesajului înainte de toate. *The Message* e și numele primului rap al lui Grand Master Flash, apărut în Statele Unite la începutul anilor '80. Unul dintre primele grupuri din Franța se numește N.T.M. (Nord Transmiteme Mesajul, mai cunoscut sub denumirea "explicită" de Nique Ta Mère). Forța, limbajul fără perdea și menajamentele specifice grupurilor "hard core", cărora de multe ori li se aplică avertismentul "Parental Advisory - Explicit Lyrics" era ceea ce atrăgea atenția și dezaprobarea urechilor delicate. De fapt ei spuneau tare și răspicat ceea ce alții gîndeau sau șopteau pe la colțuri. Multe excese în acest sens i-au fost dăunătoare. Adevărul este că dacă mulți au practicat acest limbaj, puțini au fost cei care au reușit să îl poarte la rang de măiestrie și în topurile internaționale (Public Enemy, mai recent Snoop Doggy Dogg). Teribilismul ostentativ și belicos al începuturilor e voalat în ultimul timp de o anume tristețe și dezabuzare (în ultimul

album al grupului lui 2 Pac, Thug Life sau în ultimul maxi NTM, "Tout n'est pas facile" - "Nu e ușor" - din albumul "Paris sous les bombes"). Violenta unora a fost interpretată și ca mijloc de a se face remarcați în scopuri publicitare și comerciale, și nu ca expresie a violenței pe care acești tineri o trăiesc în viața lor de fiecare zi și a căror victime sînt ei în primul rînd. Producția made in U.S.A. e cea mai bogată și, calitativ, reușită, cînd e vorba de rapul de acest tip. Alături, un hip-hop alternativ de tipul Arrested Development anunță o revoluție de altă factură, bazată pe forța comunității spirituale și tribale.

În Europa de Vest, după o perioadă de imitații după modelul american, expresiile se adaptează problemelor specifice și limbilor fiecărei țări sau etnii.

În Germania (rasismul, din păcate, nu e de domeniul trecutului) grupuri ca Advanced Chemistry sau No Remorse, *hard core* prin excelență, denunță xenofobia de care se lovesc la fiecare pas. Alții, mai detașați și cu ceva mai multă lejeritate, au reușit să devină comerciali. Succes discutabil pentru cei puri și duri: Die Fantastischen Vier, sînt considerați, ca și belgienii Benny B., mai aproape de pop decât de hip-hop. Franța este a doua țară din lume după SUA în ceea ce privește producția și vînzarea discurilor de rap. Pentru mulți de tineri defavorizați fie prin originea lor, fie de lipsa de ocupație și orice perspectivă, hip-hopul e o supapă prin care tensiuni și frustrări s-au putut canaliza în energii creatoare. El e trăit ca o nouă filozofie, o nouă religie și rațiune de a exista. "Dacă cineva mi-ar lua hip-

hopul, nu mi-ar mai rămîne nimic, viața pentru mine ar fi lipsită de interes" spunea un membru al grupului La Clique. În cursul celor peste zece ani de existență, care au fost într-un fel o școală, mulți s-au maturizat, mișcarea se structurează și încetul cu încetul atitudinile pozitive au impus un *stil cool*, mai elaborat, de tipul M.C. Solaar, "M.C. underground și popular", "șef al comandoului cuvîntelor" cum se numește el singur, poet unanim recunoscut, care a redat poeziei actualitatea și rapului titluri de noblete. În contrast, dar nu în conflict cu el, Democrat D., grup afro-centrist, deschide seria neagră în rapul hexagonal, echivalent al americanilor Ghetto Boys. În jurul Parisului fiecare *banlieue* își are *stilul* ei, în general cei

din sud sunt mai cool, cei din nord mai duri. Nici provincia nu se lasă mai prejos, grupurile proliferază, dar sînt mai puțin cunoscute. Noua școală (new school) dezvoltă o nouă strategie de atac: fără grup far, totul în profitul *posse*-ului, mai puțin al *ego*-ului. Dacă Solaar sau L.A.M. se bucură de o mare popularitate, mulți sînt cei care mai caută ieșirea din galerele *underground*ului în planurile hip-hopului. După perioade de *up and down*, cei mai motivați și-au luat soarta în propriile mîini, conștienți că *educația* e cheia... Cei ce vizau succesul facil și-au dat seama că, chiar și cu un disc nu se face un artist. Autoproducția e în floare de cîva timp și mulți au învățat legile managementului, ale promoției, difuziunii, etc... Primăvara lui 1995 e plină de surprize pentru amatorii de hip-hop și nu numai.

Generația recuperărilor, a fuziunilor, mixajelor, mutațiilor și frontierelor fluide nu încetează să inventeze noi forme hibride ca ragga-hop, jazz-hip-hop (Jazzmatazz, album al lui Guru cu D.J. Premier/Gangstarr), intervenția instrumentelor *live* aduce noi vibrații bine venite vechilor scheme. Combinații cu trupe rock (Ice T. + Anthrax), proscrise la începuturi de sectariști, nu mai șochează pe nimeni, mai recent valul *jungle* a luat în vîltoarea lui mulți adepți ai ragga-houseului și ai hip-hopului într-un *riddim* anglo-saxono-jamaican, tot aștepta contribuții la curentul *dance*, ca să nu mai vorbim de alte tehnici progresive și techno trans... formări.

100% hip-hop este un imperativ poate deja depășit. La fel ca "întință corectă de rigoare", astăzi înlocuită prin formula "spirit corect de rigoare", conținutul în detrimentul formei. B. Boy-ii nu mai țin neapărat să afișeze caschete cu Malcolm X (despre care mulți nu știau exact cine e), nici bascheți cu orice preț. Codurile și atitudinile au devenit mai nuanțate. Ei se recunosc prin ce ascultă, prin ce fac. Spune-mi ce preferințe ai ca să-ți spun cine ești... Confrontările între vechia și noua școală nu par a fi esențiale, cu toată nostalgia unora pentru epoca de stradă a începutului, cu ambianța ei de efervescență explozivă. Hip-hop party-urile, cu performanțele, *jamurile* și convivialitatea din jurul lor, erau adevărate sărbători. Astăzi producția de discuri, profesionalismul cu legile lui se impun, inevitabil în detrimentul spontaneității și a spectacolului viu.

Încet dar sigur, eforturile unora încep să dea roade. Calitatea ultimelor apariții discografice vorbește de la sine (printre cele mai "calde" albume hip-hop abia apărute pe piața occidentală sînt cele ale grupurilor de rap francez care au concertat la București, la Polivalentă în mai 1993. E vorba de Alliance Ethnik cu albumul "Simple & Funky" și maxiul "Respect", Democrat D. cu albumul "La voix du Peuple" și maxiul "Le Crime", și SLEO cu albumul "Lance les dés" = Aruncă zarurile - trei albume, adevărate bombe rapologice cu infirizări, avînd în vedere că fiecare a necesitat mai bine de doi ani de gestație și muncă susținută.

"Revoluția rap" (fenomen planetar al ultimilor ani) e departe de a-și fi spus ultimul cuvînt, iar noi sperăm să vă putem ține la curent în viitor, în paginile VPR, cu noutățile din domeniu. Cu urarea de a le putea găsi cît mai curînd și pe piața românească! Așadar, HIP HOP DON'T STOP! (personalLyrics)

D.P.

KBC PRODUCTIONS, REVISTA "REMIX" ȘI TEATRUL "ION CREANGĂ" ORGANIZEAZĂ CONCERTUL RAP ATTACK

PARTICIPĂ CELE MAI ADEVĂRATE TRUPE RAP DIN BUCUREȘTI

Vorbeam de rap și el era la ușă! Pe data de 31 martie trecut, la teatrul "Ion Creangă" din Piața Amzei, mulțimea de Băieți Bucureșteni, ziși și B. Boys, adunați în afara intrării, așteptau un eveniment neobișnuit pentru acest loc. De departe, grupul nu se deosebea de cele din Paris, Hamburg sau New York dinaintea falmoaselor concerte rap. La

MEMORIALUL DURERII

fel de colorat vestimentar, aceleași atitudini, aceeași gravitate. Doar că băieții din București sînt ceva mai deschiși la culoare, spre deosebire de dominația "black" din New York sau Paris. Înăuntru, forfoteala obișnuită. Mai neobișnuit pentru familiarii concertenților de acest gen fiind cadrul, care te obligă să stai în fotoliile de catifea numerotate, să nu fumezi... Dar ce mai contează, cînd pe scenă vezi masa cu platina și cîteva microfoane... e O.K. În locul panourilor grafite, sistemul D. (de la descurcări) a recurs la colaje de hîrtii și afișe... Oricum, condițiile sînt bune. Publicitatea a avut impact. Sala e plină. Toate astea prin grija organizatorilor și a sponsorilor temerari (Radio Uni Plus, Radio 2M+). Printre trupele prezente la atac, unele sînt cunoscute, R.A.C.L.A. M & G, alături de BLACK

UNDERGROUND, KLANSMEN, DA HOOD JUSTICE, DEMONII, PARAZITII, NICOLLO.

În prima linie sînt cei mai tineri din lot, MEMORIALUL DURERII, format din doi elevi, mici de stat și mari de gură, fără complexe și cu dezinvolura în *stilul* lor de rap adevărat. După o demonstrație în engleză punctată cum se cuvine de un M.F. obligat (Black Underground) trece la

R.A.C.L.A.

aici și nu e de mirare. Temele majore ale genului, presărate cu ingrediente proprii și tonuri macabre, vorbesc de alienare într-o lume în care răul e generalizat și *nicim* nu mai e normal. Într-o societate în care doar banii au valoare, într-o lume de *care pe care*, unde somnul conștiinței naște nevroze și paranoia. Tema ghettoului nu e o exclusivitate ame-

BLACK UNDERGROUND

ricană. Ea e o realitate pretutindeni unde vieți

DJ I.E.S.

ricană. Ea e o realitate pretutindeni unde vieți

fără nici un rost sînt spulberate în săracie și promiscuitate (Vanilla?). Ghettoul sau

DA HOOD JUSTICE

KLANSMEN

mahalaua cu delincvență, violență, sună ca semnale de alarmă în avalanșa de cuvinte,

scandate cu forță în microfoane.

Toate acumulate fac din cuvinte bici, beaurile sînt grele ca timpurile. Rapul românesc și-a acordat pașii și pasul la confuzia generală și organizată.

NICOLLO

Nu lipsește nici bucata jungle, back-groundul dance improvizat de două

M & G

D.P.

Bluesul durerii de a trăi: CANNED HEAT

Mijlocul anilor '60 a fost profitabil rockului și favorabil redescoperirii cântăreților de country-blues. Ani de zile aceștia activaseră în slujbe obscure și câștigaseră mizerabil. Gloria, pentru ei, a sosit târziu și s-a datorat unui complex de împrejurări: mișcarea pentru drepturile negrilor, audiența și fair-play-ul englezilor, care au recunoscut că muzica rock provine din blues, nonconformismul campusurilor studențești și altele. Nume ca Mississippi John Hurt, Bukka White, James Oden, Jimmy Rogers, Big Boy Crudup, deși cu degetele bălătorite pe corzile chitarelor și cu beregățile răgușite de fum, blues, cafea și băutură, intră sub flash-uri actualității abia în acești ani de frenezie contestatară. Iar rockul a fost tot o formă de protest.

Canned Heat a luat ființă în 1965, la Los Angeles, ca rezultat al întâlnirii dintre doi iubitori fanatici ai bluesului: Alan "Blind Owl" Wilson și Bob "The Bear" Hite. La fel ca și în alte grupuri, unde un duo asigură coeziunea și impune stilul care singularizează, Wilson și Hite erau opuși ca temperament și aparențe, dar se completau perfect. Amândoi împărțeau pasiunea pentru înregistrările de blues dinainte de război și aveau un apetit vorace să colecteze discuri vechi. Bob Hite lucra la Rancho Music Shop. Alan Wilson absolvise secția de muzică a Universității din Boston, specializat, erudit chiar, în istoria bluesului. Deja efectuase primele înregistrări în calitate de muzician, aparținând pe discul *Father Of Folk Blues*, semnat de Son House. Tăcut, introvert, fragil la trup, cu față de adolescent nescăpat din grija părinților, Alan Wilson s-a născut la 4 iulie 1943, în Boston, Massachusetts. Compozitor favorit i-a fost J.S. Bach, iar grup ideal, pentru el, era comboul lui Muddy Waters din anii 1950-1955. Calitățile native și instruirea au făcut din Wilson un superslide chitarist și "cel mai dat naibii cântăreț la harmonică", după aprecierea plină de năduf a lui Mike Bloomfield. Posesor al unei voci aproape feminine ca timbru, de fapt un falsetto subtil și neconvențional, împărțind o viziune sumbră asupra lumii contemporane, marcat de diverse dezamăgiri, Alan Wilson este autorul și vocalistul celor mai cunoscute și bine cotate compoziții Canned Heat. Porecla "Blind Owl" (Bufnița oarbă) a dobândit-o din cauză că după spectacole grele pierdea acuitatea văzului, dar nu și limpezimea minții, înțelepciunea.

Cântărețul aproximativ 140 kg, bărbos, pletos, natural extrovert și generos prieten, Bob "The Bear" Hite s-a născut la 26 februarie 1945, în Torrance, California. Cînta la trompetă, chitară și harmonică. Admirator necondiționat al lui J.L. Hooker, Bob Hite avea o voce ca un mormânt de urs, de unde și porecla sa, potrivită fizicului masiv. Jovial, ca mai toți oamenii grași, Hite era predestinat să aibă probleme cardiace. Suferă infarctul final după un spectacol la Palomino Club, în 5 aprilie 1981. Cu zece ani, șapte luni și două zile înainte murise și Alan Wilson, tragic și misterios, la numai 27 de ani, ca și Jimi și Janis. Corpul lui Wilson fusese găsit în dimineața de 3 septembrie 1970 sub arborele secioasă din spatele curții lui Bob Hite, unde obișnuia să doarmă. S-a presupus că moartea s-a datorat unei supradoze de droguri, că a fost sinucidere sau doar accident, dar adevărul nu s-a descoperit. Începuse recolta neagră a toamnei lui '70: într-o singură lună, Alan, Jimi și Janis cădeau secerai (la aceeași vîrstă!) pe altarul artei căreia i se dedicaseră pînă la ardere. Nu e plăcut să constatăm că aproape toți artiștii geniali plătesc astfel. În rock - John Bonham, Brian Jones, Keith Moon, Bon Scott, în blues - Robert Johnson (1912-1938), Little Walter (1930-1968), J.B. Lenoir (1929-1967), John Lee "Sonny Boy I" Williamson (1914-1948), Blind Lemon Jefferson (1897-1929) și mulți alții. Cei doi piloni ai formației Canned Heat s-au completat și în moarte, cum o făcuseră artistic în viață. Trist, dureros, ireparabil, singura consolatorie rămîne muzica. Parcă știa Bob Hite de ce repeta după fiecare concert: "And don't forget the Boogie!"

În anul 1965 existau puțini albi care cîntau blues și singura formație cu faimă era cea condusă de Paul Butterfield. Aceștia și alt bluesman alb, Charlie Musselwhite, au încercat cu entuziasm primele încercări ale comboului, care mai cuprindea în formula de început pe Frank Cook, fost baterist de jazz, pe Stuart Brotman, bas (care va face parte din grupul "cult" Kaleidoscope) și pe Henry Vestine, lead-guitar. Vestine, supranumit "Sunflower" (probabil fiindcă era blond) era un veteran al formațiilor din Los Angeles, făcînd parte, de exemplu, și din grupul lui Zappa - Mothers Of Invention - pe discul *Freak Out* (1966). Muzica diabolicului Zappa păruindu-i-se complicată și deloc plăcută, Vestine a părăsit-o fără remușcare, el fiind și rămînînd un devotat al bluesului. Născut în Washington D.C. la 24 decembrie 1944, Henry Vestine avea ca muzicieni preferați grupul Buffalo Springfield, Jimi Hendrix și Taj Mahal, iar compozitor pe Ravel. Modul său de a cînta la chitară dovedea o dexteritate bine motivată de ceea ce bluesul presupune obligatoriu - feeling. Brotman a fost înlocuit în/pentru scurt timp de Mark Andes (mai târziu la Spirit, Jo Jo Gunne etc.), iar acesta de Larry "The Mole" Taylor, născut la 26 iunie 1942, în Brooklyn, New York. Porecla "The Mole" se referă la o alunită de pe față, la acul de cîrță căpătî în timp ce cîntă, dar și la cheirile unde crescuse. Basist și chitarist egal talentat, Larry Taylor (ai cărui favoriți erau Beatles și Booker T. & The M.G.'s) cîntase cu Jerry Lee Lewis în turnee și lucra în studio pentru Motown (care, se știe, începuseră prin a fi actori într-un serial muzical). Odată cu venirea lui Taylor, formația își conturează repertoriul (reluări de bluesuri clasice sau mai puțin cunoscute) și încearcă primele compoziții.

Numele l-au găsit într-o înregistrare din 1928 a bluesmanului Tommy Johnson (1896-1956) - Canned Heat Blues. Cîntecul descrie efectul stimulant al produsului farmaceutic numit Stermo, destinat în principiu să deblocheze creierle obosite, dar utilizat de bețivi și toxicomani ca metodă curentă de a se ține treji sau a-și prelunge euforia. Excesul de Stermo este mortal, chiar Tommy Johnson murind ca urmare a consumului nemăsurat de "produs". Sigur, nu conotațiile halucinogene au dus la alegerea numelui, ci faptul că Wilson și Hite au găsit denumirea bună pentru un grup de blues.

"II"

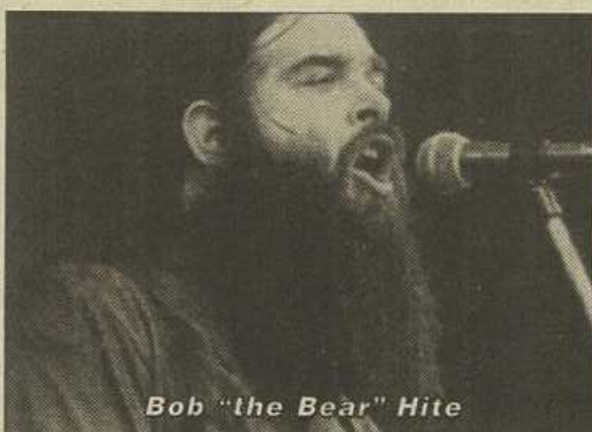
În 1966, după vreo opt luni de încercări, concerte și aprecieri laudative ale cunoscătorilor, formația era gata pentru primele înregistrări oficiale. Benzile demo și cele din concerte au fost editate ca bootlegs cînd numele formației devenise notoriu, cu titluri ca *Vintage Heat* sau *Live at Topanga Corral*, comori pentru colecționari! Semnînd contract cu Liberty Records, o casă independentă din Los Angeles, formația încheie prima afacere proprie și editează în 1967 albumul de debut intitulat simplu *Canned Heat*. A fost un succes instantaneu, dar deloc surprinzător! Ce se întîmplase între timp? Concertele pe coasta californiană în colegii și campusuri, în cluburi și săli specializate creaseră o reputație solidă grupului. Apariția la Monterey Pop Festival, în iunie 1967, alături de Hendrix, Janis, The Who, Otis Redding și alte nume mari ale vremii, le conferise peste noapte statut de star, și nu fără motiv. Dintr-o dată, Canned Heat oferea ascultătorilor două modalități de a cînta bluesul, amîndouă susținute remarcabil de vocaliști apropiați ca valoare, dar fundamental opuși ca timbru. Particularitatea vocilor, niciodată amestecate în aceeași piesă, admirabil sprijinite de secția ritmică și contrapunctate strălucitor de harmonică și chitări, dădea o impresie bulversantă ascultătorului de blues, obișnuit cu stilul monocord al înregistrărilor de toată mîna. Poate că aici se află secretul izbînzii formației, în această permanentă balansare între extreme, extreme care se unesc într-un tot echilibrat, dinamic, deloc plictisitor. Boogie-ul puternic, supraîncărcat ca un vas de contrabandă, promovat de Bob Hite, își găsește contraponderea în fragilitatea sferică, timidă, ezitantă și discretă, parcă venită din altă lume, a lui Alan Wilson. De ascultat, de exemplu, *Bullfrog Blues*, cu Hite solist, și *Help Me*, cu Wilson, ca să nu mă mai refer la arhicunoscuta versiune *Rollin' and Tumblin'*, inclusă și în filmul despre Monterey.

Prima album și filmul asigură formației locul alături de marile nume ale scenei. Încep solicitările de colaborare, printre cei dintîi fiind Dr. John și John Mayall. "Tatăl bluesului" britanic era necunoscut în America. El vine să se "documenteze la fața locului" asupra bluesului. Locuiește în casa lui Bob Hite, cărui îi și dedică o piesă, *The Bear*, de pe albumul *Blues From Laurel Canyon*, și participă la cîteva înregistrări ale grupului. Alte

proiecte de colaborare se vor realiza mai târziu.

În ciuda succesului în creștere, Frank Cook părăsește formația, revenind la dragostea dintîi, jazzul. Este înlocuit de un mexican cu "sînge albastru", Adolpho "Fito" de la Parra, născut la 8 februarie 1946, chiar în Mexico City. Pe lângă baterie și percuție, Fito mai cînta la orgă și chitară, iubea toate formațiile de blues și-i plăceau îndeosebi J.L. Hooker și M. Waters. Afirmînd despre sine că s-a născut pentru a fi un membru Canned Heat, Fito de la Parra a rămas pînă azi singurul care n-a părăsit niciodată formația. Căci, afară de cei doi dispăruți fizic, toți echipierii au venit și au plecat, fluctuația afectînd o construcție ridicată pe două structuri de rezistență.

Considerată "de aur", formula Wilson-Hite-Vestine-Taylor-de la Parra înregistrează două albume inegale valoric, dar absolut obligatorii pentru istoricul genului: *Boogie with Canned Heat* și *Living The Blues*, ambele editate în 1968. *Boogie with C.H.* conține 10 piese antologice, între care *On The Road Again* este cea mai cunoscută, un hit-single.

Bob "the Bear" Hite

Deschisă și închisă cu un solo de sitar (!), suspendată ca într-o echilibră pe frîngia riffurilor legate de Fito, Larry și Vestine, cu brillante pasaje de harmonică și slide-guitar, piesa rămîne o sensibilă demonstrație, impecabilă și impresionantă, a capacităților creatoare proprii lui Alan Wilson. Demonstrația este completată de compoziția *An Owl Song*, o încercătură de chitară și harmonică, indestructibilă și cucieritoare. *Amphetamine Annie*, atribuită lui Bob Hite, o prelucrare a cîntecului *The Hunter*, semnat de Albert King, este o probă de umor cu mesaj clar antidrog din partea cuiva care n-a consumat, Hite fiind și un ecologist ardent. Henry Vestine își afirmă calitățile de chitarist influențat de B.B. King și Lonnie Mack, în partitura *Marie Laveau*, exclusiv instrumentală. *Fried Hokey Boogie*, semnată de Larry Taylor, dar aproape o pastişă după *Endless Boogie* al lui J.L. Hooker, cu o durată de 11 minute, permite membrilor formației să-și etaleze virtuozitatea instrumentală în solouri remarcabile, adevărate slalomuri printre jaloanele clasice, întregul ansamblu fiind dirijat de Bob Hite în stilul unui animator de adunări electorale.

Gustul lungimii odată încercat, grupul scoate la sfîrșit lui '68 un dublu LP - *Living The Blues*, categorisit drept monstruos de specialiști. Asta datorită dimensiunii epice a piesei *Refried Boogie*, aproximativ 40 de minute, înregistrată live în sala Shrine, L.A. Este o improvizație pe scheletul ultimei piese de pe albumul precedent, categoric influențată de performanțele jazzmenilor, temele melodice fiind extinse pînă la limita posibilă. Discul celălalt conține cîteva bijuterii de mică întindere, pe o față - *Pony Blues, My Mistake* (un microtur de forță al lui Wilson), *Walkin' By Myself* (unde apare și John Mayall la pian) și *Going Up The Country*, o prelucrare de Wilson a piesei *Bulldoze Blues*, de Henry Thomas. Acest cîntec, vîndut în milioane de single, dă o strălucire neașteptată tradiționalului blues, introducerea flautului în locul harmonicii dovedind genul melodic al lui Alan Wilson, vocalist intrat de-atunci în patrimoniul inalterabil al culturii rock. Includerea piesei în coloana sonoră a filmului *Woodstock* conferă importanță și valoare internațională formației. *Going Up...* fiind receptat și ca imn flower-power.

Dar nouăte absolută a discului *Living The Blues* o constituie lucrarea *Parthenogenesis*, o suită în nouă părți, cu o durată de 19 minute, un veritabil psihedelic-blues, cum s-a spus. Deschiderea e asigurată de Alan Wilson, la jaw-harp (româneasca drimbă). Tot el continuă cu un recital de harmonică, *Five Owls*, suprapunere de cinci înregistrări la același instrument. Urmează un duet între Bob Hite, voce, și John Mayall, honky-tonk piano, *Bare Wires*, subtilul care i-a dat lui Mayall sugestia suitei sale *Bare Wires*, de pe albumul cu același titlu. *Snooky Flowers* aduce în prim-plan pe Larry Taylor și Fito de la Parra, percuția fiind mai penetrantă ca basul. *Sunflower Power* este porția lui Henry Vestine, care realizează un mixaj de cinci partituri pentru chitară, agresive și calmante totodată. Din nou Wilson execută un solo la chromatic-harmonica, în *Raga Kali*, unde se aud lascive sunete de proveniență indiană, la alte instrumente decît sitarul. *Icebag* este un blues instrumental plin de forță, în stilul de la Chicago, o reverență făcută lui Albert Collins, poreclit "Iceman". În finalul suitei, Alan Wilson aduce iar jaw-harp, într-o ploaie de sunete suferind minunat atmosfera copilăriei, *Childhood's*. Întru totul, această suită ambițioasă arată disponibilitatea și abilitatea formației de a explora teritorii muzicale necunoscute. Și a fost o expediție reușită.

"III"

1969, pe lângă multe concerte și jam-uri în stilul specific epocii flower-power, aduce un nou album de referință: *Hallelujah*. 11 piese, una mai izbucnită ca alta, consolidează poziția grupului în conștiința vremii. Pentru că tot materialul este valoros, vom remarca particularitățile de natură extramuzicală. Bob Hite aduce ofrandă lui Tommy Johnson, în piesa *Canned Heat*, și lui Fats Domino, în *Big Fat*, adaptare după primul million-seller al elogiului - *The Fat Man* (1948). Nu lipsesc scrierile lui Alan Wilson, *Time Was* fiind iarăși un hit-single. Încă o dovadă a disponibilităților întregului grup, într-o compoziție comică, *Sic'em Pigs*, o diatribă antipoliție, ale cărei excese contra mișcării rock sunt notorii în epocă. Este o piesă cu "acompaniament" de grohăituri, guîtături, schelălăieli și cotcodăceli, sirene de poliție și "sfaturi" ale caraliilor sicitriți. Apoi o demonstrație de virtuozitate stereo la chitară, executată de Vestine și Wilson în *Get Off My Back*, realizare net superioară arhi-laudatei pînă în zilele și pe meleagurile noastre, *Whole Lotta Love* a lui Jimmy Page.

Și pentru că am pomenit de înclinațiile ludice ale grupului, să amintim aici un single scos în 1968, *Rhe Chipmunk Song*, versiune comic-boogie a unui hit din 1958, unul dintre acele Christmas Song care se ascultă de toată lumea fiindcă așa e moda. Glume celor de la Canned Heat era însă și o latură serioasă, fiind o interferență a rockului cu lumea desenelor animate, ai cărei fani iubeau noua muzică, trebuind atrași către ea tot mai mulți.

Finalul lui 1969 aduce prima compilație *Best of...* numită *Cookbook*, pe a cărei copertă sînt trecute locurile unde concertase grupul. Ilustrația montează expresiv diferite fotografii ale componenților, între care previzibilă afișare a portretelor ca niște cutii de conserve ce costau 27 cenți.

Succesul celor trei albume scoase în numai doi ani provocă dezordine în viața formației. Pretextînd neînțelegeri cu Larry Taylor, Henry Vestine părăsește grupul. Înlocuitorul este Harvey Mandel, un chitarist format la Chicago alături de Mike Bloomfield, Barry Goldberg și Ch. Musselwhite. El scoase un album solo, cu influențe jazz-rock.

bine primit pe la mijlocul anilor '60 - Cristo Retendor. Prima apariție a lui Mandel în formație se produce la Woodstock, iar pe disc oficial, în *Live In Europe*, realizat în Anglia, cu ocazia turneului european. Turneul a fost înclinat de succes. Pentru Alan White a adus multiple dezamăgiri personale, între care ruptura cu prietena. Necazurile lui se regăsesc în două compoziții incluse pe următorul LP de studio - *Future Blues*, scos în 1970. *My Time Ain't Long* este un cîntec ca o întrezărire profetică a destinului propriu, deși vorbește despre distrugerea pădurilor, a naturii și a ozonului. *London Blues* este, ca versuri și sound, cîntecul unui om care și-a pierdut credința în natura umană, strigătul stins și neputincios al unui disperat care nu mai găsește în sine curajul de a trăi, deoarece presimte alte dureri, alte deziluzii. Ambele cîntece prefațează tragedia din 3 septembrie.

Dar discul are încă șapte compoziții unde se afirmă și Harvey Mandel, fie în "duel" de chitare cu Wilson, fie ca solist vocal. În *Skat*, la pian cîntă Dr. John. *So Sad* este altă piesă cu mesaj din partea lui "The Bear", care condamnă artistic rapacitatea umană și stupiditatea politică a războiului rece. Însă cea mai cunoscută bucată a discului rămîne *Let's Work Together*, compoziție semnată Wilbert Harrison, care prilejuiește vocalistului Hite o realizare de excepție, definitorie pentru numele Canned Heat. Fiețea chitării lui Mandel - discret pusă în evidență - se conjugă cu vocea arhetipală a lui Bob Hite, într-un mesaj clasic și eufonic, o necesară echilibrare a tristeții lui Wilson. Piesa a urcat în topul single britanic pînă pe locul trei și a fost scoasă de Electrecord în 1971 pe un disculeț cu *Badge* a grupului Cream și încă două hituri la modă atunci. *Future Blues* este o altă izbîndă estetică; din păcate, este și ultimul pe care se regăsește formula secretă a alchimiei Canned Heat, cea alternanță de forță și fragilitate, de canon și inovație, de armonie și solouri, în care prestațiile lui Bob Hite și Alan Wilson au naturalitatea marilor muzicieni, indiferent de genul practicat.

Alte mișcări de personal se petrec în vara lui 1970. Larry Taylor și Harvey Mandel părăsesc grupul pentru John Mayall, ambii aparțin alături de Eric Clapton și alți Bluesbreakers pe dublu LP - *Back To The Roots*. Revine Vestine (care nu va mai pleca), postul de basist e preluat de alt mexican - Antonio "Tony" de la Barreda. Veritabilă secție ritmică mexicană apare prima dată pe albumul *Hooker n' Heat*, o nestemată a bluesului, înregistrat cu Alan Wilson la harmonică și pian, iar ceilalți la instrumentele lor. Atribuit lui John Lee Hooker, autor, vocalist și chitarist al tuturor pieselor, albumul conține, se pare, ultimele înregistrări ale lui Alan Wilson. Muzicuța lui are aici acel tușeu de cîntec de lebedă, o conectare metafizică la ceea ce numim și bănuim a fi lumea de dincolo. Dar albumul este interesant și din perspectiva filiației, poate neconfirmată, însă evidentă, dintre John Lee Hooker și Alan Wilson. Este o relație ca de părinte la fiu spiritual, asemănătoare celei stabilite cîțiva ani mai târziu între Muddy Waters și Johnny Winder sau între Albert King și Gary Moore.

După moartea lui Wilson, în formație vine Joel Scott Hill, un muzician competent, dar mult sub talentul unicat al dispărutului. (Pe la jumătatea anilor '70, Hill obține rezultate notabile cu grupul *Flying Burrito Brothers*). Trece mai bine de un an pînă cînd se adună materialul unui nou LP. Intitulat *Historical Figures And Ancient Heads* (1972), discul are pe copertă o glumă - statuile de ceară ale componenților în fața unui portret de familie ca în vechile case burgheze - glumă de o plasticitate fără comentarii. Suspectat că-i lipsește coeziunea, din cauză că pe lângă Vestine, Hill și Mandel fac solouri de chitară, LP-ul beneficiază de colaborarea lui Little Richard, în *Rockin' With The King*. Scott Hill își afirmă posibilitățile în *Hill's Stomp*, iar Bob Hite explorează muzica pielor roșii în *Cherokee Dance* și *Utah*, unde cîntă prin megafon. A fost ultimul LP semnat Canned Heat care a intrat în top 100 din SUA.

"IV"

1973 aduce, între altele, o colaborare cu Memphis Slim, unde grupul susține doar părți instrumentale. Noul LP editat în acest an se numește *New Age*, titlu ciudat pentru universul blues, dar o sintagmă incitantă pentru anii aceia. Iarși se schimbă componența, Scott Hill și Tony de la Barreda fiind înlocuiți de James Shane, chitară și voce, și Richard Hite Jr., fratele lui Bob, bas. Apare primul pianist cu normă întreagă - Ed Beyer. Acesta și semnează o compoziție, *Election Blues*, pamflet bonom la adresa alegerii lui Nixon președinte pentru al doilea mandat, în 1972. Ce se petrecuse? Lipsiți de interes față de politică, foarte mulți americani nu se duseseră la vot, fapt ce permisea lui Nixon să-și câștige nesperat, în pofida curentului de opinie defavorabil lui. Resemnarea americanilor a fost curmată de scandalul Watergate. Lecția dezinteresului față de vot se cere studiată de orice popor cu pretenție de civilizație și democrație. Aviz amatorilor de absenteism electoral!

Pe album înțîlim și un grup vocal feminin - *The Carla Ward Singers*. Lidera grupului murind la puțin timp după înregistrări, discul e dedicat dispărutei. Nici James Shane nu se ridică la performanțele lui Alan Wilson, dar se străduiește, compune și cîntă binișor. Combinînd pianul cu chitările și alămurile, materialul atinge sonorități de rock-and-roll clasic american, ca în *Harley Davidson Blues*.

După acest titlu, casa Liberty renunță la colaborarea cu formația. Imediat este semnat un contract cu Atlantic Records, iar rezultatul s-a numit *One More River To Cross*. Înregistrat la Muscle Shoals Studio, Alabama, în septembrie 1973, discul apare în decembrie același an. Prezența unui cvartet de suflători nu înnoiește sound-ul, iar harmonică abia se mai aude. Mutarea sau casa de discuri să fi impus aranjamentele orchestrale asemănătoare cu Rare Earth sau Pacific Gas & Electric? Desi, per total, sună bine ascultat azi, s-ar putea ca depărtarea în timp să asigure discului dulceața insașiabilă a rockului din anii '70. O evidențiere pentru compoziția lui James Shane, *You Am What You Are*, al cărei tempo e activat de neobosite alămurii. Deși obțin un succes de editare, este evident că formația intrase pe curba descendentă. Cei șapte ani de grație cu care Dumnezeu dăruiește orice formație rock se încheiaseră. Iar componenții puteau fi mîndri: nu risipiseră talentul dat! Cum zicea George Harrison - șapte ani ține viața, pe urmă te stingi lent la umbra gloriei...

Au urmat vremurile grele - cei șapte ani răi. Bob Hite a muncit enorm să mențină grupul pe linia de plutire. Dar pe lângă problemele muzicale (lucru ca case tot mai obscure), el avea necazuri cu sănătatea, iar destrămarea căsniciei a fost lovitura de grație. Divorțul l-a adus în stare de faliment. Ca să plătească datoriile, n-a avut încotro decît să vîndă părți din fabuloasa lui colecție de discuri blues. (Se spune că posedă peste 30.000 de bucăți). Și dacă o femeie putea fi înlocuită, colecția nu, ceea ce pentru un colecționar adevărat este echivalent cu moartea. Vinzările repetate din 1980 grăbesc infarctul din prima duminică a lui aprilie 1981. Artistul din el tresărise ultima dată în timpul înregistrărilor pentru discul *Dog House Blues*, scos la Happy Bird Rec. în 1982. Este, s-ar zice, pulsația finală a unei inimi care a bătut doar pentru blues. Sînt aici cîteva secvențe la harmonică, plătinate ca primele imprimări ale lui Big Bear Hite. O piesă, compusă de Hite/Vestine, se numește, semnificativ, *Hell's Just Down The Road*. Este și aceasta o abandonare în fața greutăților, asemănătoare cu ultimele compoziții ale lui Alan Wilson. Amîndoi dau strălucirea muzicală a bluesului autentic singurei dureri care merită nemurită în cîntec - durerea de a trăi!

Esentialul fusese imprimat. Chiar dacă, așa cum e regula în show-biz, compilațiile și înregistrările pirat au apărut cu nemiluna, Canned Heat se consumase. Activitatea celor rămași a continuat și după moartea lui Bob Hite. Pe la sfîrșitul anilor '80, formația reperta un succes ritual. S-ar zice, la London's Mean Fiddler, înregistra un album numit *Burning* și cînta într-un club din Berlinul apusean, concert televizat de un post local, ajuns și pe video-casetele noastre. Și, desigur, îl acompania pe John Lee Hooker, într-o piesă de pe albumul *The Healer*, 1989.

N-aș îndrăzni să afirm că supraviețuitorii Canned Heat trăiesc din gloria altora. Nici nu sunt un exclusivist, ca să proclam vreo lozincă, gen "Blues not dead"! De fapt, fără blues n-ar fi existat nimic din mania divină numită rock. Canned Heat, ca și alte formații americane bune, dar fără vinzări masive, trăiesc pur și simplu bluesul, pentru că bluesul este muzica lor nativă.

M.V. POP

P.S. Multumiri speciale lui Sorin Dorneanu, lui Virgil Herban și celui mai conservativ(n) cannedist - Ștefan Neagu.

"Se spune despre mine c-aș fi lesbiană..."

- Cum o mai duci?
- Bine, mulțumesc. Dar tu?
- Lasă-mă pe mine! Cum de ai pozat goală pentru "The Whaler"?
- Păi, într-o seară eram la restaurant și m-am întâlnit cu Bruce Weber, fotograf. Era în trecere, în căutare de subiecte. M-a văzut, a venit la mine și m-a întrebat dacă n-aș vrea să facem câteva poze... Când m-am dus la el, mi-am luat niște joale de-acasă, m-am gândit că o să-i placă ce-am ales...

- Și, și?
- A pus niște muzică, un Joni James, cred, și pe urmă mi-a arătat ce rochie îmi pregătise el. Am îmbrăcat-o... Îmi venea oribil! Mai târziu mi-a spus că asta făcea parte din plan... voise, de fapt, să mă facă să mă dezbrac... Mă rog, am făcut noi câteva poze cu mine în rochia aia nasoală, după care, când el mi-a zis "Da de ce să n-o dai jos?", m-am simțit de-a dreptul ușurată... Nici măcar nu m-am mai gândit la cum o s-arăți

- Da de unde-i avut atâta curaj, să te dezbraci în fața unui fotograf?

- Cum să-ți spun, Bruce are un aer așa, de "medicul casei" și e și un tip sexy, fotodată... mie de mică-mi plăceau doctorii, știi, aveam tot felul de vise cu doctorii!

- Și care-au fost reacțiile, când a ieșit revista pe piață?

- Eu n-am crezut că o să-și dea cineva seama că eu sunt aia, eram convinsă că mă uitaseră toți imediat, după "Damn I Wish I Was Your Lover"... Însă cei de la casa mea de discuri din SUA au fost foarte supărați... Nu fiindcă am apărut așa, ci fiindcă, după părerea lor, n-am arătat îndeajuns de bine! Alții, însă, au fost de părere că arătam foarte bine, așa simply-sexy, nu ca o tîrfa, ci ca o femeie normală care se dezbracă, să intre-n cadă... mai ales că nu eram deloc machiată!

- Tu ce crezi despre poze?

- Mie chiar mi-au plăcut... au un aer inocent.

- Interviu care a însoțit pozele a fost făcut împreună cu Martina Navratilova. Cum s-a ajuns la asta?

- Reporterul de la "Interview" mi-a zis că-mi pot alege unul din idolii mei, ca să facem interviu ăla... Eu mi-am ales-o pe Martina. S-a purtat cam nasol, cam nepolitic, ca să spunem așa... Știi ce mi-a zis? "Cînd îmi pun discul tău, adorm instantaneu!"... La chestia asta m-am enervat. Pe urmă, în timpul interviului, mi-a pus numai întrebări de genul "Și cite kile ai?", și-așa mai departe... N-a fost senzațional, dar asta e!

- Ești lesbiană?

- Așa se spune, dar mi-e teamă că nu sînt. Se bîrfește mult... i-adevărât că m-am întâlnit cu Martina, cu Jodie Foster... Dar să știi că n-am cunoscut niciodată o femeie care să mă facă să mă gîndesc, măcar, la asta!

- Cînd a început să se vorbească despre asta?

- N-am idee. Poate că-i o glumă a comunității gay... sau, mai știi, vreo dragoste neîmpărtășită!

- Spuneai că te-a ustat lumea... bănuiesc că-ai vrut să le dai tuturor peste nas cu un hit!

- O, nu, nici vorbă! Să știi că nu m-ar deranja să dispar... La primul album, cei de la compania mea de discuri mi-au zis că va fi un mare succes. Și n-a fost. Mă rog, cîțiva fani, dar încoala, toată lumea se întreba "Da", asta cine mai e?... Acum, cînd am compus piesele pentru "The Whaler", totul a mers mai bine. Asta fiindcă nu eram în turneu, nu eram obosită sau pe fugă. Am stat la mine-acasă și-am lucrat în liniște. Am înregistrat în studioul meu 20 de piese și le-am trimis tipilor de la A&R, după care am așteptat să

Luete din...

Q

Sophie B. Hawkins

mă sune... să-mi spună că am căzut. "Doamne, mă gîndeam, ce ușurare ar fi!"... M-au sunat, dar ca să-mi spună că piesele le-au plăcut foarte mult și că au de gînd să le înregistreze exact așa cum sînt!

- Și?

- N-au rămas chiar așa. Voiam o mîină de-ajutor de la un producător de încredere și exigent. Așa că l-am contactat pe Steve Lipson, la New York, după care mi-am "traversat" tot studioul peste ocean, la Londra. Am folosit demo-ul, dar l-am îmbogățit, l-am întregit, l-am făcut să sune într-adevăr bine. Am lucrat foarte bine, fiindcă n-am fost presată cu nimic și nici nu mi-am dorit să fie un mare succes.

- Știi că Steve a produs albumul lui Annie Lennox, "Diva"?

- Bineînțeles, de-asta m-am și gîndit la el, fiindcă știam că poate lucra cu femei puternice. E un tip cu foarte mult temperament. Zbiară la tine pînă ieșe ce trebuie să iasă. M-am obișnuit greu cu el, dar pînă la urmă am devenit prieteni.

- "Right Beside You" e un cîntec cam ciudat. Deși e foarte ritmat, vorbești acolo despre cineva care e pe moarte...

- Mda, e un cîntec despre dragoste și moarte. Mi-a murit cineva apropiat, la începutul anului trecut.

- Un iubit?

- Da, dar dragostea noastră urmează și acum. Nu sînt nici un fel de distanță între noi. Vorbesc cu mine însăși și e ca și cum el alături. Dragostea și moartea sînt două lucruri care sperie, nu crezi?... chiar dacă acum 18 luni, eram o fetiță total lipsită de experiență...

- De ce noul album se numește "The Whaler" (vînatul de balene)? Nu-i cam ciudat?

- Tu la ce te gîndești, cînd auzi "whaler"? La Moby Dick, la harpoane, la nimicirea speciei? Eu mă gîndesc la faptul că natura e atît de puternică și că oamenii își închipuie în mod greșit că o pot controla...

- Ce schimbări s-au petrecut în viața ta, în ultimii opt ani?

- Cred că nu mai sînt atît de sofisticată!

- Care-i prîntul brînzeturilor?

- Ei, asta-i bună, dac-aș face legătura între cheese/brînză și cheese/zîmbiți, vă rog, aș zice că e... presa britanică! În caz c-aveai de gînd să mă-ntrebi care-i prîntesa cîrmașilor, j-aș fi răspuns "politica americană"!

- Spune-mi un banc!

- O termită fără dinți intră-ntr-un bar, se duce la barman și-l întreabă: "Auzi, scaunele-s moi p-ai?"

Ana Călin

ZZ TOP - Greatest Video Hits - 1992, Warner, 50 min.

Iată o casetă pe care o recomand nu doar privitorilor, ci - mai ales - făcătorilor de videoclipuri. Așa cum scriu Bob Merlis și David Seay pe copertă, avem aici o probă de profesionalism, o extindere spectaculoasă a potențialului vizual al rockului. N-ar fi o rușine ca orice școală de realizatori TV să aibă acest titlu în bibliografia obligatorie.

Cred că orice iubitor al rockului a văzut macar unul dintre cele 12 clipuri selecționate aici. Nu insist asupra nici unui titlu. Fiecare clip are un story tipic hollywoodian, cu eroii principali traversînd primejdii, înfruntînd forțe ostile și superioare, sau cu vreun amărit care visează la o aventură cu o tipă trîznit. Aducători ai fericirii, un fel de supermeni și salvatori ai omenirii, cei trei texani sînt asistați și ajutați de trei secretare/dansatoare de vis, de video-vis. Totul se consumă ca în mitul american, cu finalul în Las Vegas. Chiar dispunerea clipurilor urmează logica schemei, închiderea fiind Viva Las Vegas, un cover după Elvis Presley. Imposibil să nu remarci coeziunea video-benzii, motivele recurente fiind mașina roșie, cheia cu brelocul formației, tipete cu siluete de manechin și - desigur - bărbații care cîntă. Imaginea celor doi

BEATLEMANIA LA BUCUREȘTI

Cînd David Palmer a venit în România anul trecut, în Oradea fuseseră date deja cîteva concerte de rock simfonic, dedicate unor nume precum The Beatles (iunie '93), John Lennon (sept. '93), Creedence Clearwater Revival (dec. '93), Elvis Presley (ian. '94), George Harrison (febr. '94), realizate la Filarmnica de Stat de către Florian Chelu. Au urmat Rolling Stones (iunie '94), excoientul The Doors (oct. '94), despre care am mai scris în VPR, Elvis Presley (ian. '95) și întrebarea care se punea era cînd vor ajunge aceste spectacole deosebite și în București. A.G. Weinberger, orădean și el, a fost cel care i-a adus în Capitală pe Florian și Lucian Chelu (acesta a participat și el la unele dintre concertele menționate mai sus) pentru trei concerte Beatles, susținute unplugged în cluburile Lăptăna Enache și Tango. Pe scenă s-au aflat cei trei chitariști acustici și un grup de apreciați instrumentiști din Orchestra Națională Radio format din: Claudia Munteanu și Simona Voicu (viori), Virgil Zvoristeanu (vioară), Tudor Pasal (violincel), Ilie Voicu (trompetă), Dan Petrinel (clarinet). Prezența inedită, sunetul amplu, deosebit de bine integrat, al miniorchestrei, armoniile vocale superbe ale celor doi frați, imbinat cu vocea de bluesman răgușit a lui A.G., virtuozitatea chitaristică, toate acestea au dus la reușita recitalului, ce a conținut mai mult cîntece din cea de-a doua parte a existenței The Beatles dar nu numai: "Help" (cu o variantă deosebită), "Girls", "Lucy In The Sky With Diamonds", "Can't Buy Me Love", "Julia", "Two Of Us", "We Can Work It Out", "Something", "Here Comes The Sun", "Eleanor Rigby", "And I Love Her", "I Will", "In My Life", "Lady Madonna", "Michelle", "A Hard Day's Night", "Black Bird", "Let It Be" (cu un excelent solo de muzică la lui A.G.), "She's Leaving Home", "With A Little Help From My Friends", "Yesterday", "Hey Jude" ș.a.

Între studiul vechii limbi grecești, dramatizarea unei cărți de C. Noica, și compunerea muzicii de teatru (peste 15 spectacole pînă acum), Florian Chelu dorește să realizeze, la Oradea, un concert Simon & Garfunkel, care, avînd în vedere că gheața s-a spart, va ajunge poate și la București.

Julian Ignat

TANGO MUSIC INTERNATIONAL, PRIN SC PARTNER SRL,

vă oferă:

50 Casete audio înregistrate, sigilate, peste 500 titluri din toate genurile, de cea mai bună calitate, la prețuri deosebit de avantajoase. Pentru relații suplimentare, privind oferta noastră, vă rugăm să ne contactați la tel/fax (048) 644361

LIVE ROCK NIGHT

În cursul lunii mai, în organizarea revistei Gașca și a firmei Vivo, va avea loc un concert de mare atracție. Decamdată și-au confirmat participarea Neurotica (Timișoara), Compact Cluj, Bloodbath (Iugoslavia), Cuibul (Chișinău), Timpuri Noi, Sarmalele Reci, Vank (București). Dacă vremea va fi bună, spectacolul va avea loc la Arenele Romane. Alte amănunte în numărul viitor.

SURVOLAJ "2" - muzică pentru prieteni

Da, am scris bine: "Let me fly in your hair" e o colecție de cîntece dedicată "prietenilor" trupei cu zborul oprit. Prietenilor care au scris (sau au spus) Survolaj = Led Zeppelin și la atît s-a oprit profunda lor introspecție. Sau prietenilor colegi de breaslă, care strîmbau din nas: "cine-s, bă, ăștia care o tot freacă de un sfer de oră?" (auzit de subsemnatul în culisele unui festival). Ei bine, toți aceștia și mulți alții primesc cadou șapte posibile hituri, cu riff-uri memorabile și refrene... refrenetice! Și dacă acum, cînd totul s-a terminat și e deja îngropat, ei vor asculta bine, vor afla că atunci cînd Led Zeppelin a aterizat în America, Vanilla Fudge scosesse rock n' roll, iar Grand Funk de mult își făcea yeacul prin Detroit (where the boogie was born). Așadar, un sound american (evitînd elegant ridicolul mimetism atît de întîlnit pe plaiul mioritic) obținut prin cinstite înregistrări live în casa lui TAURUS, urmate de câteva overdubs. Pentru urechi și suflet, superbe versuri care, cu puțin noroc, îi vor îndrepta pe unii spre poezia americană sau spre cea a Iliei Mălăncioiu.

Iar acum să amănunțim. Deschidere de disc cu un riff excelent și un mesaj amar din partea trupei care a avut parte de destule oferte de dincolo, dar a vrut să cînte în România. La mijlocul piesei îmi amintesc o declarație a lui Dan Petre: "Noi nu putem fi hippie fiindcă sîntem fani Black Sabbath!". "Travelogue For Exiles" - o baladă de nota zece, după care, cea mai de preț bijuterie de pe disc, "Cannot Complain" este o muzică pentru inițiați, așa cum poate fi și fondul sonor ideal pentru închis ochii cu iarba în gură. Ascultați și dați notă secției ritmice. Prima față se încheie cu un semi-eșec, o piesă salvată de versurile Alexandrei Coliban.

"Got A Gun In My Hand" e un boogie așezat, puțin lungit, dar care se încheie cu un taifun: Survolaj at his best. Și stai și acum și mă întreb cum de aud două tobe mari, deși mi s-a spus de atîtea ori că Peli a folosit doar una? "Homiesick Blues" este prima mostră de blues rural înregistrată pe disc în România. Și ce versuri se potriveau mai bine decît cele ale negrului Langstone Hughes? Piesa-titlu încheie discul și este un posibil colac de care să se agățe toți copiii din țara asta, care nu știu de ce poartă plete (dar le poartă!). Dacă tot veni vorba de copii, e bine de spus că, la data înregistrării, tobarul trupei tocmai terminase clasa a unsprezecea!

Cît despre cei care își vor cumpăra caseta audio, ei vor fi deînțătorii fericiti ai "Integralei Survolaj". Dar dacă tot s-au dus și Zappa și Fellini...

George Moțoc
Radio Galaxia (Baia Mare)

Caseta prin poștă!
Peste 1500 albume.
Catalog, Comenzi, Relații la:
C.P. 1 - 651 București
Tel./fax: 01-312.73.56

RĂSPUNSURI ȘI CÂȘTIGĂTORI (ROCKA-ROLLA/POWER PLAY)

Prima rundă

- Înainte de venirea la Mötley Crüe, John Corabi a activat la The Screams.
 - Versiunea originală a piesei In A-Gadda-Da Vida aparține grupului Iron Butterfly.
 - Ultimul album Type O 'Negative' a ieșit la finele anului 1993 și a intrat în marele circuit european în 1994. Corectă precizarea unora. Titlul este Bloody Kisses.
- Locul I - Vasile Dascăl (București)
Locul II - Cristina Grecu (Brașov)
Locul III - Emanuel Tănase (Călărași), Minu Helici (Botoșani)

PAGINI DIN ISTORIA ROCKULUI ROMÂNESC 1960-1965

LIVIU TUDAN

Dumitru Tunsoiu s-a născut la 29 noiembrie 1947 în București. Este absolvent al Școlii de muzică nr. 1 din București și al Conservatorului "George Enescu" din Iași, clasa compoziție, fiind unul dintre primii muzicieni "titrați" care s-au îndreptat către muzica rock. Devine... Liviu Tudan în 1965, când interpretează rolul principal din filmul lui Savel Stiopu "Ultima noapte a copilăriei", după filmări preluând numele "artistic" pe care i l-au dat Harry Maiorovici și Savel Stiopu.

Debutază ca basist încă din 1962, în formația Casei de Cultură a raionului "Grivița Roșie", continuându-și activitatea în big band-ul lui Ștefan Berindei.

Din 1965 devine basistul formației Sideral, unul dintre primele nume importante ale rockului românesc, fiind compozitorul pieselor "Ești a mea", "Archeopterix", și "Lacul", precum și cel care a orchestrat "Mindruliță din Banat" și un reușit cover-version Rolling Stones, "Veniți cu noi, să dăm în căine c-un

pietrol". Aici avea să cînte cu un alt student la conservator, pianistul Mircea Drăgan, precum și cu talentații Mugur Winkler - voce, chitară, Vlad Gabrielescu - chitară armonie și Ștefan Mihăescu - tobe. În această componență, Sideral avea să devină una dintre cele mai iubite trupe ale anilor '60, cu multe prezențe în emisiuni TV, fiind de altfel și prima formație suspendată tocmai datorită popularității de care se bucura în rândul tinerilor.

Deși era student la Conservatorul "Ciprian Porumbescu" din București, Liviu se transferă în 1969 la Conservatorul din Iași, devenind basist și vocalist al grupului Roșu și Negru, unde-i avea alături pe Nancy Brandes - clape, Nicky Dorobanțu - chitară, voce, Florin Marcovici - chitară armonie, Dumitru Grigoraș - flaut, un pachet de suflători și un teribil baterist în vîrstă de numai 13 ani, Ovidiu Lipan Tăndărică. La Teatrul Național din Iași, pun în scenă spectacolul "Nebunii care cred".

Participarea trupei la primul festival Club A reprezintă un adevărat triumf: Trofeul Club A, trei premii pentru Liviu, premiul I la categoria solist vocal și pentru concepția unui spectacol rock, premiul II pentru chitară bas, premiul I pentru orgă (Nancy) și baterie (Tăndărică). Obsesia întregii activități muzicale a lui Liviu Tudan a reprezentat-o "opera rock", astfel că, în 1970, părăsește grupul Roșu și Negru, făcînd mult timp naveta Iași-București, pentru a pregăti alături de grupul fraților Ureche, Metronom, un spectacol psihedelic intitulat "Sinestezie". Grupul Metronom produce o mare surpriză la cel de-al doilea festival Club A, unde a fost prezentată pentru prima și ultima dată opera rock "Sinestezie"; spectacolul total: dans, sunet, lumină. Aici Liviu va obține premiul I pentru concepție de spectacol și solist vocal, precum și premiul II pentru chitară bas. În ciuda imensului succes al acestui spectacol, nici radioul, nici televiziunea și nici Electrecordul

nu dau vreun semn că ar dori să înregistreze ceva. Ba mai mult, un impresar polonez, care fusese prezent la festivalul Club A, invită grupul Metronom să prezinte "Sinestezie" în Polonia, dar Consiliul Culturii și Educației Socialiste refuză aprobarea deplasării. În urma acestui refuz, Liviu a ars toate partiturile și așa a dispărut posibilitatea reconstituirii unui eveniment extrem de important al istoriei rockului românesc. Rămîne în acest grup aproape 3 ani, realizînd suita "Meșterul Manole", pe care-o prezintă la Gala Săptămîna Top '73. Dispare pentru un timp de pe scenele rock din țară, activînd în formația lui Paul Ghențer, prilej pentru un turneu în cluburile din Germania.

Din mai 1974, revine în formația Roșu și Negru, alături de Nancy Brandes, chitaristul Sorin Tudoran și bateristul Ovidiu Lipan - Tăndărică. Două piese din această perioadă, "Imnul copiilor" și "Pădurea l-a gonit", vor apărea pe un disc single. Alte două succese - "Pastorală" și "Oameni de zăpadă" - vor apărea pe un disc single, în timp ce "Bumerangul" și "Albastrul unei mări imaginare", se găsesc doar pe benzile postului de radio Iași. Pentru foarte scurt timp, în 1978, grupul Roșu și Negru

fuzionează cu grupul timișorean Progresiv TM. Aici Liviu va înfrîni alți trei muzicieni extrem de dotați, Ladislau Herdina, Florin Ochescu și Harry Coradini, rezultatul acestei colaborări fiind poemul rock "Zburătorul". Fragmente din acest poem vor apărea pe LP-ul "Puterea muzicii". După încheierea acestui proiect, Roșu și Negru devine una dintre cele mai populare trupe a anilor '80, fiind în același timp și o adevărată școală de instrumentiști. Printre alții sunt "școliiți" de către Liviu Tudan chitariștii Nuțu Olteanu, Gaby Nacu, Perry Boian, Florin Ochescu și Andrei Ordeanu, bateristul Nelu Dumitrescu, basistul Marty Popescu și mulți alții. Lucrează la o nouă... operă rock, "Călătorie înăuntrul nostru", dar nu reușește să finalizeze proiectul, fragmente din acest spectacol psihedelic fiind prezentate la cel de-al treilea festival Club A. Tot în acea perioadă apare și tendința de a compune muzică ceva mai comercială. Rezultatul acestei "încercări" s-a materializat într-o mediatizare mult mai intensă, prin celebrele hituri: "Hai acasă", "Alfabetul" și "Pseudofabula", precum și prin alte trei albume Electrecord. Deceniul nouă îl găsește în plină formă, el fiind punctat de numeroase turnee în fostele state est europene: URSS, Cehoslovacia și RDG, precum și în peste 300 de concerte în țară.

Rămîne pe baricadele rockului autohton pînă la festivalul Rock '91, după care, în ciuda succesului de care se bucura, urmează o retragere inexplicabilă. Sint convins că și în acest moment Liviu Tudan ar mai avea multe de spus. Exemplul "bătrînilor" Rolling Stones este edificator. În prezent, sub numele său real, Dumitru Tunsoiu, poate fi înfrînit pe genericele redacții muzicale a TVR și con-comitent, ca profesor de muzică, ocupîndu-se de formarea muzicală a viitorilor rockeri.

(Va urma)

Nelu Stratone

DE TOATE ● de toate ● DE TOATE ● de toate ● DE TOATE ● de toate ● DE TOATE

■ **Metal Hammer** semnalează zvonurile care circulă prin Los Angeles privind posibila plecare a chitaristului **Dave Navarro**, de la Red Hot Chili Peppers, tocmai înaintea lansării noului album. Casa de discuri WEA a negat aceste zvonuri, afirmînd că discul va ieși în iunie. Va fi unul de "grunge funk". ■ **Earache** lansează în aceste zile al patrulea album al death-metalistilor din Florida, **Morbid Angel**. Producătorul Bill Kennedy a lucrat pînă acum cu Testament, Mötley Crue, Circus Of Power, Nine Inch Nails. Titlul noului disc: **Domination**. ■ **Mindfunk** a ajuns la al treilea album, **People Who Fell From The Sky**, scos de Music For Nations la 27 martie. Titlul este inspirat dintr-un caz real. În timp ce grupul înregistra la Chicago, doi puști de 14 ani l-au aruncat de la etaj pe colegul lor de 12 ani, pentru că acesta refuzase să fure pentru ei! ■ Hip-hop rockeri din New York, **Dog Eat Dog** au un nou single, **Who's The King**, de pe L.P.-ul **All Boro Kings**. Trupa este invitată la emisiunile The Beat (ITV), Mad About Music (BBC 2) și Board Stupid (Channel 4). ■ **Billy Agnew**, chitaristul de la Nazareth, pleacă, vine în locul lui **Jimmy Morrison**. Ronnie Leahy (ex-Van Morrison, la keyboards) s-a alăturat grupului scoțian pentru a susține un nou turneu european. ■ Un celebru post de radio orientat spre rock și-a schimbat brusc orientarea: **KNAC** din Los Angeles va difuza pop hispanic. ■ **Death** cu Symbolic prezintă o altă fațetă a trupei, mai elaborată, mai tehnică. Ar mai fi de urmărit, pentru rockerime, albumele: **Bad Seed** - **Bad Seed**, **Show Business** - **Kix**, **Live Transmission From Uranus** - **Man Or Astroman?**, **Number One Chicken** - **Red Aunts**, **Above** - **Mad Season**, **Made In U.S.A.** - **Sonic Youth**, **Shappin' Necks** - **Stuck Mojo** (o trupă rap-rock din familia Body Count care promite). În această lună ies albume cu nume

care sigur vă interesează, cum ar fi **Deicide**, **Ugly Kid Joe**, **L.A. Guns**, **Fight**, **Soul Asylum**, **Cancer**, **Gamma Ray**. ■ Note destul de bune au primit de la specialiștii germani (Rockhard) și albumele: **The Silent Whales Of Lunar Sea** - **Skyclad**, **Use Your Brain** - **Clawfinger**, **Sacrifice** - **Motörhead** (considerat de britanici drept un rateu), **Burnt Offerings** - **Iced Earth**, **Push Comes To Shove** - **Kong**, **Flood** - **Everon**, **Astro Creep 2000** - **White Zombie**. Note mici pentru **Alien Love Secrets** - **Steve Vai**, **Machine II Machine** - **Doro**, **The Other Side** - **The Abyss**. Evident este vorba de gusturile celor șase croniciari ai revistei. ■ **New Musical Express** din 1 aprilie anunță că la Seattle fanii urmau să comemoreze un an de la sinuciderea lui **Kurt Cobain** pe 5 aprilie. ■ Noua trupă a lui **Krist Novoselic**, **Sweet 75**, a și apărut într-un mic concert secret pe 17 martie. Alături de **Krist** au fost **Yva**, **L a s**, **V e g a s** (chitară, voce) și

Flea și Dave Navarro

bateristul **Bobby Lurie**. ■ 13.000 de plătitori la un concert **Pearl Jam** la Melbourne pe 19 martie. Au fost peste 60 de accidentați, după ce aproximativ 45.000 de oameni (printre ei și plătitorii) s-au năpustit înspre **Sidney Meyer Music Bowl**, dărimînd tot ce le-a ieșit în cale. ■ **REM** - la al patrulea single de pe **Monster**: **Strange Currencies**. Pe CD vor figura și piesele **live Drive**, **Funtime** și **Radio Free Europe** înregistrate în 1992 la un concert **Greenpeace**, susținut la Athens, Georgia. ■ **Pop Poll Musikexpress Sounds 1994** a fost publicat în numărul din martie al revistei germane. Iată cîteva categorii mai importante. Vă reamintim că este vorba tot de votul cititorilor. Grupul anului: 1. **Aerosmith**, 2. **Pearl Jam**, 3. **The Rolling Stones**. Cel mai bun solist: 1. **Neil Young**, 2. **Eric Clapton**, 3. **Beck**. Cea mai bună solistă: 1. **Sheryl Crow**, 2. **Björk**, 3. **Tori Amos**. Grupul tuturor timpurilor: 1. **The Rolling Stones** (19,1%), 2. **The Beatles** (15,2%), 3. **L e d**

Z e p p e l i n (8%), 4. **Pink Floyd** (6%), 5. **U2** (5,7%). ■ **The Rolling Stones** în Germania: la Köln (20.06), Hannover (22.06), München (3.08), Berlin (17.08), Hockenheimring (19.08). Poate se lasă cu o excursie organizată de o agenție mai deșteaptă! ■ **Recomandările revistei** (numărul din aprilie): **Make Way** - **Fort The Indian** - **Apache Indian**, **Cheapsness And Beauty** - **Boy George**, **Maxinquaye** - **Tricky**.

Morbid Angel

Travel On - **Julian Dawson**, **Sometimes I** - **The Dear Janes**. Culegerile tentante sînt **Axiom Ambient** - **Lost In The Translation**, **Celtic Graces: A Best Of Ireland** și **New Electronic Vol. 5**. ■ **Charlotte Caffey**, fiind însărcinată, locul ei la **Go Go's** este luat de fosta **Bangles**, **Vicki Peterson**. ■ Vocalul de la **Blur**, **Damon**, și prietena sa, **Justine Frischman** (**Elastica**), și-au amenajat recent o casuță la Londra, care i-a costat numai 350.000 lire sterline. ■ **An American Prayer** (cel din 1977) va ieși pentru prima dată pe CD și va conține trei piese noi în plus față de ceea ce știm. Cei trei **The Doors** ne readuc vocea lui **Morrison**. ■ **Jon Secada** va interpreta rolul **Danny Zuko** în musicalul **Grease** pus în scenă pe Broadway. ■ **Orianne Cevey**, 22 de ani, i-a fixat pe **Phil Collins** (43) în satul elvețian **Hermance**, unde autoritățile i-au acordat cu mare plăcere dreptul la rezidență. ■ **Fratele vitreg** al lui **Axl Rose**, **William Rose** a fondat grupul **Wicked Angel**. ■ În Suedia există un **Voodoo Dance Chart**. Pe primele locuri se aflau acum cîteva zile **20 Fingers**, **Gompie** și **Star Wash** (**Disco Fans**). ■ **Rapperii Love City Groove** vor reprezenta Anglia la **Eurovision Song Contest** din luna mai. Ei au obținut 140.174 de voturi dintre cele 475.000 culese telefonic în urma

unui show difuzat de BBC cu toți concurenții. Printre învinși se află **London Beat**, **Samatha Fox** și **Deuce**. ■ În topul britanic al alburelor, **The Boo Radleys** a intrat direct pe primul loc cu **Wake Up**, **Celine Dion**, a coborît pe 2 iar **Bruce Springsteen** pe 3. **Elton John** a ajuns pe 5, iar **Skid Row** a intrat pe 8. ■

Sheryl Crow

Numele..... Prenumele.....
Adresa.....
Anunțul.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Să cîntăm cu sens

BLUR - PARKLIFE

Confidence is a preference for the habitual voyeur of what is known as park life. And morning soup can be avoided, if you take a route straight through what is known as park life.

John's got brewer's droop, he gets intimidated by the dirty pigeons: they love a bit of it. Who's that gut lord marching? You should cut down on your pork life, mate. Get some exercise!

All the people

So many people

They all go hand in hand

Hand in hand through their park life.

I get up when I want, except on Wednesday, when I get rudely awakened by the dustmen. I put my trousers on, have a cup of tea and I think about leaving the house. I feed

the pigeons, I sometimes feed the sparrows too. It gives me a sense of enormous well-being. And then I'm happy for the rest of the day, safe in the knowledge there will always be a bit of my heart devoted to it.

All the people

So many people

They all go hand in hand

Hand in hand through their park life.

It's got nothing to do with your

Vorsprung durch Technik, you know,

and it's not about you joggers, who go

round and round and round.

All the people

So many people

They all go hand in hand

Hand in hand through their park life.

FLOARE ALBASTRĂ

COMING OUT OF THE MAZE

I wanna talk about love, please believe me
But I don't know what to say, that the truth right now
The life we live is a magical maze and
We have to pay for the sins we lived in before

If you look for a minute all around you
Everything seems to be sorrow and pain cos'
No one cares about love and believers
And all that matters is money and sex

No, no, we can't live in this way babe
We gotta find the coming out of the maze right now
Don't, don't, don't give up in this minute
The doors in open and still waiting for us to come

And I believe if we'd look deep inside us
We'd find the power of love and the truth cos'
We gotta fight for our lives and for freedom
And understand what we're looking out for

No, no, we can't live in this way babe
We gotta find the coming out of the maze right now
Don't, don't, don't give up in this minute
The door is open and still waiting for us to come

I wanna talk about love god believe me
But I don't know what to say, that the truth right now
The life we live is a magical maze and
We have to pay for the sins we lived and you know

Stop and look for a minute all around you
Walls are hiding the sorrow and pain cos'
No one cares about love and believers
And all that matters is money and sex.

No, no, we can't live in this way babe
We gotta find the coming out of the maze right now
Don't, don't, don't give up in this minute
The door is open and still waiting for us to come

And I believe if we'd look deep inside us
We'd find the power of love and the truth cos'
We gotta fight for our lives and for freedom
And understand what we're looking out for.

No, no, we can't live in this way babe
We gotta find the coming out of the maze right now
Don't, don't, don't give up in this minute
The door is open and still waiting for us to come.

FAN-CLUB NAȚIONAL
FLOARE ALBASTRĂ

Pe data de 3 martie a.c., formația FLOARE ALBASTRĂ a lansat split L.P.-ul "Coming Out Of The Maze". Toți cei care sînt interesați de formație și de organizarea unui Fan-Club, sînt bineveniți cu o epistolă (+ timbru) pe adresa: str. Moldovița nr. 11, bl. 3, sc. 4, ap. 46, sect. IV, București, 75 606 - pentru Fan-Club Național FLOARE ALBASTRĂ. "We gotta find the coming out of the maze right now!"

FIȘĂ DE CADRE

DAMON ALBARN

Se naște pe 23 martie 1968, Whitechapel Hospital, East London. Tatăl său conducea la vremea aceea o companie ce se ocupa de protecția mediului înconjurător. Sediul era în Kingley Street, W1, adică în miezul fierbinte și clocotitor al

Londrei, acest "mare și murdar oraș". De asemenea, tatăl lui Damon realiza proiecte de mobilier, dintre care cel mai cunoscut (pentru englezi) este "scaunul ou". Mama lui Damon, Heather, era designer la firma lui Joan Littlewood. Damon își petrece copilăria în Leytonstone, într-o casă în stil victorian, pictată, pe dinăuntru, în argintiu. Școala primară o face la George Thompson Primary. Muzicienii pecum Cat Stevens sunt obișnuiți casei, asta fiindcă tatăl lui Damon a pus pe picioare formația Soft Machine și a prezentat, o vreme, un show la BBC 2, "Late Night Line - Up".

"Cultura pop mi-a fost cunoscută de când mă știu, dar nu mi-a servit ca trambulină. Întotdeauna aveam voie să rămîn pînă tîrziu la petreceri la care oamenii fumau iarbă și se drogau. Probabil că de-asta nu m-au ispitit niciodată". După "primii 10 ani fericiți ai copilăriei mele", părinții se mută în Colchester. Tatăl se dedică scrisului, publicînd două cărți despre asta islamică. Stau într-o casă cu patru dormitoare, construită în secolul al XIV-lea. Niste prieteni de familie îl iau pe Damon cu ei în Turcia. "Ceea ce am văzut acolo m-a marcat și m-a impresionat. N-am să pot uita niciodată această călătorie. Când m-am întors, ne-am mutat din nou". Își trăiește adolescența printre artiști: "Eram colecționar de fete, de mătăni și de fosile". Incepe să cînte la pian, se îndrăgostește de trupe ca 2 Tone și Special and Madness. Face rost de textele și partiturile pieselor de la formațiile mai sus amintite, "mai de pe la Top Of The Pops, mai de prin cluburile pe unde mergeam să dansăm... De-atunci îmi doream să ajung faimos, ca cei pe care-i idolatriam". Pică examenele de istorie și engleză cu note "rușinoase". "Mai ales la engleză a fost oribil. A trebuit să-i mint pe ai mei c-am luat mai mult. Altfel nu m-ar fi lăsat să mă duc la școala de teatru".

"Cursurile de teatru durau trei ani, dar el cedază nervos după numai unul: "Păi dacă nu făceam altceva decît să le asigur fondul sonor șase zile pe săptămînă, la repetiții, iar în al șaptea îmi dădeau un rol de secretară... Tocuri, ruj, fard... Nu mă plîng, însă, acum stau jăpăn pe picioare, datorită tocurelor de-atunci". La 19 ani, cu cele 3000 lire date de bunici, Damon realizează o casetă demo, cu producții proprii: "A fost o treabă prost făcută, superficială și total neinteresantă. Ulterior, Dave Ambrose de la London A&R l-a auzit cîntînd cu bandă 11 piese. La unele dintre ele, Coxon a avut intervenții cu saxofonul. Le trebuia, însă, și un tobar. Ambrose era dispus să-i deschidă lui Damon drumul spre celebritate (tot-cu el au semnat contractele cu EMI, Sex Pistols și Duran Duran)."

Are un mic spectacol la Colchester Arts Centre, cu un public de 15 persoane, din care doi erau Coxon și Rowntree. Formează un grup, Circus, cu un coleg, Eddy, la tobe. Apoi mai dă un concert, avîndu-l alături, la tobe, pe Dave, iar la o petrecere de-a lui Eddy îl cunoaște pe Alex James. La EMI Publishing se împrietenește cu Steve Walters, care-i spune "Moșule, apucă-te și tu de droguri, să vezi cum e!". Ascultător, Damon încearcă într-o zi, să vadă cum e... "Nasol de tot... După-ai am ieșit la cumpărături. Mergeam pe stradă și rideam ca prostu-n vitrină!". Într-un tîrziu devine ceea ce el numește "o caricatură de student, care urma doar pe jumătate cursurile de muzică de la Goldsmiths".

Întrebat fiind dacă are o meserie, răspundea întotdeauna: "Oho, am și-nă una nasolă de tot... sunt BEȚIV!".

BLUR

FIȘĂ DE CADRE

ALEX JAMES

Se naște pe 21 noiembrie 1968, la Boscombe Hospital, care reprezintă "fața murdară a orașului Bournemouth". Atunci cînd bunicul său moare, se mută cu familia în casa acestuia, situată în centrul orașului. Bournemouth, un oraș turistic, era pustiu iarna și devenea neîncăpător vara... "Întotdeauna vara eram mîndru că locuiesc în oraș, mă simțeam superior celor veniți acolo în căutare de distracții, de parcă eu m-aș fi distrat tot timpul anului". Tatăl său comercializa mini-macarale și mașini de ridicat gunoii electrice. Mama sa făcea muncă voluntară, lucrînd într-un timp și la organizația "Books On Wheels". I se cumpără un pian, cînd avea 11 ani. "Cîntam ca un cîzmar". La fel, lecțiile de vioară se dovedesc a fi o pierdere de vreme. Mai tîrziu, își dorește un keyboard, dar ai lui nu-și pot permite să-i cumpere unul.

Într-un tîrziu își zice că "numai prostii-nvăță muzica la școală" și renunță la această materie. În rest, e un elev strălucit. Capătă 13 calificative de "excellent" și trei de "foarte bine" (la fizică, chimie și franceză). Un an lucrează ca vînzător într-o lăptărie. "Acolo am intrat, cum s-ar spune, în brînză!". Își face o trupă care se cheamă Mr Pang's Big Bangs, după numele proprietarului lăptăriei. Se duce și el la Goldsmiths' la cursuri, "fără mari speranțe". Acolo, pe culoar, dă nas în nas cu Coxon, care zdrăgănea ceva la chitară. Se împrietenește imediat, cîntînd împreună "cam prost și cam tare". Sgt. Pepper. "De-atunci cutreierăm împreună barurile sau le bem oamenilor tot vinul din frigider!". Tot cu Coxon începe seria de nopți albe, adică "stăteam treji toată noaptea, ca nebunii, desenam tot felul de chestii stupide și ne imaginam că, mamă, ce artiști suntem noi!". "Damon m-a scos din pepeni, prima oară cînd ne-am înfîlțit. Ce cînta el mi se părea o aiureală, suna timpit de tot. I-am zis «Cîntă și tu ceva care să te ungă la suflet, poți?»".

GRAHAM COXON

S-a născut pe 12 martie 1969, la British Military Hospital, Rinteln în Germania Federală. A trăit în Berlin pînă la cinci ani. Tatăl său, lucrător în cadrul armatei, dar și clarinetist și trompetist apreciat, i-a deschis apetitul pentru muzică. La cinci ani se mută la Derby, ca să stea cu bunicul său, apoi, la opt ani, pleacă cu părinții la Colchester. La vîrstă aceea îi plăcea foarte mult ciocolata Nesquik, pe care o savura după-amiaza, privind la

serialul "Play School". În '79, tatăl său părăsește armata și devine liderul formației Essex Police Band. La școala de duminică, unde "preda" lecții de jazz, l-a avut ca elev pe Rowntree. Graham era extraordinar de încîntat de faptul că toți cei pe care-i avusese elevi tatăl său îl numeau cu respect "fiul domnului Coxon". Primul instrument la care a cîntat Graham a fost flautul. Pe urmă, tatăl său l-a îndemnat să învețe să cînte la saxofon, ceea ce a și făcut. La 12 ani, începe să cînte la chitară. "Cîntam «Aunties And Uncles», «News Of The World» și «Liza Radley», a lui The Jam. Ai mei însă susțineau că

ceea ce făceam eu acolo nu era cîntat, ci un zgomot infernal". Cu referințe excelente de la școală, se înscrie la un curs de doi ani, la North Essex School Of Art, unde era director tatăl lui Damon. Face asta fiindcă în raportul său pentru colegiu scria "sociabil, extrovertit, ar fi bine să-și canalizeze în mod înțelept energia, în viitor". Ca să-și canalizeze energia într-un mod cît mai adecvat, Graham se apucă de fumat și își ia o slujbă istovitoare, la Sainsbury's, unde muncea după-amiaza, după cursuri. Se îmbolnăvește "de prea multă muncă", zice el. "Și, totodată, am cotit-o urgent de la alcool la suc de mere pentru un timp". I se alătură lui Rowntree, într-o trupă numită Idle Vice. Își face și el o trupă, căreia îi spune Hazel Dean & The Carp Enters From Hell. Se duce cu Rowntree la Anty-Yuppie Day, la Wivenhoe. Pleacă de-acolo beți... Graham își amintește: "Eram cu mașina mamei, beat mort. Nu știu cum am condus, nu știu cînd ne-am oprit într-un parking... Știu doar că m-am trezit a doua zi cu sticla de whisky în mînă și cu poliștii în jurul mașinii. Mi-au luat carnetul și mi-au dat o amendă de 200 lire. Asta i-a frînt inima mamei!". Se îmbolnăvește de anemie și este internat în spital, unde ascultă tot timpul Janis Joplin, Fleetwood Mac și The Smiths, uitîndu-se pe fereastră la îndrăgostiții care se plimbau și rideau prin parc. "Mă simțeam frustrat din punct de vedere sexual". Fumează pe-ascuns cu un alt "amărit" din spital, pe care-l cheamă Sam. Se înscrie la Goldsmiths' la 19 ani. Își decorează camera cu hîrtie roz pe care scria versuri. Îl deranja teribil colegul de cameră, Robin, care toată ziua se juca cu cîinele său, Laura, un doberman alsacian. "Ce naiba inspirația să mai ai, cînd auzai tot timpul numai «Laura, unde-i bățul? Adu bățul!»". Îl vede pe Damon la Colchester Arts Centre și-i zice: "Uite-al naibii, ce energie are așa-n el!"

DAVE ROWNTREE

Se naște pe 8 mai, 1964, la Colchester Maternity Hospital. Tatăl său lucra ca inginer de sunet, la BBC. S-a ocupat de înregistrările Beatlesilor pentru BBC. Mama sa cînta la pian în London Orchestra. Îndopat cu muzică de mic. E mort după cîmpoi, iar părinții angajează "un monstru

de profesor scoțian", care să-l învețe să cînte marșuri. "De cîte ori greșeam, îmi dădea cîte-o castană! Cred că și-acum am capul plin de cucuie!". La 13 ani cîntă pentru prima dată în public "la o petrecere plicticoasă. Am cîntat «Yellow Submarine». Soră-mea cu vocea, eu la tobe și un vecin la pian... asta fiindcă era singurul care știa cum să-i deschidă capacul!". În '82 era cu părul verde, se-mbrăca în caftane și-n pantaloni zdrențuiți ("Doamne, bine că n-am nici o poză de pe vremea aia!") și avea un pseudonim: Shady Dave. Găsește la școală o pereche de tobe, despre care nu știa nimeni ale cui sînt și le "adoptează". Își formează trupă (Idle Vice) la Colchester, cu care cîntă la cîteva serate lipsite de importanță "și de succes". Pleacă pentru șase luni la Londra, unde găsește un saxofonist și renunță la ideile hippie, devenind brusc adeptul unui punk "tare și rău". Părinții nu s-au neliniștit, zicîndu-și că e doar un capriciu. Așa a și fost. Pleacă în Franța pentru doi ani. Acolo cîntă prin cluburi, mînîcî struguri și pepeni furați de prin grădini. Reîntors acasă, își găsește o slujbă, ca programator de computere. Prietena lui Jim din Idle Vice rămîne însărcinată, iar Jim părăsește trupa și este înlocuit cu un alt basist "care arăta cît se poate de junkie, fără a fi, însă, cîtuși de puțin junkie!". Face cunoștință cu Coxon, care cînta cu The Curious Band. Îl vede pe Damon la Arts Centre. Merg să bea ceva împreună cu Dave și spune "Dacă vreodată ai nevoie de un tobar..."

Traducere și adaptare după "Q" Ana Călin

SERIALE VPR SERIALE VPR SERIALE VPR

HEROES (II)

Sterling: La începutul lui '65 renunțasem la cea mai mică speranță de succes, la ceea ce se înțelege de obicei prin succes. Lou încercase să se lanseze în circuitul caselor de discuri vânzând cîntece. Dar n-a știut. Gîndul său era să-și facă o carieră scriind cîntece pentru a le vinde caselor de discuri de pe strada 46, cum ar fi Brill Building, studio faimos unde la începutul anilor '60 Carole King și Phil Spector veneau să compună și să vîndă cîntecele. Își terminase studiile la Syracuse, luîndu-și diploma prin '64. Cu sabia lui Damocles deasupra capului, căci era cît pe ce să-l dea afară. I s-a spus că, dacă este de acord să-și ia clasorele și s-o ștergă, o să primească diploma. Este exact ceea ce a făcut. Tot anul următor și-a pierdut timpul prin New York. L-am văzut de cîteva ori în vara anului '64... Eu îmi continuam studiile la City College din New York.

John: L-am cunoscut pe Lou într-o perioadă cînd scria cîntece. De fapt, copia toate stilurile existente. Apoi, mi-a arătat textele pe care le bătuase la mașină. Vroia să mi le cînte acompaniindu-se de o chitară acustică. Era o chestie care nu mă interesa, pe mine mă interesa rock'n'roll-ul, nu muzica folk. A insistat atît, încît am fost nevoit să-i cîntese textele, care nu aveau nimic comun cu genul de folk pe care-l auzisem la Joan Baez sau Bob Dylan, nu era... "How many ways to must a man...". Majoritatea cîntecelor vremii puneau întrebări, iar întrebările mă plictiseau. Într-o zi, Lou, care fusese acasă în weekend mi-a arătat "Venus in Furs" și am rămas uluit. A fost un șoc. Era o poezie incompatibilă cu tot ceea ce îmi arătase înainte, de cu totul alt nivel. Eram entuziasmat. Textele pe care mi le-a arătat nu-și pîlneau de milă și erau foarte bine scrise. Mi-a spus că nu-l lăsau să le înregistreze. "Fuck them...! O să le înregistrăm noi. Hai să le cîntăm pe străzi sau prin cluburi!" Ne-am dus des în Harlem, pe strada 125, unde am dat o probă la clubul de blues Bobby Ground. Doi albi, care debarcă cu o chitară și o vioară ca să cînte "Heroin" și "Venus in furs" (risete)... Ne-au lăsat să așteptăm,

O posibilă istorie a grupului:

VELVET UNDERGROUND
un simbol postmodernist ⑥

după care ne-au spus: "Ne pare rău, dar nu avem locuri pentru voi în această seară". Atunci, ne-am instalat pe trotuar și am cîntat. Am cîștigat ceva bani pe trotuarul acela. Pînă cînd poliștii ne-au spus s-o ștergem, să ne ducem mai degrabă la intersecția străzii 79 cu Broadway, unde era un club de jazz în fața căruia puteam să cîntăm.

Lou: Vroiam să pun cuvinte pe cele trei acorduri învățate. La Universitate mă interesa scrisul. Prietenul și profesorul meu Delmore Schwartz scrisese nuleve care mă impresionaseră atît de mult, încît m-am gîndit c-aș putea să cînt cele trei acorduri care-mi plăcuseră atît, satisfacîndu-mi, în același timp, și acea parte din mine care voia să fiu scriitor. Puteam să le reușesc, mi se părea ușor și aș fi avut atunci ceea ce îmi plăcea cu adevărat: chitara electrică, aceste acorduri și cuvintele, cuvinte simple. Dar nu vroiam să sune ca tot ceea ce auzisem pînă atunci.

John: Lou și cu mine ne petreceam mult timp discutînd, vorbeam despre toate. Întîlnirea spiritelor. Eu crescusem la New York. Lou trecuse printr-o perioadă foarte dureroasă la terapia cu electroșocuri. Era în tratament cînd l-am cunoscut. Relația lui cu mama sa era foarte dificilă, aproape penibilă pentru cineva din afară. Este cu siguranță un element care explică foarte multe lucruri. Cred că ai un resentiment teribil după ce ai trecut prin așa ceva. El mi-a explicat odată, dar nu am înțeles de ce i-au făcut asta... Îmi vorbea despre ceea ce îndurase și eram scandalizat.

Permanent în viața noastră de atunci exista riscul, frica. Pentru mine, venit dintr-un mediu foarte conservator, era foarte greu să trăiesc într-un oraș ca New York, cu tot felul de oameni foarte diferiți. Era dificil pentru mine să fiu confruntat cu agresiunea și dezordinea

străzii. Lou se lovide deja de asta și mi-a arătat cum să reacționez, ce să fac. Era un șmecher. Am învățat multe de la el. Discutam fără încetare despre literatură, despre expresia riscului în literatură și artă. Era ca o probă: este un risc real sau unul doar simulat? Acum am înțeles valoarea cuvintelor, efectul anumitor cuvinte asupra celor cu probleme psihice. Ne-am găsit amîndoi, destul de des, în situații înspăimîntătoare în care cel mai mic cuvînt pronunțat putea fi hotărîtor... Într-o zi, într-un restaurant, un tip beat a venit să se plictisească. În loc să-l ignore sau să-i spună ceva care să-l facă să plece, Lou s-a purtat prietenos și l-a întrebat, șoptind: "Ți-ai săruta mama?" Erau frecvente scenele de genul acesta. Făcea întotdeauna în așa fel încît să devină violente și absurde. Am încetat jocul acesta stupid în momentul în care s-au petrecut cîteva lucruri regretabile,

cu finaluri violente și tragice. Tipi care și-au smuls picioarele trăgînd cu arme de vînatore. Am fost foarte aproape de linșaj. Am terminat cu jocul. Uneori nu-i trebuie unuia decît un cuvînt ca s-o apuce pe un drum greșit. Am pierdut mult timp pînă am înțeles semnificația cuvintelor în situații cu totul speciale. Ne fascina. Alimentam chestia asta cu multe discuții asupra romanțelor și poeziei. Îmi închipui că, pentru Lou, toată perioada asta este legată de orele de electroșocuri, urii de a se duce la doctor, unde-l lăsam să-și piardă răbdarea în sala de așteptare alături de oameni care nu erau decît niște legume. Cred că asta a ucis în el orice sentiment de compasiune.

(Va urma)

Traducere și adaptare
Mădălina Maria

Singles

July - 1973 - Keep Yourself Alive/Son And Daughter
Feb - 1974 - Seven Seas Of Rhye/What A Fool I've Been
Oct - 1974 - Killer Queen/Flick Of The Wrist
Jan - 1975 - Now I'm Here/Lily Of The Valley
Oct - 1975 - Bohemian Rhapsody/I'm In Love With My Car... some copies numbered
June - 1976 - You're My Best Friend/39
Nov - 1976 - Somebody To Love/White Man
Mar - 1977 - Tie Your Mother Down/You And I
May - 1977 - Queen's First EP: Good Old Fashioned Lover Boy/Death On Two Legs/Tenement Funster/White Queen
Oct - 1977 - We Are The Champions/We Will Rock You
Feb - 1978 - Spread Your Wings/Sheer Heart Attack
Oct - 1978 - Bicycle Race/Fat Bottomed Girls
Jan - 1979 - Don't Stop Me Now/In Only Seven Days
June - 1979 - Love Of My Life (live)/Now I'm Here (live)
Oct - 1979 - Crazy Little Thing Called Love/We Will Rock You (live)
Jan - 1980 - Save Me/Let Me Entertain You (live)
May - 1980 - Play The Game/A Human Body
Aug - 1980 - Another One Bites The Dust/Dragon Attack
Nov - 1980 - Flash/Football Fight
Nov - 1981 - Under Pressure (with David Bowie)/Soul Brother
Apr - 1982 - Body Language/Life Is Real
June - 1982 - Las Palabras De Amor/Cool Cat
July - 1982 - Back Chat/Staying Power
July - 1982 - Back Chat (extended)/Staying Power 12"
Jan - 1984 - Radio Ga Ga/I Go Crazy
Jan - 1984 - Radio Ga Ga (extended)/I Go Crazy/Radio Ga Ga (instrumental version) 12"
Apr - 1984 - I Want To Break Free/Machines
Apr - 1984 - I Want To Break Free (extended)/Machines 12"
July - 1984 - It's A Hard Life/Is This The World We Created
July - 1984 - It's A Hard Life/Is This The World We Created 12" picture disc
July - 1984 - It's A Hard Life/Is This The World We Created/It's A Hard Life (extended mix) 12"
Sep - 1984 - Hammer To Fall/Tear It Up
Sep - 1984 - Hammer To Fall (Headbangers mix)/Tear It Up 12"
Nov - 1984 - Thank God It's Christmas/Man On The Prowl/Keep Passing The Open Windows
Nov - 1984 - Thank God It's Christmas/Man On The Prowl (remix)/Keep Passing The Open Windows (extended mix) 12"
Nov - 1985 - One Vision/Blurred Vision
Nov - 1985 - One Vision (extended)/Blurred Vision 12"
Mar - 1986 - A Kind Of Magic/A Dozen Red Roses For My Darling
Mar - 1986 - A Kind Of Magic (extended)/A Dozen Red Roses For My Darling/Don't Lose Your Head (instrumental version) 12"
June - 1986 - Friends Will Be Friends/Seven Seas Of Rhye... (also on picture disc QUEEN P8)
June - 1986 - Friends Will Be Friends (extended)/Friends Will Be Friends/Seven Seas Of Rhye 12"

DISCOGRAFIE

QUEEN
un
miracol

Sep - 1986 - Who Wants To Live Forever/Killer Queen
Sep - 1986 - Who Wants To Live Forever (album version)/Killer Queen/Who Wants To Live Forever (piano version) 12"
Nov - 1988 - Seven Seas Of Rhye/See What A Fool I've Been/Funny How Love Is. CD single
Nov - 1988 - Killer Queen/Flick Of The Wrist/Brighton Rock. CD single
Nov - 1988 - Bohemian Rhapsody/I'm In Love With My Car/You're My Best Friend. CD single
Nov - 1988 - Somebody To Love/White Man/Tie Your Mother Down. CD single
Nov - 1988 - Good Old Fashioned Lover Boy/Death On Two Legs/Tenement Funster/White Queen (As It Began). CD single
Nov - 1988 - We Are The Champions/We Will Rock You/Fat Bottomed Girls. CD single
Nov - 1988 - Crazy Little Thing Called Love/Spread Your Wings/Flash Theme. CD single
Nov - 1988 - Another One Bites The Dust/Dragon Attack/Las Palabras De Amor. CD single
Nov - 1988 - Under Pressure/Soul Brother/Body Language. CD single
Nov - 1988 - Radio Ga Ga/I Go Crazy/Hammer To Fall. CD single
Nov - 1988 - I Want To Break Free/Machines (Or Back To Humans)/It's A Hard Life. CD single
Nov - 1988 - A Kind Of Magic/A Dozen Red Roses For My Darling/One Vision. CD single
May - 1989 - I Want It All/Hang On In There
May - 1989 - I Want It All (album version)/I Want It All (edit)/Hang On In There 12"... same tracks on CD
Jun - 1989 - Breakthru/Stealer
Jun - 1989 - Breakthru (extended)/Stealer/Breakthru 12"... same tracks on CD
Aug - 1989 - Invisible Man/Hi Jack My Heart
Aug - 1989 - Invisible Man (extended)/Hi Jack My Heart/Invisible Man 12"... also on clear vinyl 12"
Oct - 1989 - Scandal/My Life Has Been Saved
Oct - 1989 - Scandal (extended)/Scandal/My Life Has Been Saved 12"
Oct - 1989 - Scandal (extended)/My Life Has Been Saved/Scandal (7" remix)
Nov - 1989 - The Miracle/Stone Cold Crazy (live)
Nov - 1989 - The Miracle/Stone Cold Crazy (live)/My Melancholy Blues (live) 12"
Jan - 1991 - Innuendo/Bijou
Jan - 1991 - Innuendo (explosive version)/Under Pressure/Bijou 12"... also on picture disc... same tracks on CD
Mar - 1991 - I'm Going Slightly Mad/Hit Man
Mar - 1991 - I'm Going Slightly Mad/Hit Man/Lost Opportunity 12"... same tracks on CD
May - 1991 - Headlong/All God's People
May - 1991 - Headlong/All God's People/Mad The Swine... also on 12" picture disc... same tracks on CD
Sep - 1991 - The Show Must Go On/Keep Yourself Alive/Queen Talks/Enchanted 12"
Sep - 1991 - The Show Must Go On/Keep Yourself Alive/Queen Talks/Body Language
Oct - 1991 - The Show Must Go On/Now I'm Here/Fat Bottomed Girls/Las Palabras De Amor CD in special box
Dec - 1991 - Bohemian Rhapsody/These Are The Days Of Our Lives... also on CD

Din arhiva
VPR

16.04 - 30.04

16.04. Bobby Vinton (Stanley Robert Vinton) la 60 de ani. A avut piese de locul 1 în SUA cu Roses Are Red (1962), Blue Velvet (1963), Mr Lonely și altele.
17.04. Pete Shelley (Peter McNeice) de la Buzzcocks are 40 de ani. Au trecut 35 de ani de la moartea lui Eddie Cochran.
20.04. Au trecut 5 ani de la dispariția lui Steve Marriott, chitarist și vocal fost component la The Small Faces și apoi fondator (alături de Peter Frampton) al trupei Humble Pie.
22.04. Peter Frampton împlinește 45 de ani.
23.04. Steve Clark (Def Leppard), a ajuns la 35 de ani. De la dispariția lui Pete Ham (Badfinger) au trecut 20 de ani.
24.04. Doug Clifford (Creedence Clearwater Revival) ar avea 50 de ani, iar pe 25.04, un coleg de grup, Stu Cook atinge aceeași cifră rotundă.
26.04 Gary Wright (Spooky Tooth) s-a născut în urmă cu 50 de ani, ca și Tony Murray (The Troggs).
Roger Taylor (Duran Duran) la 35.
27.04. Ace (Paul) Frehley de la Kiss are 45.
28.04. John Wolters (Dr. Hook) la 50.
Eddie Jobson (Roxy Music, Curved Air, Jethro Tull) la 40.
Enid Williams (Girl School) la 35.
29.04. Hugh Hooper (Soft Machine/Isotope) la 50 de ani. Pe 30.04 se împlinește 12 ani de la moartea lui Muddy Waters. (Am încălcat regula de 5, dar e prea important pentru a nu vă reaminti).

Topurile trecutului

(16.04-30.04)

1965

SUA I'm Telling You Now - Freddie & The Dreamers (s). Goldfinger - Soundtrack și Game Of Love - Wayne Fontana & The Mindbenders (s)
M.B. Ticket To Ride - The Beatles (s) două ediții, iar la L.P.-uri The Rolling Stones No 2 și Beatles For Sale, 1972

SUA. The First Time Ever I Saw Your Face - Roberta Flack (s) în ultimele, două săptămîni ale lunii și America - America respectiv First Take - Roberta Flack la albume.

M.B. Amazing Grace - Royal Scots Dragon Guards Band de două ori și Harvest - Neil Young (L.P.) tot de două ori.

1982

SUA. I Love Rock N'Roll - Joan Jett & The Blackhearts (ambele ediții) și albumul Charlots Of Fire - Vangelis.

M.B. My Camera Never Lies - Bucks Fizz (de două ori). La albume au fost în frunte Number Of The Beast - Iron Maiden și Love Songs - Barbra Streisand.

1988

SUA. Where Do Broken Hearts Go - Whitney Houston (s) și Dirty Dancing - Soundtrack (L.P.)

M.B. Heart - Pet Shop Boys și Theme From S'Express - S'Express (s) și Push - Bros, respectiv Seventh Son Of A Seventh Son - Iron Maiden.

1991

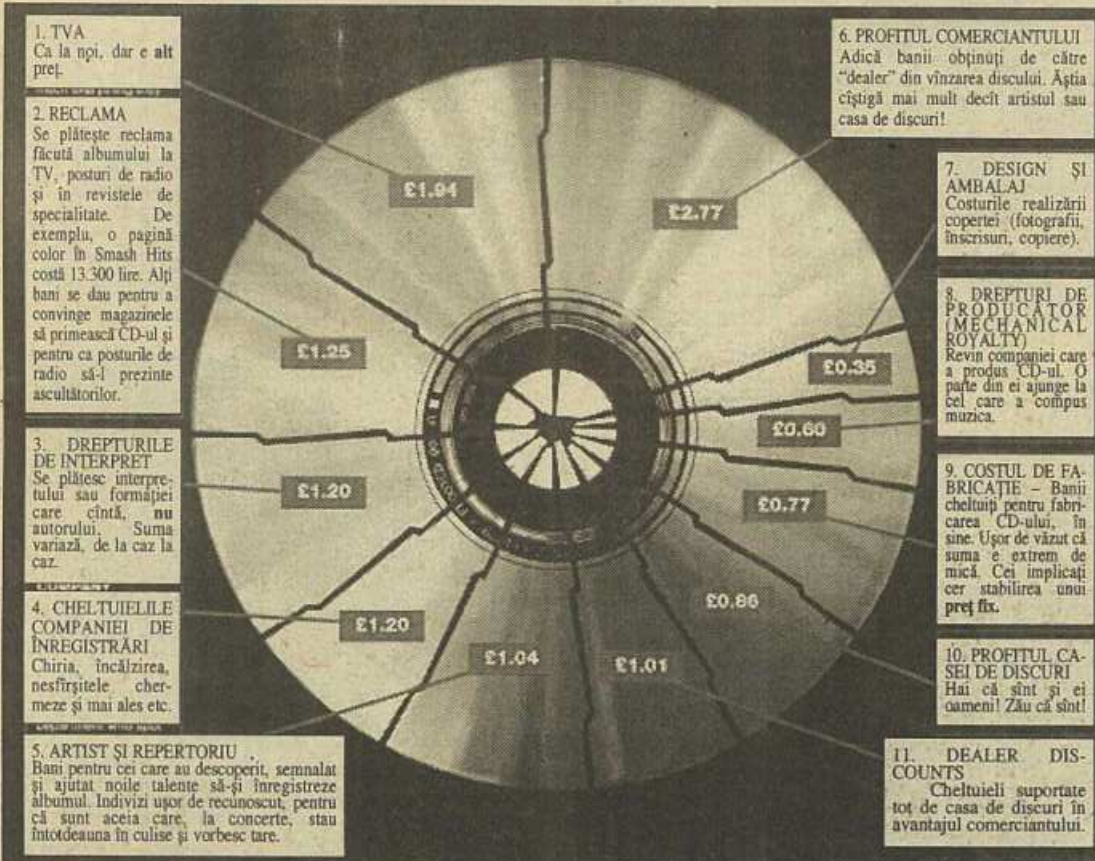
SUA. You're In Love - Wilson Philips și Baby Baby - Amy Grant (s) Mariah Carey - Mariah Carey (de două ori la albume).

M.B. The One And Only - Chesney Hawkes (două) și Greatest Hits - Eurythmics (tot două săptămîni).

Arhivar

E BINE SĂ ȘTIȚI CINE IA MĂLAIUL!

Situația unui C.D. (L.P.) vîndut la prețul de 12,99 lire sterline

MĂ HOLBEZ

Azi le iau la grămadă, nu înainte multumirilor necesare celor (draguți și mulți) care-mi scriu și mă fac să nu renunț la acest efort bolnav de a mă holba la tot felul de canale și în paginile presei noastre tot mai scumpe (după care mă spāl pe miini de zece ori). I-a căm preocupat pe colegii de la T.L. și Ziua interviu lui Elton John din N.M.E. Originalul era mult mai interesant. Am rugat șefii să dăm și noi ceva despre Elton și poate veți citi un interviu luat de norocoșii de la Q Magazine.

Calendarele rock în care apare Jacques Brel (odihnească-se în pace) seamănă tot mai des cu cele făcute de noi în P.R. & S. Fetele presei cotidiene stau prin culise, unde uită de concerte și curtează intens tot ce le iese mascul cu plete în cale. Dragelor, astea nu se cheamă ziariste. Pe la americani le zice groupies! Un băiat de buș simț, mă refer la Catalin Crisan, este făcut "sex simbolul muzicii pop românești" în Ev.z. Omul tocmai s-a înșurat cu fosta folkistă Lucia Bubulac care l-a ajutat să pună ceva kilograme pe el. T.L. ne dă, în fine și o știre inedită despre grupul Mojo Blues Band. Băieți de-ai noștri pe care sper să-i aud și eu cîndva.

ȘI EU!

Roșoga, Corina Dogaru și Mariana Turcanu. TVR Cluj a dat matinal Pink Floyd în turelul de anul trecut, ceea ce a fost o desfășurare. Cei de la Ev.z. s-au pus pe făcut și ei un Holby-Top de weekend. S-au prins că eu nu-s prea consecvent în chestii d'astea. Nu înțeleg de ce nu mi se răspunde la Posta TV, unde am scris de vreo cinci ori. Dacă-i lauzi în mulțime, dacă-i critici te ironizează, la să cheme cițiva reclamanți în studio și să vezi dialog constructiv. Am vizionat un eseu la Tele 7 despre rockisme, din care a reieșit că autoarea n-a înțeles nimic din gândirea generației noastre. Topi vād numai fāl, alienarea, agresivitatea, satanismul. Ne pasează nouă toate obsesiile lor. Ca realizare, imaginea adică, a fost ceva deosebit. Simbătă noaptea, am avut parte iar de un conflict de interese. Jethro Tull la TVR 1, Alvin Lee pe 2, Holograf, Iris, la Antena 1. Astia de la programe le așază cum e mai bine. La unu-două noaptea, ca să nu spunem că nu avem pop-rock la TVR. Cum să privești așa ceva fără să auzi? Cum să auzi cînd lumea doarme în casă, în bloc, în sector? L-am revăzut pe "măgărușul" Cristea care și-a anunțat propria zi de naștere, a cerșit urări și lumea din platou s-a conformat. Apoi le-a zis cu "modestie" că "vai, da nu trebuia..."

Mai cîntă matinal și duminical Marian Stere, Pompliu Dirjan și alți abonați ai televiziunii. Aștept următorul video-magazin cu Compactul din Cluj. Mi-e dor de EL. Loredana are melodii noi compuse de Marian Ionescu. Mie nu-mi displac și cred că va fi un album plăcut. Dan Creimerman și Dana Bartzar au muzicalizat Roata milionarilor de pe Antena 1. Prezentatoarele de acolo sînt foarte haioase. La francezi l-am văzut pe Terence Trent D'Arby tuns scurt, ca Mirna Coca Cozmă, dar blond. Sînt șocați! Era invitatul lui Stevie Wonder, care a cîntat la "Taratata" în platou pentru un public excelent. Printre colegile mele s-a instalat virusul Lorenzo Lamas. Eu rămîn la Sully din Dr. Quinn. Mor de plăcere cînd îl vād pe George Pruteanu cu aciditățile lui lingvistice. Aștept să-mi explice dacă-i corect să spun "îmi place tare mult" pentru că la postul unde colaborează așa se spune permanent. Vād recomand să nu-l ratați zilnic la Tele 7 abc înainte Tejeulnului. Mișcările sindicale din TVR m-au îngrijorat și am sperat ca sacrificiul lui Iuga să aibă sens. Urmări pozitive, adică. De fapt nu realizatorii se luptă acolo. Ei se zbat pentru a menține mediocritatea la loc de cinste. Nu topi, dar prea mulți. Nici unul nu-și riscă locșorul pentru a lua poziție în favoarea unei televiziuni publice normale. Hai să vedem ce va fi cu un nou consiliu de administrație format 80% din politicieni și mai vorbim!

Gălbioara

O CARTE A ADOLESCENȚEI

la fel ca orice adolescent, șansa ei fiind puțină de a ști să încadreze toate întâmplările în cuvinte. Și totuși... Chris e altfel. Citește "Dogmatica fericirii" și sint sigură că ai să-mi dai dreptate, orice vîrstă ai avea tu, cel care citești aceste rînduri. Ei, lui Chris, îi place să creadă că toate aceste gînduri sînt doar pentru adolescenți, că ele reflectă trăiri proprii adolescenței. Totul e de moment. O stare. Peste ani, cu unele din gîndurile de acum poate nu va mai fi de acord. Unele o vor speria, probabil, cit de actuale vor fi mereu. Nu, Chris nu oferă soluții. Dar dacă un adolescent și, apoi, încă unul și alți 1000 trăiesc, simt și gîn-

desc la fel, atunci cuvintele și, prin ele, părerile nu s-au risipit, n-au rămas simple desene pe o foaie de hîrtie. Chris îndrăznește chiar o concluzie a "Dogmaticii fericirii", și anume: "fericiți sînt numai aceia care suferă și iubesc". Suferința nu înseamnă durere carnală, ci puterea de renunțare, iar iubirea e mîntuire, acel dar pe care-l primim noi, oamenii.

Dar ea e ca toți adolescenții. Chris, înainte de a scrie, chiar cu mult înainte, spune că asculta muzică. Și întotdeauna rock. "Din curiozitate" a ascultat și alte genuri, dar nu s-a regăsit în nici unul. Rockul vechi, cel al anilor '70, acea perioadă flower-power, cu

Fleetwood Mac, Deep Purple, Led Zeppelin, Pink Floyd îi inspiră o doză de optimism. Și în ceea ce scrie e optimism. Și dacă ar fi să mai căutăm o legătură între rock și scrieri, am găsi sinceritatea. Muzica, rockul, rămîne primordial în viața lui Chris. Scriul? E o descărcare, iar ziaristica... o joacă, o dorință de a cunoaște oamenii scenei, de a ști cită sinceritate și cită falsitate există în artist și în omul-artist. O parte din ea se regăsește în Pasărea Colibri, pentru că ei "nu fac muzică, sau doar muzică. Ceea ce creează ei e fantastic. E o stare. Se trăiește aproape în totalitate cu artistul și totul e pur și sincer. Totul e armonie".

Chris e la vîrstă... căutărilor. Caută armonia și vrea să înțeleagă absolutul. Dar... între armonie și absolut e lumea. (Orlanda Deladi)

CU OCHII LA STELE

Adăugăm, prin prezentul, un nou sens și fel horoscopurilor prezentate în această revistă. La unele holbări la stele, voi folosi melodiile de pe un album. Dacă vor fi mai multe de 12, pe cele rămase pe dinafară le veți găsi în josul paginii. Citind întregul horoscop, veți împușca o haită de iepuri dintr-un foc: aflați ce fac toate zodiile, vă deschideți apetitul pentru lectură, vă completați discografiile... și, cu altele calități, puteți candida încredători la funcția de comandant de grupă. Astăzi Tom Petty - "Wildflowers".

BERBEC

Ar fi bine să știi că soarele nu răsare de două ori într-o zi, decît dacă, Doamne ferește, ne-nvîrtim (tot de două ori) mai repede, lucru care ar atrage multe răuri... de mișcare. Primește, deci, ceea ce ți se oferă, mulțumind politicos (oasă) și în grabă, după care aruncă pachetul la primul cos de gunoi, ca s-au înmulțit al naibii glumele proaste cu ceas. Dacă simți că te-nțeapă la mină, liniștește-te. E vorba de trandafiri, o specie nepericuloasă, din categoria "Wildflowers".

TAUR

Dacă vrei să știi, ai idei fixe și puține, pe care le exprimi în vorbe multe, genul parlament. Efectele pozitive sînt neînsemnate (ți se dezvoltă gestică, mimica și capacitățile oratorice), iar cele nocive sînt dezastruoase (crește și pipota, și tensiunea arterială). Urmările constau în descărcări electrice și aruncări peste bord, plus nervi la puterea "n"... Dar țe ce-ți pasă, "You Don't Know How It Feels"!

GEMENI

Dacă MTV-ul se codifică, programele băstinașe se prostesc pe zi ce trece, începînd cu filmele (Barbara Cartland) și terminînd cu varietățile, iar metroul se oprește din nou, nu-ți rămîne decît... să te-aiuci de curățenie. Spală podelele cu benzină, repede, că iar se scumpește, șterge ferestrele cu ziare (ți-ai spune care au hirtia mai moale, dă-le fac reclamă gratuită) și, mai ales, șterge praful peste tot. Nu uita limbile ceasului ca "Time To Move On".

RAC

Nici n-a-nceput sezonul estival și tu deja ești pirliț(ă) pînă-n băierile cîștilor. Nu ți-a spus nimenea pîn' acumă, că zodiile de foc "arde"? Ca să le stingi, îți trebuie mai multă apă decît poți tu purta pe carapace. Nu te mai îndrăgosti de cine nu trebuie (Săgetător, Berbec, Leu), c-altminteri, tocană exotică se-alege de tine. N-o să mai apuci să spui nici măcar "You Wreck Me".

LEU

"It's Good To Be King", nu-i așa? Uși date de perete, covoare roșii, stringeri de mină... trebuie, însă, să iei în considerare și fața ascunsă a problemei. Grevele, relațiile cu vecinii, finanțele și arta. Luîndu-le pe rînd, te sfătuesc să le mai faci educație la odrasle, că iar fug în Piață, să-i zugrăvești sufrageria vecinului de la 1, că iar l-ai inundat, s-aduci mai mulți bani în casă și să-i bați nevasta cu metodelor lui Brâncuși! Auzi, și mai spală și tu covorul ăla, că din roșu a ajuns kăki, ca trupele antitero!

FECIOARĂ

Ai nervi de pisică, atunci cînd vezi un pahar de băutură. Și nu-nțeleg de ce... Fiindcă, dacă-i vorba de tequila, ar trebui să-i ai de barză (vezi rima aferentă), iar dacă-i vorba de bere, ar fi potriviiți niște nervi de irlandez. Iar dacă-i vorba de jumătatea ta, care le bea, ar fi bine să nu mai ai nici un fel de nervi sau pretenții, că iar te vād rămas(ă) cu o greutate... pe inimă, vezi "Only A Broken Heart".

BALANȚA

Nu te sfătuesc să te-înbraci în negru, că absoarbe, în alb, că reflectă și-n mini, că provoacă catastrofe în trafic! Bucureștean. Balanța (ea) ar fi bine să se plimbe pe sub nasul greviștilor, ca o promisiune fermă a guvernului. Balanțele (ei) pot încerca aceeași mișcare cu lucrătoarele de la salubritate, vînzătoarele și alte specii feminine atinse de asterie. Ocolii, însă, albul, negrul și zonele aglomerate. Sau faceți-vă o pancartă cu "Don't Fade On Me".

SCORPION

Relațiile amoroase sînt de trei categorii: 1) "Cum vā place" - fiecare face ce vrea, libertate maximă, toate bune și la vară cald; 2) "Visul unei nopți de vară" - armonie totală, mai un lîngeras, mai o săgetuță, mai o vrajă cu rezultate benefice pentru ten; 3) "Imblînzirea scorpilor" - nu există, iar asta numai tu o poți explica cum se cuvine. Important e să te hotărâști de care categorie cauți. Reflectă îndelung, ascultînd sugestivul "Hard On Me".

SĂGETĂTOR

Ehei, la tine zău că nu mai știu ce să zic. Ești ca un tricou pus pe dos, ca un autobuz care nu mai vine, ca o umbrelă cînt afară e soare, ca un oștean pe patul de moarte. Nu te pot sfătui decît să alegi din două una, nu de alta, dar se lasă în curînd seara și n-o să mai vezi nici gîscă din curtea ta, nici vrabia al cărei mālăi îl visezi, de pe uluca altuia. Frămîntă coca de optimism cu "Honey Bee".

CAPRICORN

Considerațiile tale metafizice sînt de natură să scoată din minți pe toată lumea, minus președinții, care au alte probleme, nu mai importante, dar mai urgente. Normal că aerul e tare, dac-a stat afară toată noaptea și că nu-ncape comparație între o planșă de desen și-un ou de rață, fiindcă una-i de desen și alta de rață. Lasă-te de chestii d'astea, că sînt altele mai bune de făcut. Bunăoară, te-ai gîndit vreodată cum am putea acclimatiza soacșii, așa încît să putem goni șobolani? Cîntecul fermecat poate fi "Cabin Down Below".

VĂRSĂTOR

E greu să-ți găsești jumătatea, atunci cînd lu ești, prin definiție, o ființă nedivizibilă. Uite ce te sfătuesc: ia o pastilă efervescentă și pune-o într-un pahar nici prea mic, dar nici prea mare, cu apă nici prea multă, nici prea puțină, nu prea caldă, dar nici foarte rece. Observă îndeaproape cum se dizolvă ea încetîncor în tot lichidul și-ncearcă să-nveți ce-nseamnă altruism. Dacă nu reușești, bea rezultatul. Concluzia este: it's hard "To Find A Friend".

PEȘTI

Sfaturi cotidiene: numără pînă la 1348, înainte de a spune ceva, iar dacă enunțul depășește șase cuvinte, folosește-te de calculator, ca să afli cit ai de numărat. Nu minca seara omletă, cade greu la centrele vegetative și tocește dinții. Nu mai bea apă minerală, că te ridică la suprafața acvarului și, în general, încearcă să-ți cauți alt loc și mod de viață, mai liniștit, vezi calmul mormintal de după căderea Constantinopolului. Ascultă mereu "Another Place". Alte melodii: "House In The Woods"/"Crawling Back To You"/"Wake Up Time".

Lina Cană

O obligație morală

Mulțumiri tuturor celor care ne-au sunat sau scris întrebându-ne de ce n-am fost prezenți în seara zilei de 30 martie pe 94,2 MHz. Povestea e mai lungă și mai jenantă decât retragerea de la Radiodifuziune (instituție cu care n-am avut niciodată contract). Pentru că singurul motiv, care ne-a determinat să semnăm unul pe 10 ediții cu R. Total, a fost nivelul și calitatea deosebită a ascultătorilor, lor le datorăm această poveste. Acum doar cele două mesaje prin fax care au dus la nedifuzarea ultimei ediții (a 10-a). Restul, data viitoare, căci de o parte a problemei se ocupă avocații. Trebuie și ei să câștige o piine.

Andrei Partoș

În atenția domnului Liviu Tofan

Prin prezenta, vă reamintesc că pe data de 31 martie 1995 va avea loc ultima ediție a emisiunii pentru care am semnat contract cu Societatea Expresiv.

Dacă doriți să continuăm colaborarea, având în vedere noile date ale problemei, negocierea unui nou contract este indispensabilă.

În cazul în care până în data de 30 martie 1995 nu voi primi nici un răspuns, voi considera că proiectul nu vă mai interesează.

Cu respectul perfect egal cu cel pe care-l primesc,

Andrei Partoș

În atenția dlui Andrei Partoș

Cu același respect vă răspundem că, în aceste condiții, proiectul chiar că nu ne mai interesează. Îi punem capăt cu efect imediat, renunțând la ultima dvoastră emisiune, din 31 martie. Invocăm în acest sens punctele 1 și 1f din anexa contractului de colaborare, încălcate de dvoastră prin aprecieri zeflemesitoare pe post la adresa Radio TOTAL și prin comentarea pe post a negocierilor cu conducerea companiei.

Liviu Tofan

P.S. Nu înțelegem de ce este păcălit în continuare radioascultătorul cititor de presă. Trei cotidiane de mare circulație au anunțat și pentru ziua de 7.04. emisiunea Friday I'm In Love. Era obligația celor de la R. Total, atât de sensibili la nuanțe, să informeze presa asupra modificărilor de program.

Răsfoim pentru voi • Răsfoim pentru voi

★ În Q din aprilie găsim câteva articole pe care le amintim și așteptăm reacțiile voastre. ★ Cine se crede Slash?

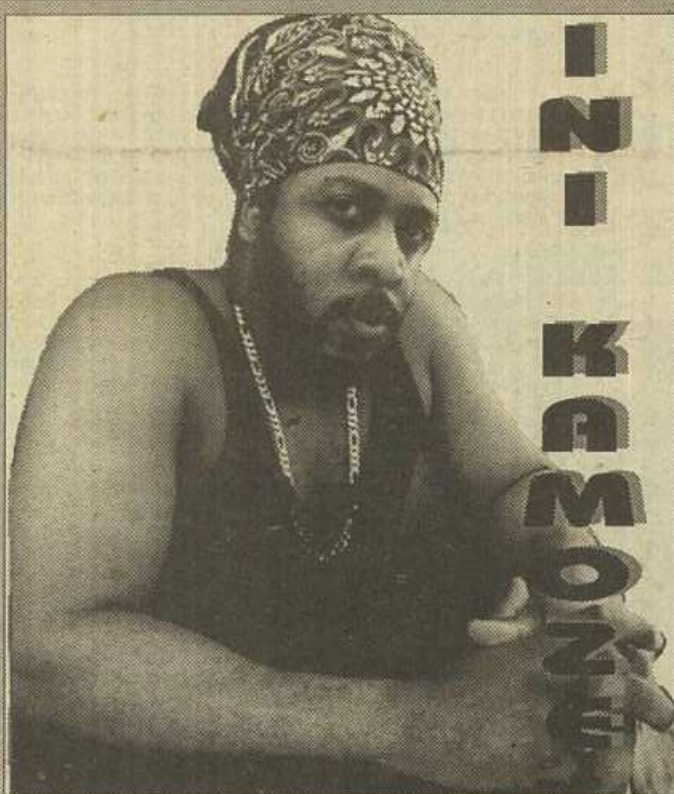
★ Janet Jackson este rîvnită de un sheikh arab care dorea să o cumpere. Asta s-a întimplat după o masă la care

era prezent și prietenul solistei, Rene Elizondo (cel cu mîinile de pe sîinii domnișoarei din imaginea publicată pe coperta revistei "Rolling Stone"). În turneul australian, Janet a fost copleșită de emoții, folosind metri de kleenex-uri, urmare a reacției entuziaste a publicului. ★ Dave Stewart a atras-o pe Isabella

Rossellini (fostă "Lancôme girl"), în noul său video-clip, "Jealousy". Stewart va fi directorul muzical al unui film regizat de Paul "Basic Instinct" Verhoven. ★ Nume noi pentru revista britanică: Radiohead, Slowdive și Live. ★ Prima Mrs Lennon, Cynthia, iese la rampă și merită să aflăm ce povestește. ★ Cum stau artiștii cu banii? Un subiect des abordat în presa de toate culorile. Acum, doar o ierarhie privind câștigurile (în lire sterline) pe anul trecut: 1. Elton John (17.681.000), 2. Eric Clapton (13.390.000), 3. Phil Collins (12.611.000). Puteți face și media de vîrstă a celor care vind cel mai bine! ★ Despre Stevie Wonder

aveam pregătit un material amplu, iar acum îl vom putea completa. ★ Dialogul cu Elton John îl vom aborda oricum (selectiv), pentru că merită! ★ Dintre albumele recent apărute reținem doar câteva, cele cu trei sau mai multe stele (din cinci posibile): Clear - Bomb The Bass, Angel In Labour - Debbie Cassell, Wake Up - The Boo Radleys, Revolution Ballroom - Nina Hagen, Elastica - Elastica, To Bring You My Love - PJ Harvey, The Other Woman - Renaissance, Return To The Valley Of The Go-Go's - Go-Go's ★

Hotstepper-ul este un tip extraordinar, care se strecoară, pe tălpile fierbinți ale pantofilor, peste tot unde se întîmplă ceva. Sau, cel puțin, de asta vrea să ne convingă Ini Kamoze în super-hitul său "Here Comes The Hotstepper".

Hotstepper-ul își face apariția pretutindeni unde există ceva de înfierat; și el nu știe să înfereze decât prin texte pe care lumea le interpretează, ulterior, ca violente sau instigatoare la violență.

"Eu nu chem pe nimeni la acte violente, ci numai la luptă împotriva rasismului și a domniei bunului plac, practică de politicieni". În centrul preocupărilor se află lupta omului de culoare împotriva agresiunii exercitate de albi. Și asta nu e

de mirare, dacă ne gândim că idoli lui Ini sînt militanți ai stilului reggae, ca Bob Marley și Peter Tosh. Din cînd în cînd însă, justițiarul arogant cu privin sumbre se mai rătăcește de drumul ce îl poartă spre noi succese într-ale dreptății... și aterizează, pe aceleași tălpi fierbinți, în cite un top, eventual chiar pe locul 1 (vezi topurile americane de la sfîrșitul anului trecut). Luîndu-ne așa cu vorba, aflăm că tot anul trecut a fost și la închisoare, dar nici mort nu-i scapă motivul acestei... schimbări de perspectivă.

Ini Kamoze, născut în Kingston, Jamaica, în urmă cu 35 de ani, este, din 1993, unul dintre stăruile discotecilor jamaicane. Tot atunci și-a editat albumul de debut și lansat hitul "World Affair", în duet cu Jimmy Cliff.

Urișul succes al "Hotstepper"-ului său a fost posibil în America datorită prezenței acestei piese pe soundtrackul filmului lui Robert Altman, "Pret-A-Porter". De altfel, Ini a "împrumutat" obsesivul "nanana-nana" din cîntecul lui Wilson Pickett, "Land Of 1000 Dances". Este un hit cu efect infirziat, căci, de

fapt, Ini a compus "Here Comes the Hotstepper" în 1990.

Tocmai aici e buba. Prea încîntat nu e Ini de acest mare hit, pentru că i-a creat probleme cu casa de discuri. Fosta lui firmă a editat "Hotstepper" și alte piese vechi, în timp ce el se afla în studio, concepînd primul album pentru colaborarea cu o nouă companie (single-ul promoțional "Listen Me Tic" va apărea zilele acestea): "Asta e exploatare și batjocură", se supără Ini Kamoze. "Unele dintre piesele vechi nu sînt nici măcar înregistrate cu vocea mea!"

După "Popcorn" Manuela Boatcă

1000 de locuri vă așteaptă la

Disco Vox Maris

INTRARE LIBERĂ în zilele de duminică, luni, marți, miercuri și joi! Vineri intrarea costă 5000, iar sîmbăta 10.000 lei. Programul începe după ora 22,00 și se termină în jurul orei patru dimineata.

VREȚI SĂ VĂ SIMȚIȚI CA-N OCCIDENT?

Un loc ideal pentru cumpărături, pentru o cafea tare și o pizza după a cărei rețetă umblă și Italienii!

SUPERMARKET
VOX MARIS

Program:

luni 12-21
marți-vineri 9-21
sîmbăta 9-19
duminică 9-14

Adresa:

str. George Enescu
nr. 36
☎ 659.40.05
fax: 312.28.65

La doi pași de Grădinița, Casata, Școala Populară de Artă sau Teatrul Țandărică din Piața Lahovary.

Editor: Third Multimedia Consultants

Adresa redacției:
Calea Victoriei 101,
scara B, etaj 2, ap. 10,
sector 1, București, cod
70176, telefon 659.09.12,
fax: 659.71.47

Pentru corespondență:
C.P. 307, O.P. 22, sector
1, București, cod 71100.

Director:

Andrei Partoș

Redactor șef:

Orlanda Deladi

Secretar general de redacție:

Marian Turtă

Colectiv redacțional: Ana Călin,
Gabi Gomboș, Anca Lupeș,
M.V.Pop, Manuela Boatcă

Nr. de catalog: 2131
Număr de cont: 407 30 781
Banca Agricolă SA-SMB
Cititorii din străinătate se pot
abona prin RODIPET S.A.-P.O.
Box 33-57, Fax: 0040-1-3129432
sau 3129433, telex: 11995-Piața
Presei libere
nr. 1, București, România
Editare computerizată:

FALCO PRESS S.R.L. Gina Manciuc
Mirela Palade